

ХАРИ СТОЯНОВ

ВОЙНА С АТОМНИЯ ПИРАТ

Част 0 от „Мечтата на хората“

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

СТРАНАТА-МЕЧТА

I

Денят наближаваше към своя край и затова слънцето се беше спряло голямо и кървавочервено на хоризонта, по който облациете приемаха най-фантастични оттенъци, а морето блестеше с червеникавите си вълни, оцветени от залязващото слънце. Улиците на крайморския град гъмжаха от хора, връщащи се от работа, които ту излизаха от препълнените магазини или ту влизаха в някой от тях. Автобусите също бяха претъпкани, хората висяха по вратите, а машините пухтяха от претоварване.

Чайките с крясък се спускаха към земята или със същото грозно и неприятно грачене се издигаха, търсейки по балконите плячка — храна, оставена от някоя разсеяна домакиня непокрита.

От пристанището долитаха звуците на корабните сирени, чуваха се писъците на локомотивните свирки.

В този привечерен час навсякъде цареше оживление. Но в крайморския парк, в едно глухо кътче двама влюбени седяха на една пейка и в захлас си шепнеха нещо интимно. Те не обръщаха на никого внимание, нищо не ги зaintrigуваше, дори и прекрасната морска гледка и залязващото слънце. Те бяха в един далечен от този свят — светът на любовта. Младежът беше поет, който неведнъж възпяваше една прекрасна страна, чието име не знаеше, не я и беше виждал, защото, може би, тя не съществуваше. За него това беше една страна на свободата, братството, равенството, страна на щастието и любовта, страна-мечта, страна на най-възвишенните стремежи, страна-идеал. Но нима би могло в света да има идеално нещо, нима в света би могло да има една такава страна, когато, все пак, в този свят имаше все още корупция, лъжа, кражби, насилия? Нима би могло да има страна, в която хората да не се блазнят от парите и нито един човек там да не мисли да се издигне над другите със своето състояние, със своето богатство? Ех, този млад човек и неговата любима бяха във фантастичен свят. Те не виждаха дима от военните пожари, огнените кълба на стотици бомби, не чуваха тътена на артилерийските

канонади, а напротив, те виждаха бъдещето, те виждаха един земен рай...

Разбира се, тези мечти не биха могли да продължат прекалено дълго, но все пак желанието за истинско щастие надделяваше, любовта даваше криле на фантазията и тя се развихряше, тя избликваше с мощни струи, завладяваше душата и ума на младите, покоряваше ги със силата си, която би покорила всекиго. Ще си помислите — празни мечтатели! Но не! Те вярваха, че съществува тази страна, те знаеха, че съществува, Само не знаеха нейното име, не знаеха и къде е. Но я търсеха в своите мечти, търсеха я в полета на своята фантазия. И я намериха.

Беше същата вечер, когато в приморския парк кацнаха два големи хеликоптера. Двамата влюбени не чуха шума от техните мотори, не усетиха кога ги напръскаха с приспивателен газ. Няколко души ги взеха, поставиха ги във въртолетите, които отлетяха, и така започна нашата история за прекрасния свят на Свободата.

II

Йолик се събуди и скочи уплашен.

— Къде се намирам? — извика с учудване и страх той.

Милена също се надигна от леглото.

— Боже, Господи! Къде сме? — прошепна тя и започна да оглежда помещението, в което бяха.

— Дали не сънуваме? — каза Йолик. — Това е просто невероятно! Ела, погледни през прозореца!

— Леле! Какво нещо! — възклика Милена. — Това навярно е сън — и тя разтърка очите си.

— Не, не сънуваме! Толкова ясно насиън не се вижда. А всичко е толкова фантастично, невероятно. И кой ли ни е довел тук? — Йолик продължаваше да гледа през огромния прозорец, на който имаше красиви дантелени пердeta.

— Явно имаме халюцинации! — отсече девойката.

— Кой знае! Може и да сме на оня свят.

— Глупости! Аз мога да си пипам тялото, мога и твоето. Ето. Значи сме материални, тоест живи.

— Но как да си обясним това нещо, което виждаме?

— Може би наистина имаме халюцинации.

— Едва ли! Досега не ми се е случвало такова нещо. Вчера бяхме в парка, а сега виж къде сме.

— Това се дължи на твоите фантазии, Йолик.

— Пак на моите! А нима ти не фантазираше?

— Да, но не така, че да бъда причина сега да имаме видения, които не отговарят на действителността!

— Какво да направя? Не виждаш ли? Пипам го. Е? Самата тиказа, че щом е материално, съществува наистина — и Йолик пипна стената.

— Добре, ела да видим в другите стаи какво има. Може би тази врата се отваря.

— Или ако не се отваря, то значи сме пленници на някого.

— Ама че си глупчо! На кого ще му хрумне да ни пленява!

— А, тази врата наистина се отваря. Виж. Някакъв коридор.
— Има и други стаи.
— Някаква стълба води нагоре.
— А! Баня! Каква е голяма. А у нас едва да се завре човек.
— Още една!
— Добре е. Тъкмо да не ме чакаш.
— О-о! Каква голяма библиотека!
— Ще има да се ровиш из нея!
— Я виж пък тук! Още една спалня.
— А пък тук кабинет. Тъкмо за теб!
— Това трябва да е детска стая.
— Много са предвидливи тези, дето са го строили това нещо!

Само че още не сме сключили брак, миличък.

— Да, още не сме бракувани.
— Ама че си глупчо!
— Е, не е ли истина?
— Кой го оспорва? Виж! Тук има асансьор.

III

- Хайде да се повозим.
- Чакай малко. Видях в една стая два телевизора. Ела да погледаме малко.
- Там има и радио.
- Първо да видим телевизорите. Може някой от тях да е видеотелефон.
- Ти ми се сърдиш, че фантазирам много, ама ти повече от мен си развихряш фантазията!
- Ще видим. Ти наистина си глупчо!
- Хайде, пусни п-малкия, щом толкова си сигурна.
- О-о, я виж този господин! Колко е симпатичен! И на туй отгоре има весела физиономия.
- Какво желаете, моля? — обади се човекът от телевизора.
- Една малка справка. Може ли да попитаме къде се намираме?
- запита Милена.
- Да, разбира се. В град Нуринонда в страната Евектос Свобоен Ублесос.
- О-о! Какво е това име? А сигурен ли сте, че не сънуваме? — отново запита Милена.
- Разбира се! Това е неоспоримо.
- А къде горе-долу се намира тази страна?
- В Индийския океан, разположена е на четири естествени и десет изкуствени острова, *свързани помеждуди си*.
- О-о! А аз досега да не чуя за нея!
- Нейното съществуване от шестдесет години се пази в пълна тайна.
- А! Нима е толкова стара тази държава?
- Тя е основана в 1880 година под името Ню-Грейт Индиън стейт.
- А сега сте му турили някакво латинско име.
- Не е латинско, а е на официалния език на нашата страна — док ом бриасит.

- Прилича ми малко на гръцки.
- Той е изкуствен език.
- Нима? Като есперанто. А вие откъде знаете български?
- Моят баща имаше българска кръв.
- О-о! Колко интересно! Значи тук ще има и наши сънародници.

А може ли да ни обясните как ни донесохте тук?

— Тук познаваме произведенията на вашия приятел и затова решихме да го доведем в нашата свободна страна, за която той толкова мечтаеше. Снощи ви взеха с хеликоптер и ви докараха тук.

- Много интересно! А ние как не сме разбрали?
- Приспали са ви със специален газ.
- Ама че умни глави имало на тоя свят! А ще можем ли да се поразходим из града?
- Разбира се. Един робот ще дойде да ви вземе.
- Ах, че приятна компания! А знаете ли робот каква дума е?
- Навсякъде английска.
- А! Не! Вие наистина не знаете най-елементарно нещо!
- Милена, престани с тоя тон! — каза й Йолик, но тя продължи невъзмутимо:
- Трябвало, когато правите роботи, да помислите и върху строежа на наименованието им. Така обиждате моя добър приятел Йолик, на чийто роден език е и името на неживите разумни същества, а именно на чешки.
- Благодаря за сведението, но трябва да прекъсна, защото ме търсят от друго място — каза човекът от телевизора и образът му се изгуби.

IV

- Колко е симпатичен, нали Йолик?
- Да, но ти не биваше да говориш така с него.
- Е, не вярвам да е толкова дребнав.
- Разбира се, че не е, но ще си направи лош извод за теб.
- Нали ти няма да си помислиш нещо лошо. Това ми стига.
- А ако си помисля?
- Не вярвам. Аз говорих така с него, защото исках да се уверя, че наистина съществува. Хайде да се качим по тая стълба да видим какво има горе.
- Я виж ти! Цяла оранжерия.
- Тук са събрани от цял свят растенията. Я виж колко портокалови дръвчета има!
- И лимонови има.
- О-о! Та и банани!
- Тук да преядеш!
- Цяла армия да се наяде! И фурми има.
- Да не би да искат да ни угояват?
- Сигурна съм, че умни хора са ги садили тези дървета. Виж!
На долните етажи също има такива оранжерии. И гледай как са ги направили на стъпала тези жилища.
- А не забелязваш ли, че като лъчи се простират сградите?
- Добре им е хрумнало. Тези трябва да са откраднали всичките архитекти и инженери в света.
- Кой ги знае, ама красив град са направили!
- Я виж там в далечината. Това дето блести на слънцето, не е ли град?
- Може би. Сигурно има и други градове, освен този.
- Естествено! Щом се простира на толкова острови... Я! Виж там! Един самолет потъна в морето! Дали няма да се издавят хората? О-о! Той излетя пак!
- Наистина! Дявол да го вземе! Аз започвам пак да се съмнявам дали не сънуваме.

— Не сънуваме, защото двамата виждаме едно и също, а да сънуваме едно и също не е възможно.

— Кой знае!

— Сигурна съм, че не сънуваме!

— Може би. Но животът е сън.

— Глупчо!

— Защо не?

— О-о! Дори не го оспорва!

— Защо да го оспорвам?

— Значи съм права.

— Именно, защото не си права, не те оспорвам.

— Ех, че си и ти! Сам каза „защо не“ или: „защо да не съм глупчо?“

— Може, не е чак толкова важно. Важно е какво ще предприемем сега.

— Да играем на криеница!

— Глупости!

— Тогава да си бием шамари.

— Ти си по-глупава и от мен!

— Едва ли!

— Но измисляш глупости.

— Малко по-малки от твоите.

— Няма смисъл да спорим.

— Защото съм права, нали?

— Погледни там! Това сякаш е летяща чиния!

— Къде? Къде?!

— Ей там, отляво на онзи град.

— Наистина! Да не би летящите чинии да са измислени от тези чудаци.

— Не е изключено.

— Разбира се. И като вземем тайнствения им произход.

— Ще им разберем тайната.

— Ако не мълчат като пънове, разбира се.

— Ще мълчат, ако им държиш такъв тон, както преди малко на онзи човек от телевизора.

— Ами! Чак толкова загубени не са.

— А ако са?

— Как ще са, когато са направили такива неща. Ние и във фантазиите си не предвиждахме такива сгради, градове и летящи машини.

— Откъде си сигурна, че още не продължаваме да сънуваме?

— Ти си много подозрителен.

— Не мога все още да се уверя, че не сънувам, та дори и теб мисля, че сънувам.

— Искаш ли да ти ударя един шамар, за да се увериш напълно, че не сънуваš?

— Хайде де! О-ох! Много силно удряш!

— Е? Сънуваš ли?

— Май че не.

— Не! Направо не!

— Сигурно, но, все пак, много невероятно...

V

— О-о! Господин Робота дойде.

— Ще благоволите лик да дойдете с мен, за да ви разведа из страната? — каза робота.

— Колко възпитан робот! Разбира се, че ще дойдем. Нали, Йолик?

— Да, идвам.

И нашите приятели се намериха в асансьора, който ги свали долу. Щом излязоха, се намериха на широка улица.

— О-о! Каква хубава кола! С нея ли ще се возим, господин Робот? — извика от удивление Милена.

— Да, моля, заповядайте! — и роботът отвори вратите на автомобила.

— Такава кола да си имахме! — възкликна Йолик, когато роботът караше вече на трета.

— За какво ти е? Нали пак се возим — усмихна се Милена.

— Права си. Тук навсярно няма пари.

— Сто процентово.

— Виж! Каква красота! Това се казва парк, а не нашите мизерни градинки.

— В тази гора ще се изгубиш, глупчо, а в нашите няма.

— Предпочитам да се изгубя в такава гора, а не в гора от заводски комини.

— Да, ти винаги си бил против заводските комини. Да попитаме господин Робота дали тукашните заводи имат комини.

— Не, тук заводите са на отделен остров и всичките работят с атомна енергия, която вземат от атомен реактор, намиращ се на сто метра под земята — поясни роботът.

— И всичко е автоматизирано, нали? — запита Йолик.

— Да, в един отделен завод работят най-много петима души.

— А така няма ли безработица? — учуди се Милена.

— Не, всеки е зает с творческа работа в дадена област. Освен това, всички хора се занимават с различни спортни дисциплини. Те

трябва да се развиват хармонично.

— Виждаш ли, Йолик, ние трябва да правим гимнастика, защото ще затъстеем!

— Да, разбира се! Но не усещаш ли как плавно се движи тази кола и не издава никакъв шум? Навсякът е с електрически двигател.

— Да — каза роботът. — И акумулаторът се зарежда със слънчева енергия.

— Тук навсякът вечно има слънце?

— Не винаги, но повечето дни на годината са слънчеви.

— А суша няма ли?

— Често следобед вали за един-два часа.

— Значи тук климатът е близък до екваториалния?

— Тук климатът е преходен между екваториален и субекваториален.

— Интересен климат! Тук, въобще всичко е интересно.

— Да, Йолик. Дори и самият ти си интересен с глупавите си въпроси.

— Милена, ти прекаляваш!

— Ти прекаляваш, разбира се. Сякаш не можеш да питаш господин робота какво е например това, което стои отстрани на пътя и размахва някакви странни ръце, като че ли е вятърна мелница.

— Това е регулатор на уличното движение — поясни роботът.

— Тук всичко било автоматизирано! Изглежда тези хора само със спорт се занимават. А защо не виждаме хора по улиците?

— Защото те са заети до 12 часа на обед.

— Значи работят?

— Да. Всички са на работа или училище от осем до дванадесет часа.

VI

— Тук има и училища?

— Да, те са в един отделен град и до там учениците стигат посредством бързото метро, което има много разклонения и се движи до седемстотин километра в час.

— А не е ли много опасна скорост?

— Не. Влаковете на метрото се движат всеки в отделен канал и са на въздушни възглавници.

— О-о! Ние излизаме извън града.

— Да. Сега се отправяме към град Тамеа. Той е първият град в нашата страна, който е направен да се прибира под земя.

— Наистина ли? Много интересно! А всички ли градове могат да се крият като него?

— Да. Скоро бяха направени всичките градове така. Това е извършено, за да се избегне атомната опасност за хората в случай на война.

— Ние не искаме война, а вие се гответе за нея!

— В нашата страна също не е желана войната, но не се знае какво ще стане в света.

— Вие нямаете доверие в света?

— Да. В другите страни хората са несъзнателни.

— Вие сте съвсем прав. Ние с Йолик стигнахме до същото заключение. А във вашата страна има ли съзнание?

— Да, малките деца се възпитават в такъв дух, че да не бъдат користолюбиви, алчни, завистливи, лъжливи, заядливи, невъздържани, невъзпитани, а в тях се насаждат всички положителни качества по пътя на убеждението и с безброй доказателства.

— В нашите страни също се мъчат да направят такива децата, но не се успява съвсем.

— Защото не са превъзпитани родителите. А тук се възпитават във всички предприятия родителите. Всяка седмица им се четат лекции по педагогика, но, разбира се, те имат основа за това още от малки и тяхното съзнание е на високо ниво.

— Значи, на първо място стои съзнанието на хората?

— Да. Навсякъде има самоуправление, като всеки човек се съобразява с върховния закон на страната.

— А върховен орган на властта няма ли?

— Има. Това е четиримесечната комисия, която се избира всяка година, а тя прави отчети на всеки четири месеца. В нея може да участва всеки жител на нашата страна, навършил седемнадесет години. Четиримесечната комисия се състои от осем равноправни члена, като на всяко заседание се избира председател. Освен това се разпределят осемте главни отрасли на живота между членовете на комисията, като всеки отговаря за даден клон, а именно — промишленост, култура, спорт, транспорт, снабдяване на населението, отдих, услуги на населението и технически живот. Всеки главен клон се разделя на много подотрасли.

— А справя ли се тази комисия добре с работата си?

— Разбира се, хората винаги ѝ помагат. Във всяко предприятие има помощна комисия.

VII

- Ние навлизаме в другия град! Как се казваше той?
- Тамеа.
- Колко интересен град! И никакъв шум няма! И какво спокойствие! А в нашите градове направо да полудее човек, нали, Йолик?
- Да. И от твоите приказки най-много!
- Ти винаги използваш доброто ми настроение, за да ме срежеш!
- Да, твоето настроение е винаги такова, че приказваш повече глупости, отколкото очаквам.
- Но ти наистина си бил глупчо! Нима не научи за държавното устройство на тази страна толкова неща, благодарение на мен? А ти разпитваш за климата, за не знам си какво!
- Добре, де! Ти винаги си права!
- Виждаш ли! Признаваш си.
- То с теб на глава човек не може да излезе.
- Не се ли радваш, че аз ще ти бъда адвокат?
- Опази боже!
- Да не би да вярваш в бога?
- Така е думата.
- Я виж колко високи сгради и на всеки етаж има улица.
- Добре са го измислили. Направо с колата се качваш в къщи!
- Я! Един въртолет излетя от онази сграда.
- На всяка сграда има летателна площадка — обясни роботът.
- А не вдигат ли много шум тези въртолети?
- Не, двигателите им са безшумни и се чува само свистенето на перките.
- Затова, изглежда, не сме усетили кога са ни откраднали.
- Тогава прекалено много се бяхме задълбочили в разговора и затова не сме ги усетили. Пък и ти като ми беше заразказвала едни фантазии...
- Да не би това да е фантазия!

— Кой знае!

— Ти винаги не си сигурен. На себе си дори не вярваш.

— Е, хайде сега! Ти винаги преувеличаваш.

— Подсилвам, за да го почувствуваш по-ясно.

— Я виж колко е часът. Моят часовник е спрял.

— Аз пък съм си забравила моя в къщи.

— Часът е десет и половина — каза роботът.

— У нас сигурно е друго време.

— Естествено. Навсякъде по света има различно време. Когато се събудих, часовника ми не беше спрял и сочеше три часа, а беше се разсъмнало.

— Ето, в центъра на града часовниковата кула, която сочи точно време до стотна от секундата. Там има всички астрономически показания, които дават най-малкото отклонение на времето, показано върху часовника. Тук се намира нашата най-голяма астрономическа и метеорологична обсерватория, която дава данни и за Луната. Ето, от другата страна се вижда датата по тринадесетмесечния лунен астрономически календар, който е официално приет в нашата страна — разказа роботът.

— А каква е онази сграда с голямата фирма?

— Там се произвеждат филмите в нашата страна.

— Значи, имате и артисти?

— Да, разбира се. Като Семи Сенти, Доли Доени, Хелиси Ри и много други. А най-известни актриси са Денния Ми, която е и поетеса, Йенна Матики, Уерия Гри, Саниента Нури и Супрейрия Куантори-Ри, която е съпруга на Хелиси Ри.

— А имате ли поети и писатели, които да са на световно ниво?

— Да. Първите ни писатели са едни от основателите на нашата държава — най-големият ни инженер Уилям, изобретателят и космонавтът Бългеърийн...

— О, той е мой сънародник!

— ... освен това, след тях е Робърт Джорджи, а съвременните са Денния Ми, тя е не само най-голямата ни поетеса, но и най-добрата ни актриса — и филмова, и театрална. Пенри Пуалди е един голям наш белетрист, Тингхи Уатипи е композитор и поет, Савиесса Уемиадори-Пуалди е поетеса, Пхерисуй И, Сомбра Ки, Самвираси Нákри, Сълри ‘Ивъни — това са нашите поети, писатели и драматурзи.

- Какви странни имена имат, нали, Йолик?
- Аз май ще трябва да се прекръстя на Йоли Ки или на Йолики Йоли.
- Аз пък съвсем трябва да си изменя името.
- Милхсения Псхени.
- Малко ще си поизкривя езика, ама щом държат да имат различни имена... Може и Милвиесса или Милвенмиврасия.
- Може и Мискривиезика.
- Най-хубаво е да попитаме господин робота, той да си каже мнението.
- Тук не сменяме имената.
- О-о! Значи ни спасявате от едно главоболие. Но ние напускаме и град Тамеа?
- Да. Ще отидем в град Востен Евектос Фарт.
- Вие много обичате дългите имена.
- Това е градът на просветата — там се намират само училища и университети.
- Онзи в далечината ли? Та той е много стар град!

VIII

— Востен Евектос Фарт е най-старият град в нашата страна. Скоро ще го видите.

— Какви крепостни стени има! Сякаш е някоя древна столица. Външният му вид е много мрачен.

Но вътре е модерен, съвременен град. Всички стари сгради са заменени с нови. А крепостната стена скоро ще бъде съборена.

— И добре ще направят. Ах! Колко красив град. А сградите са толкова причудливи! Онази сякаш е птица с разперени крила.

— Това е Университетът на Евектос Свобоен Ублесос.

— Колко огромна сграда! А онази, която прилича на кораб, какво е?

— Там е корабостроителното училище.

— А онова огромно здание, което прилича на житен клас?

— Там се намира селскостопанският институт.

— Тази сграда пък има формата на лист от палма.

— Това е лесотехническият институт.

— Колко красиво е всичко това и толкова е тихо и спокойно.

— За учащите се трябва спокойствие и тишина. А тук всеки учи това, което го привлича.

— Това наистина е много хубаво, нали, Йолик? А аз трябваше да уча каквото ми казаха нашите.

— И аз също, но, разбира се, не станах химик, а поет.

— А този човек-сграда какво помещава?

— Тук е художествената академия.

— И всичко в този град е така подредено, че няма нищо излишно в общия комплекс. Виж, Милена, в краката на человека е легнал тигър.

— Това е символът на нашата държава. Победената природа в полза на човечеството.

— А ще можем ли да влезем в някоя от тези чудновати сгради?

— Сега не може, защото има занятия, но утре ще бъде почивен ден и ще влезем да разгледаме много от сградите. Сега ще отидем в столицата на нашата страна — град Свобо'.

— Кой знае колко е красива вашата столица.

— Ще я видите. Но първо ще се върнем в град Тамеа и оттам ще вземем един хеликоптер, от който да разгледате по-добре цялата ни прекрасна страна.

— Онзи остров отляво е ненаселен, навярно? — попита Йолик.

— Той е селскостопански район. Неговата земя изхранва двумилионното население на страната.

— Много малко хора.

— Толкова са. Но населението расте. Затова в последните години бяха построени два нови града на изкуствените острови, които са десет на брой. Единият град се казва Нурин', а другият Айглавис. Но това не е единствената наша територия. Ние имаме бази на Луната и Марс, в които живеят около сто хиляди души...

— О-о!

— А освен тях имаме и хора в подводните бази, които са на брой около двеста хиляди.

— Че какво правят толкова много хора?! Много изследвания ли извършват?

— Да. Морското дъно, както и планетите, не е много добре изучено.

— А връщат ли се вашите хора от Марс и Луната?

— Връщат се всяка година, разбира се, който иска. Има хора на двадесет години, които са родени на Марс, а не са стъпвали на Земята.

— Не е ли много жестоко това?

— Не! Те там имат същите условия, както и земните хора.

— О, Йолик! Ние защо не отидем на Марс?

— И вие ще отидете, ако пожелаете. След два месеца излиза кораб за Луната и Марс.

— Значи, отиваме на Марс, Йолик!

— Ти винаги бързаш да вземаш глупави решения!

— А теб винаги те е страх от пътешествия.

— Кой знае какво може да се случи по пътя за Марс!

— Глупчо! Хората толкова пъти са ходили там, дори, не виждаш ли, че имат такава техника, на който всеки би завидил.

— Да завиждат и да си чупят главите. Аз не завиждам и на Марс не се виждам!

— Ти почна с поезия.
— Ами да. Хрумна ми.
— Но ще се видиш, щом те навия.
— За тази работа не можеш ме нави.
— Страхливчо! Освен че си глупчо, си и страхливчо!
— Какъвто и да съм, имаме два месеца на разположение. Но все пак не ми се напуска майката Земя. Не стига, че не съм в родината си, ами и Земята да напусна, много ще ми стане!
— След два месеца ще започнеш да мислиш другояче.
— Ще видим!

IX

— Пристигнахме в Тамеа — каза роботът. — Сега ще се прехвърлим в хеликоптер.

Скоро се изкачиха с колата на една площадка върху сграда, намираща се накрая на града и до която водеше една специална улица. Там оставиха на един друг робот автомобила и се настаниха във въртолета, готов за излитане. Техният приятел-робот включи двигателя — чу се само свистенето на перките и нашите познати се издигнаха в синьото ясно небе.

— Каква чудна гледка, нали, Йолик?
— Да, направо да ти се завие свят!
— Ти като поет трябва да ѝ обърнеш повече внимание.
— Аз нали това правя.
— Но сякаш си изразяваш презрението като казваш, че ти се завива свят.

— Напротив, изразявам си преклонението пред тази величествена и омайваща главата гледка.

— Много изкуствено говориш.
— А не искаш да си изразявам презрението
— Разбира се, че не е за презрително отношение тази гледка.
— Най-малкото за равнодушно.
— Ти ме изумяваш!
— А нима не е така?
— Ти просто желаеш да ми противоречиш.
— Да, макар че гледката е обикновена.
— Пък ти дори не се стараеш да се прикриваш.
— Не искам да съм лицемер.
— Ти, откакто си в тази страна, се отказа от всички пороци.
— Разбира се, а ти не се отказваш от заядливостта си.
— Все пак, това не е най-интересно. Я погледни надолу! Това навсярно е столицата.
— Да, нея ще я разгледаме от въздуха, защото вие трябва да се връщате за обяд.

— Вярно, аз бях забравила, че трябва да ядем.

— Само че аз не съм, защото започва да ми стърже под лъжичката.

— Ти, въобще, си голям гладник.

— Ами, душа нося.

— Чревоугодник!

— Да не би да искаш от глад да умра?

— Естествено, че не, но не е нужно да поставяш яденето в такъв аспект.

— А именно?

— Да не го свързваш с душата си, защото ще си изменя мнението си за теб.

— Добре. Няма да споменавам вече за ядене и ще се храня, когато ми дадат.

— Ти така наистина ще умреш от глад!

— Ама че си! Престани да говориш по този въпрос, ами погледни долу столицата на тази прекрасна страна.

— Разбира се, че е прекрасна!

— А аз какво казвам?

— Същото, но с такъв тон...

— С какъв?

— От теб човек не може да разбере какво искаш! Ако не си тук, ще мечтаеш и фантазираш, а като те доведоха, започна да говориш с ирония за тази страна.

— Никога не можеш да познаваш тоновете на гласа ми.

— Винаги са фалшиви. Това го знам.

— Ти ме обиждаш!

— Е, не се сърди, де!

— Стана дванадесет и петнадесет. Ще ви закарам направо във вашия дом.

— Значи сме си имали и дом!

— А да не би да искаш на улицата да спим?

— С теб предпочитам в леглото.

— Глупчо!

— Ти от шега не разбираш.

— А ти не се чуваш, когато говориш.

— Извинявам се.

- Няма защо, моля! Знаеш ли какво ми се яде?
- Не, нямам представа.
- Банан. Ти обичаш ли банани?
- Не смея да кажа.
- Защо? Страх те е, да не би да ти кажа пак чревоугодник?
- Да.
- Страхливчо! Аз ти го казах веднъж.
- Помня.
- Много си злопаметен.
- Ex! Да не кажа нещо. Ти винаги ще бъдеш отгоре ми.
- Е, някой път ще ти отстъпя, но да не мислиш, че въобще ще ти предоставя моята фронтова линия в твои ръце. Не, миличък!
- Веднъж да чуя!
- Какво? А-а! Зажадняла ти душичката!
- Ти само ме подиграваш.
- Такава съм си. Но не мисли, че си ми антипатичен. Напротив!
- По-добър младеж за приятел не бих си намерила.
- Сега пък аз не мога да ти разбера тона.
- Сменяме си ролите.
- Добре, че си признаваш.
- Великодушна съм.
- Имаш голямо мнение за себе си.
- Това съм го чула от теб, иначе не бих го казала.
- Май че пристигнахме.
- Да, ние сме над град Нурионда — обясни роботът. Аз ще приближа хеликоптера до верандата на апартамента ви и вие ще слезете.
- Благодарим ви за разходката и приятната ви компания — рече Йолик.
- Моля! — отвърна учтиво роботът и излетя по посока на град Тамеа, след като нашите приятели слязоха на верандата-оранжерия, която беше в момента открита.

X

- Колко учтив и възпитан робот!
- Така са го програмирали.
- Ти, Йолик, все ще намериш нещо, което да критикуваш.
- Аз не критикувам, а само казвам.
- Този път не си признаваш.
- Нямам още за себе си мнение, че съм много великодушен.
- Да не би да искаш да ти го кажа?
- Не е нужно.
- Добре. Сега да видим къде ще напълним резервоарите си.
- Ама че хубаво го каза!
- Малко по-оригинално да бъде. Ще попитаме нашия приятел от телевизора.
- Да, права си.
- Тогава, хайде да слезем долу.
- Но, все пак, трябваше да питаме нашия робот.
- Стесняващ се да говориш с человека от телевизора?
- Не, ами не ми е удобно.
- Все едно! Аз ще говоря с него.
- И гледай пак по същия начин, както сутринта.
- Не се беспокой! Включи телевизора.
- Обяд ли ще желаете? — заговори човекът отсреща, сякаш му бяха казали. — В кухнята има едно табло. Натиснете третото копче отляво надясно на първия ред. Приятен обяд.
- Благодаря, много сте любезен и предвидлив! — извика Милена, но образът беше изчезнал. — Ха! Учудваща предвидливост.
- Да не би да има подслушвателна уредба?
- Ама че си глупчо!
- Кой знае! Щом са толкова предвидливи.
- Няма какво много да умуваме, ами я по-добре да видим таблото в кухнята.
- Кухнята — също автоматизирана. Много стана.
- Да не би да искаш да ти готовя аз?

— Не съм казал такова нещо.
— То... това копче... много трудно се натиска!
— Чакай, аз ще го натисна. Готово!
— Леле! Какво стана?!
— Какъв автомат! Сега сигурно ще ни закара в ресторанта.
— Спря! Хайде да седнем на масата. О-о! Някакъв робот идва!

XI

— Ето менюто за днес — роботът им подаде един лист, на който беше написано нещо неразбираемо.

— Аз нищо не мога да прочета, Йолик. Я виж, дали няма да го разчетеш. Някаква страшна бърканица от латински и български букви!

— Аз също не мога да разбера. Да накараме робота, той ще ни го преведе.

— Да, разбира се, менюто ще ви бъде преведено на български — каза роботът. — Първо — супа от морска костенурка, второ — супа от съомга, трето — супа от заек. Това са супите. Четвърто — бульон от телешко варено; пето — бульон от заешко варено. Това са бульоните. Шесто — заешко печено, седмо — заешко винен кебап, осмо — телешко винен кебап; девето — ястие от морска костенурка; десето — печена съомга; единадесето — печена яребица, приготвена по най-вкусен начин. Това са ястията. Дванадесето — фруктов сладолед; тринадесето — торта с бананов сироп; четиринадесето — шоколадов крем. Това са десертите. Сервира се и предястие.

— То, главата да те заболи от толкова нещо! — извика Йолик.

— По-право, стомахът.

— Не се беспокой, няма да ям много.

— Казваше, че си много гладен.

— От слушане се нахраних.

— Значи, от днес с четене ще те храня.

— Стига си се подигравала, а кажи какво си избиращ.

— Супа от заек, печена яребица и торта.

— Аз пък искам и предястие. Освен това, чудя се какво да взема.

— Хайде, по-бързо избирай.

— Освен това, ще взема супа от морска костенурка и ястие от морска костенурка. А за десерт — шоколадов крем.

— Веднага ще ви бъдат сервирани — каза роботът и се отдалечи.

— А кой ще ни плати храната? Аз не получавам пари, а ти преди няколко дена даде да ти отпечатат една стихосбирка. Кой знае колко пари са ти дали.

- Ти си много алчна.
- Ти си по-алчен от мен, щом вземаш толкова пари.
- Тук всичко е без пари.
- Да, но за който работи. А ние с теб само се разхождаме.
- Много си съзнателна.
- Нали такива трябва да бъдат жителите на тази страна.
- Ти се считаши за жителка вече?
- Разбира се! Щом съм тук. Кой ще ни пусне да се върнем?!
Никой. Пък и тук е по-добре.
- А колко време сме били, че да работим? Половин ден.
- Няма значение. Господин Роботът ще ни сервира.

XII

- Голям си гладник. Май не се нахрани?
- А, как да не съм!
- То това е добре, ама как ще се върнем горе?
- Ще попитаме човека от телевизора.
- Ама че си глупчо!
- Аз, ако можех, бих ти казал как.
- Тогава не говори глупости.
- Защо не попита робота?
- Все аз ли ще питам?
- Ти предявяваш желание.
- Кога съм го предявявала?
- Когато искаше да говориш с телевизора.
- Ти се стесняваš, макар че не ти прилича.
- Не съм се стеснявал, а не ми е удобно.
- Ти кога ли си признаваш!
- Никога не ми вярваш!
- Котка по гръб пада ли?
- Случвало се е.
- Виждал ли си котка да пада по гръб?
- Да, но веднага се изправя.
- Като теб. Ти паднеш ли, веднага се изправяш.
- Пък ти никога не щеш да паднеш.
- А кой иска да пада безпричинно?
- Разбира се, никой.
- Е, тогава?
- Какво тогава?
- Ти, Йолик, си като малките деца!
- Как ми се иска да съм малко дете!
- Нима?
- Да. И безгрижно да си играя.
- Но да си пак тук?
- Разбира се. Но какво става?

- Сега се издигаме нагоре.
- Ти ли натисна копчето?
- Аз, я! Да не съм саката!
- Само си заядлива.
- Ти много приличаш на мен.
- Намираш ли прилика?
- Да.
- В какво е?
- В това, че не оставаш по гръб нито секунда.
- И ти ли не оставаш?
- Не.
- А ако се наложи?
- Не знам. Мисля, че по гръб да се стои е много неудобно. Ти също си го разбрали това.
- Това е глупав и безсмислен разговор.
- А за какво да говорим?
- Да видим какво има по тяхната телевизия.
- Веднъж да измислиш нещо!
- Ти ме подценяваш.
- А да те надценявам ли?
- Не. По-добре пусни телевизора.
- Ти си седнал и само издаваш заповеди.
- Сякаш не можеш да го пуснеш!
- Там е работата, че не знам къде се натиска. Има толкова много копчета, че ми се замайва главата!
- Чакай да видя! Тук е написано, ама на техния език.
- Натискай ги наред всичките, тогава.
- Те не се натискат, а се въртят.
- Е, тогава ги върти.
- А ако го разваля?
- Те са техници. Ще го поправят.
- Наслухи ще завъртя най-долното.
- Ха! Улучи!
- Сега кажи, че нямам наклонност към тази работа!
- Защо не си станал тогава телевизионен техник?... А! Какви са тези неща?
- Това трябва да е някакъв филм.

- Телевизията им била цветна!
- А каква искаш да е?
- Цветна, разбира се!
- Нищо не им разбирам.
- Техният език е много неразбираем.
- Сякаш е марсиански. Няма нито една позната дума.
- Нали имат хора на Марс. Трябва да са го научили от местното население.
- Няма марсианци. Аз само така го казах.
- Да! Ти винаги говориш без да си сигурен.
- Аз съм сигурен, че няма марсианци.
- Но каза, че езикът им приличал на марсиански!
- Ти не разбираш от преносен смисъл!
- Я-а! Каква техника! От купола на голямата излиза малка подводница!
- Сега пък никакви подводни автомобили.
- И пак продължават да говорят и нищо не им разбирам.
- Това пък е никакъв кораб и май че тези говорят на английски.
- Да, отдолу превеждат на техния език.
- Каква полза? Не разбираш ли английски?
- Учила съм, ама какво ти помня!
- Виждаш ли! Сега ти е нужен!
- О-о! Я виж! Под вода се стрелят!
- Такъв фильм не съм гледал!
- Леле! Какъв ужас!
- Езикът им е по-голям ужас.
- Хем на гръцки, хем на финландски прилича.
- Ти пък откъде си чувала финландски?
- Чувала съм. Той е също така неразбираем.
- Всеки език е неразбираем, щом не го знаеш.
- Гледай! Като онази машина, дето я видяхме да лети и да се крие под водата. Но сега върви и по сушата.
- Говорят пак на неразбираемия си език!
- Трябва да го научим, за да го разбираме.
- Доста време ще си изгубим, докато го научим.
- Ти смяташ ли, че това ще бъде изгубено време?
- Разбира се! Кой знае дали такъв език въобще е научаем.

— Щом го говорят хората!

— Аз ще отида да се поровя из библиотеката, дано намеря някой учебник по този език.

— Там трябва да има много интересни книги. Аз ще отида да видя.

— Може да има книги и на други езици. Я първо изключи телевизора. Така!

ВТОРА ГЛАВА

МРАКЪТ НА ДЖУНГЛАТА

I

Експедицията навлизаше дълбоко във влажната джунгла. Водачите бавно, едва-едва, проправяха път всред избуялата, гъста и преплетена, ужасно жилава растителност. Сякаш оттук не беше минавал човешки крак. Може би това беше истина, защото от сутринта водачите не можеха да се ориентират и цялата група, наброяваща двадесет и пет души, навлизаше още по-навътре в девствената екваториална гора. От влажността и по невнимание на радиста, батериите, които захранваха предавателя, се бяха повредили и не можеше да се установи връзка с външния свят. Положението не беше много добро. И затова сега хората вървяха неохотно, сякаш нямаше смисъл да се измъкват от джунглата. Раниците с принадлежностите и автоматичните пушки тежаха двойно и тройно върху морните плещи на жадните за почивка участници в експедицията.

Двадесетте и пет души потеглиха преди един месец от малко градче, намиращо се близо до джунглата. Всички, освен петимата водачи, бяха все хора на науката, жадни за повече знания, за нови открития, пълни с ентузиазъм, вярващи в бъдещето, гледащи на живота от хубавата му страна.

Организатор и водач на експедицията беше Симон Бланк, французин по народност. И той, както всички, се беше заловил с радост да изпълни задачата на Световната Академия на науките — да организира и поведе експедиция в ненаселените области на екваториалния лес.

Но сега всички вървяха с оклюмали глави. Нямаше ли го вече оня ентузиазъм, оная вяра в бъдещето? Къде се бяха изпарили надеждите и вярата на хората? Бихме помислили, че и самият Симон Бланк беше изпаднал в отчаяние, от външния му окаян вид. Но не. Тази твърда натура, този вярващ дух го крепяха, викаха разума в него. И разбира се, целия ден той окуражаваше спътниците си, ала вече и него го напускаха силите от изморителния път. Дори и най-здравият и силен човек трудно би издържал на този мъчителен преход.

Трябваше вече да се спират, да отдъхнат след този труден път. Бяха стигнали до брега на една рекичка, която им даде нови надежди, че ще намерят изхода от това положение.

На брега на рекичката разпънаха трите големи палатки, запалиха голям огън в средата на лагера и сякаш душите им се поотпуснаха.

Започнаха разговори, които накараха хората да забравят окаяното си положение. Духът, веселият и жизнерадостен дух, се възвърна отново, дори се чуха и песни, някой от групата засвири с хармоника.

Но Симон Бланк стоеше замислен настрана. Започналата веселба не достигаше до сетивните му органи, които сякаш бяха освободени временно от длъжността си. Цялото му същество беше заето само от една мисъл — как да избави експедицията от явната гибел, която криеше неизвестността в джунглата. Диви животни, мочурища, болести... Хиляди явни и скрити опасности! Симон Бланк не мислеше за себе си, а за живота на своите другари, съратници — как да спаси, и пак — как да спаси цялата експедиция. Тази натрапваща се мисъл караше здравия му разум да работи по-усилено. Едно след друго в паметта му се заизреждаха познати лица — усмихнати, жизнерадостни, щастливи. Но това беше само началото! Да, началото! А и сега, въпреки че тези лица бяха радостни, утре щяха сигурно да се помрачат от нови неудачи, може би и нещаствия... „Ex, какво да се прави?! Всички сме силни и здрави, но само със сила не можем да се преоборим с природата — трябва и разум“ — мислеше си Бланк. Неговата длъжност на ръководител предизвикваше в собствената му душа чувство за отговорност към тези хора на науката, които бяха доверени на него. Самият той беше от тяхната среда, с техните, дори по-богати познания за много неща, и затова много добре разбираще, че загине ли експедицията, щеше да се нанесе дълбока рана на научния свят.

II

Пит Стендсън, учен-зоолог, забеляза замислеността на своя най-добър приятел — водача на експедицията — Симон Бланк. Зоологът отиде до него и се изкашля, за да привлече вниманието му. Изкашля се втори път — безрезултатно, както и първия път. Затова Пит откачи канчето, в което се хранеше, и го изпусна върху един камък до Симон Бланк. Ръководителят на експедицията сякаш се събуди и се върна към действителността. Той любопитно погледна към Стендсън.

— Какво се е случило? — запита Симон Бланк, още не съвсем ориентиран в обстановката.

— Нищо, но гледам, че си нещо много замислен — заговори зоологът, взимайки от земята своето канче. Ех, сигурно пак за тази проклета експедиция мислиш. Не биваше да я предприемаме, преди да се бяхме подготвили хубаво. Не само че нямаме повече резервни батерии, но нямаме и друг, резервен компас, който да замени счупения. А и картата къде изчезна? Дявол да го вземе, не е ли това глупаво положение?!

— Глупаво, глупаво, но трябва да се излезе някак си от него — Симон Бланк се изправи и стройната му, висока и добре сложена фигура, вдъхваща възторг и страхопочитание, се приближи към големия лагерен огън, около който се веселяха до забрава двадесетте и тримата души от експедицията. Той помоли за тишина и даде да се разбере, че иска да говори. Всички, разбрали желанието на водача, спряха песните и виковете. Симон Бланк говори кратко, но ясно:

— Приятели, знаете, че сме в критично положение, от което трябва да се измъкнем по някакъв начин. Да ви приказвам много, няма смисъл. Ще ви кажа само — утре сутринта тръгваме по течението на реката.

Трикратно „ура“ поздрави неговото решение.

След това забавата продължи докъм полунощ. Най-после, двойно изморените участници в тази злополучна експедиция влязоха в трите палатки и бързо се завряха в спалните си чували, стиснали в ръце

пушките. Всички заспаха почти веднага. И Симон Бланк беше победен от съня. Целият лагер вече спеше.

Никой не очакваше, че може да се случи нещо през нощта и затова не бяха поставени постове. И наистина, всички спаха спокойно.

III

Зората освети всичко наоколо, хиляди птици запяха в хор, маймуните заскачаха от клон на клон, джунглата се оживи. Събудиха се и хората и след обилна закуска с тропически плодове, се приготвиха за нов и дълъг преход.

Симон Бланк реши да направят един сал, с който по-лесно щяха да се спуснат по течението на рекичката, пълноводна през този сезон.

Салът стана бързо — за около два часа. Всички се качиха на него и потеглиха на път.

Наблизаваше обяд. Всички бяха огладнели, въпреки че сутринта ядоха много. Но само с плодове трудно се поддържаше сит стомахът. Поради това хората извадиха от раниците си консерви.

Природата наоколо радваше очите на учените, повечето от които бяха естественици. Безбройните видове огромни дървета, оплетени от уувивните стъбла на лианите, навяваха и страх, който беше естествен, предизвикан от мисълта за ужасите и опасностите, криещи се между тях.

Симон Бланк, Пит Стендсън и Карло Ендриго — италианец, по професия лекар, седяха на кърмата и тихо разговаряха.

— Предчувствам, че и по течението на тази рекичка няма да стигнем до никъде — каза Ендриго, като сmrъщи лицето си. — Ако се ориентираме по слънцето, ще видим, че сме тръгнали в обратна посока на тази, в която трябваше да вървим. Тези петима водачи не ми вдъхват никакво доверие. Даже още в началото се усъмних, дали са истински водачи. Не говорят английски, а само местните наречия, но аз съм живял дълги години сред тези племена, лекувал съм много от тукашните хора и съм им научил езика; макар и да не го говоря без акцент, аз чувствам, когато чужденец го говори. А тези петима души приказват завалено, смятайки, че никой не ги разбира.

— Е, и ти мислиш, че те не са водачи, а са...

— Шпиони! — завърши мисълта на Симон Бланк приятелят му Пит Стендсън.

— Да, точно това щях да кажа и аз, въпреки че не съм съвсем сигурен — допълни Карло Ендиго. — Не сме сигурни съвсем, но разговора ни ще запазим в тайна, нали сте съгласни с мен?

— Разбира се — отвърнаха тихо в един глас двамата приятели.

— Ето ги, че пак се промъкват към нас — каза Симон Бланк тихо и продължи на висок глас: — Трябва да сме изминали около двадесет мили по течението на тази рекичка. Ако вървяхме пеш, сигурно щяхме да сме на една трета от пътя.

Двама от водачите се приближиха до тримата разговарящи; като се наведоха да вземат един кол, служещ за управление на сала, те се позабавиха и отидоха напред да помагат на останалите трима да управляват сала.

Останалите участници в експедицията разговаряха шумно; макар и учени, те не се изслушваха и изказваха един през друг своите мнения. Това беше тъй, защото животът в джунглата, далеч от обществото на други хора, ги беше отучил от много навици. Но това нямаше, разбира се, голямо значение.

Ала не всички участваха в този шумен разговор. Освен тримата — Симон Бланк, Пит Стендсън и Карло Ендиго, и петимата водачи, настрана стоеше един младеж — голобрад, с черна буйна коса и тъмни очи, умни и завладяващи. Той пишеше нещо — навярно си водеше дневник. Това беше младият български палеонтолог Светослав Петров.

Когато Симон Бланк го заговори, той бързо затвори тетрадката.

— Момчето е недоверчиво — каза Симон Бланк, връщайки се при Стендсън и Ендиго. — И все пак, това е добре. Но въпреки всичко, то е невнимателно. На чуждо влияние няма да се подаде, но лесно могат да му научат тайните.

— Защо мислите така? — запита Карло. — Пък и какви тайни би могъл да има един палеонтолог. Той изучава стари неща.

— Тук грешите, мили ми Ендиго — започна да го опровергава Стендсън. — Да тук грешите, защото научният шпионаж действа да научи всичко, а аз мисля, че този българин не е само палеонтолог, и затова трябва да го предпазим — и него, и откритията му, които не ме интересуват и засягат пряко, както и вас. Но научният шпионаж — това вече е друго.

— Да, и затова ще се постараем да се сближим с този младеж. Изглежда ми много умен, а и навярно е направил някое важно

откритие, което трябва да остане до края на експедицията в тайна — изказа се Симон Бланк. — Но... но какъв е този шум, който се чува някъде в далечината?! Нещо бучи, прилично на буря или артилерийска канонада!

— Да, наистина много интересно! — каза бавно и замислено Карло Ендиго. — Този шум навярно е от водопад.

В същото време няколко души от експедицията се доближиха до своя водач. Един русокос младеж с големи сини очи, много висок, с внушителни мускулести ръце, заговори на Симон Бланк. Това беше полякът Станислав Яницки. Той рече:

— Мосю, навярно наблизаваме някакъв водопад, затова предлагам да слезем от сала и да продължим пеша.

След половин час всички участници в експедицията вървяха пеш по брега на реката. Наблизаваше вечер.

IV

Скоро шумът от падащата вода се усили страхотно и не след дълго групата стигна до ръба на една пропаст, в която падаше реката. Гледката беше изумяваща. Една голяма долина, обрасла в пищна тропическа растителност, хиляди птици, носещи се във въздуха и омайващи със своите песни и едно голямо езеро по средата на долината — всичко това предизвика големия въздорг на учените. Ако не се беше повредила камерата, сигурно щяха да заснемат този вълшебен и величествен пейзаж.

Всички стояха като омагьосани и не можеха да се опомнят.

Японецът Сейтьо, който беше художникът на групата, веднага започна да рисува прекрасната картина. Моливът се местеше автоматически от ръката на Сейтьо, който не беше се съвзел напълно, както и другите. Като вълшебна пръчица, моливът оживи пейзажа на мъртвия лист.

Най-после всички се върнаха към действителността.

Пръв заговори Симон Бланк:

— Тази долина е много привлекателна и ме навежда на мисълта, че ще ни помогне да се измъкнем от тази отдалечена, сякаш на край света, страна.

Думите му бяха посрещнати с одобрение. Бланк продължи.

— Първо ще трябва да слезем в долината и да намерим място за пренощуване, а на сутринта ще мислим какво ще правим. Тя е помъдра от морната вечер.

Пак се чу одобрително шумене и групата тръгна да намери подходящо място за слизане. Ала такова не се намери. Решиха да направят стълба от лиани, която стана още преди да се стъмни.

Когато вече се настаниха на едно удобно местенце край езерото и разпънаха палатките, чак тогава започна да се спуска мракът. Големият лагерен огън беше запален и веселата забава отново започна. Полуфалшивият глас на хармониката, която издаваше такъв звук поради това че беше ръждясала от влагата, се обади отново. Но все пак, цареше някакво смътно беспокойство, което хората се мъчеха да

надвият с песни и диви крясъци, подражавайки на изостаналите племена.

Но изведнъж във въздуха се чу бръмчене на хеликоптер. То предизвика голяма радост у нещастниците, защото — най-главното — хеликоптерът носеше знака на Световната Академия. Ала преди да успеят да му сигнализират, отнякъде изскочи друг хеликоптер, от който започнаха да стрелят. Въртолетът на Световната Академия се разби и изгоря. Летците не се спасиха.

А другите отлетяха неизвестно къде.

Случилото се предизвика голямо беспокойство. Никой не посмя да спи през тази нощ, а на сутринта осъмнаха с петима по-малко — водачите им бяха изчезнали! Да, бяха изчезнали пред будните очи на двадесет души! Но това беше факт. Да се проследят или да бъдат оставени да избягат, се запитаха много хора от групата. Разбира се, те не бяха нито военни, нито можеха да откриват следи. И най-накрая решиха да ги оставят да вървят където искат. И да бяха шпиони, и да не бяха — все едно — нищо важно не бяха открили. А ако се опитаха тези петима души да спъват още по някакъв начин опитите им да излязат от тази страна, то тогава тежко им!

Изведнъж дотича Мигел ел Гера, млад ботаник, испанец, който извика:

— Хеликоптери! Чужди!

Този вик накара всички да наскочат. Черните очи на Мигел святкаха от възбуда. Мургавата му кожа беше леко побледняла. Никой не би могъл да го упрекне за тези му опасения, защото всички от групата ги споделяха с него.

Чу се гласът на Симон Бланк:

— Спокойствие, приятели! Спокойствие! Веднага трябва да се скрием и да загасим всички огньове. — каза, и сам се залови да събира багажа.

Останалите последваха примера му. Скоро лагерът беше преместен на скрито, а мястото, където беше преди — замаскирано.

V

Вечерта Симон Бланк пак говори пред членовете на експедицията, за да възвърне смелостта и вярата им в скорошното избавление:

— Приятели, всички ние знаем своето положение, но не бива да се отчайваме, а напротив — да си вдъхнем сили и ентузиазъм и да преодолеем всички препятствия по пътя към избавлението от сегашното положение. Нека помислим за своите семейства и за това, че близките ни очакват с нетърпение да се завърнем. Нека помислим, освен това, че сме нужни и на великата наука, за общото благо на човечеството!

Бурни одобрения последваха думите му. Всеки беше готов да направи най-невъзможното, но да излезе от този зелен пъкъл.

Вечерта около лагерния огън се взеха много решения. Георгиос Анастасис, грък по народност, а по професия — геолог, даде предложение няколко души да тръгнат на разузнаване и да намерят място, откъдето да излязат от долината. Анастасис предложи и самия себе си за извършване на тази задача. Ала Симон Бланк не се съгласи да рискува хората си. Той каза:

— Аз бих се съгласил, но ме е страх за всички, които ще отидат на това разузнаване. Дори самият аз бих отишъл, но ако загине някой, после как бих отговарял пред близките му, с какви очи бих ги погледнал?

— Не, не сте прав, мосю Бланк — обади се младият български палеонтолог Светослав Петров. — Ако пратите някой, който няма близки, и да загине, няма пред кого да отговаряте. Например, ако отида аз, никой нищо няма да загуби.

— Глупаво момче! — извика Пит Стендсън. — Как така никой нищо няма да изгуби! Глупости! А науката, за кого оставяш науката?

— Науката ли? — отвърна разпалено младежът. — А ако загине някой друг от нас, тя няма ли пак да загуби?

Този въпрос предизвика шумни спорове между учените, който най-накрая утихна. И сега над всички пак се извиси гласът на Симон

Бланк:

— Приятели, съгласен съм да отидат хора на разузнаване, но при условие, че и аз ще бъда с тях.

Вдигна се невъобразим шум и всички пак започнаха да се надвихват. Когато спорът затихна, водачът продължи:

— Тук ще оставя за мой заместник Пит Стендсън, а сега, кои са желаещите за разузнавачи. Трябват ми четирима души, но които да разчитат на собствените си сили.

От групата се отделиха младият Светослав, полякът Яницки, гъркът Анастасис и унгарецът-анатом Петер Матиаш.

— Значи, така! — каза сякаш на себе си Симон Бланк и продължи високо — Утре тръгваме. Ако на петнадесетия ден не се върнем, то тогава може да напуснете лагера и да ни търсите и ако сме загинали, то поне вие се постарайте да останете живи. Но, дай Боже, лошото да не става!

Светослав се приближи към Пит Стендсън и му заговори тихо:

— Сър, ако не се завърна жив, вземете тези книжа — това са мои палеонтологични изследвания, и щом се измъкнете оттук, то ги отпечатайте в първия срещнат град. Писани са на английски и лесно ще се препечатат. А ако се върна жив, то тогава сам ще свърша работата си.

VI

Зазоряваше се, когато малката групичка от петима смелчаци напусна лагера. Дулата на пушките им застрашително блестяха на изгряващото слънце. Разузнавачите се упътиха в противоположната посока на тази, от която дойдоха, за да намерят излаз от тази отдалечена от света долина.

Групата бавно и внимателно напредваше, като се мъчеше да се промъква колкото се може по-тихо. Начело на колоната вървеше Симон Бланк, с брадва в ръка. Той проправяше пътя на останалите четириима. Но колкото и да навлизаха в джунглата, толкова повече нямаше надежда да се стигне края.

Вървяха вече два часа и половина, ала всеки мълчеше и се придвижваше напред към целта — нашрек, със слухтящи уши и широко отворени очи. Нямаше защо да се боят от хеликоптерите, защото щяха да ги чуят и да се скрият, а от хората — от петимата водачи, избягали неизвестно къде. Може би те дебнеха сега зад някой ствол или прикрити в някоя огромна корона на тропическо дърво, или пък, може би, бяха избягали вече от тази долина...

При най-малкия подозрителен шум, петимата разузнавачи слагаха пръсти на спусъците и дълго се спираха, ослушвайки се. Така наближи обед.

Нахраниха се „на крак“, вървейки през гората.

Привечер се видя краят на долината. Ала там се издигаха високи отвесни скали, непристъпни за човешки крак. Симон Бланк даде знак да спрат.

— Оттук започват нашите изследвания — каза той на приятелите си.

В същия момент пет тела се стовариха върху смаялите се разузнавачи. Но колкото и да бяха изненадани, те оказаха твърда и ожесточена съпротива на нападателите си. А всъщност това бяха избягалите водачи на експедицията.

Всички се биеха ожесточено. Лицата на нападателите бяха изкривени от дива злоба, отбраняващите си не отстъпваха нито крачка.

Прикладите срещаха приклади, пестниците — празно пространство.

Симон Бланк, въпреки високия си ръст, изглеждаше джудже пред великанската фигура на този, с когото се биеше. Но силният физически французин не се огъваше пред мощните удари на противника си и ги посрещаше с приклада. Лицето му беше спокойно, нито един мускул не издаваше вътрешното му напрежение.

А грамадният поляк Яницки беше принудил сравнително по-слабия си противник да отстъпи три-четири крачки назад.

Гъркът Анастасис и унгарецът Матиаш се бяха опрели гръб о гръб и с голямо упорство отблъскаха неприятелите си.

Ала в този момент младият Светослав беше притиснат до едно дърво от врага си — физически много по-развит от него. И въпреки това, българинът се държеше, защото знаеше, че не може да отстъпва повече. Лицето му беше плувнало в пот, ръцете му вече трепереха от големите усилия. И така, той все още се държеше, не се предаваше. „Българинът никога няма да се предаде жив в ръцете на врага“ — си казваше на ум Светослав. — „По-скоро би умрял, но не да извърши такава глупост!“

Тези мисли вдъхнаха нови сили в младежа и той от отбрана премина в нападение.

Яницки пък обърна в бягство противника си, който беше застигнат от бързоногия поляк и принуден да се бие пак, но този път в отбранително положение.

И Симон Бланк завоюваше педя по педя, крачка по крачка жизнено пространство. Врагът му губеше сили и все по-отчаяно удряше, докато най-сетне прикладът му не се пръсна на парчета. Той, въпреки високия си ръст и огромната си сила, беше принуден да напусне бойното поле след противника на Яницки, избягал за втори път.

Другите трима бандити също обърнаха гръб и изчезнаха в гъстата шума.

Наблизаваше нощ. Петимата разузнавачи трябваше да намерят удобни места за пренощуване. Светослав предложи да се качат на някои дървета. Но както вървяха, забелязаха голяма хралупа в един огромен дънер. Симон Бланк се завря пръв в отвора и изчезна. След малко чуха гласа му високо горе:

— Това е отлично жилище! Дори да сме двойно повече, пак ще се поберем.

Всички нахълтаха в хралупата, като последен влезе младият българин и намъкна навътре няколко големи клона, за да замаскира скривалището.

Един не много широк канал извеждаше нагоре до едно разширение — доста голямо помещение. Дотук се стигаше лесно, защото по стените на канала имаше разни издатини.

Всички се разположиха в кръг, извадиха от раниците храната си и започнаха да ядат мълчаливо. Всеки се беше замислил, всеки го занимаваше съдбата на приятелите му, чакащи в лагера, изложени на смъртна опасност от две страни: от една — на неизвестните им врагове с хеликоптерите, а от друга — на избягалите водачи. Петимата не знаеха какво става в лагера и се беспокояха.

След като се навечеряха, морните разузнавачи се пъхнаха в спалните си чували и заспаха дълбоко.

Симон Бланк и хората му бяха станали отдавна. Те вървяха покрай стръмните и непристъпни скали, търсейки изход от тази страна на долината.

Изведнъж чуха приглушен шум на течаща вода. Петимата разузнавачи се забързаха нататък, откъдето се чуваше звукът.

Не след дълго, петимата приятели стигнаха до края на езерото, което се изтичаше в една голяма пещера, издълбана през хилядолетията от водата, намираща се в подножието на огромните скали.

— Трябва да влезем в тази пещера — каза Симон Бланк. — Не може да няма някъде изход. В нея са ми надеждите.

— Да, но в нея не можем да проникнем без някакъв плавателен, макар и примитивен, съд — изказа мнението си младият палеонтолог.

— Вярно — съгласи се Симон Бланк. — Тогава ще се върнем в лагера и ще дойдем всички тук, за да извършим нещо по-разумно и обмислено. Да тръгваме!

Петимата смелчаци се запътиха с бърз ход към лагера, където оставиха другите членове на експедицията.

VII

Мястото, където бяха уредили лагера на експедицията, беше пусто. Симон Бланк и другарите му се стъписаха. Къде бяха изчезнали останалите хора? Дали не бяха избягали, дали не бяха загинали?

Какви ли не още мисли терзаеха душите и умовете на петимата разузнавачи.

Изведнъж няколко изстрела ги сепнаха. Те залегнаха веднага, но забелязаха, че петимата им бивши водачи стрелят вече на мясо. Симон Бланк и приятелите му забелязаха в същото време, че Пит Стендсън и останалите членове на експедицията се промъкват в тила на петимата им врагове. Но бившите им водачи също ги усетиха и побягнаха към езерото. Ала хората на Пит веднага ги притиснаха към езерото и те бяха принудени да скочат в него и да станат жертва на безбройните крокодили, живеещи там.

Хората на брега извикаха радостно.

Не след дълго Симон Бланк и неговите смели приятели-разузнавачи се намираха вече сред своите.

— Е, как сте, хора на науката — извика Ендриго. — Вие станахте май и хора на оръжието.

— Вижда, Карло, че след като избихте всички нещастни шпиони в тази долина, настроението ви коренно се промени — засмя се Симон Бланк. — И то особено, след като избавлението ни е съвсем близо.

— Какво казвате? За нашето избавление! Ура! Да живеят Симон Бланк и другите разузнавачи! — шумно се разприказва Пит, който в радостта си беше неусмирил. Радвайки се, той вдигна страхотна олелия, която водачът едва успя най-накрая да усмири.

— Тихо, тихо, приятели! Трябва да построим сал и потегляме надолу по езерото. Щом стигнем до края му, ще ви обясня начина, по който ще се измъкнем от тази долина.

За няколко часа построиха сал, който спуснаха в езерото. Натовариха на него цялото имущество на експедицията и потеглиха, като го тласкаха на смени с големи прътове.

Не пътуваха и три часа, когато наблизиха пещерата, в която се изтичаха водите на езерото. Симон Бланк обясни какво мислеше да прави. Всички се заеха с подготовка за път.

Навлязоха в пещерата. Мрак и хлад ги обгърна. Симон Бланк нареди да се запалят няколко факли, които поставиха по краищата на сала.

Огромните сводове на подземното творение на природата навяваха на членовете на експедицията страхопочитание. Глухо отекваха плясъците от греблата и друг шум, освен този на водата, не се чуваше наоколо.

Плаваха вече около час. Гигантските сводове на пещерата ту се снижаваха, ту отново се извисяваха още по-високо над нашите герои.

Факлите започнаха да доизгарят. Симон Бланк нареди да запалят други.

Минаха се няколко дни. Участниците едва понасяха тягостната тъмнина на пещерата.

И ето, един ден в далечината се появи светла точка. Това беше изходът!

Всички бяха уверени в това, дори да им кажеха очевидци, че там не е изход, то никой нямаше да повярва. И самият Симон Бланк щеше да вземе това за празна приказка.

И наистина, там имаше отвор...

Скоро членовете на експедицията можеха да се радват на тропическото слънце, да поглъщат с дробовете си чистия въздух, да се радват на пищната зеленина.

Изведнъж в далечината се чу бръмчене на мотор. Не след дълго на хоризонта се появи хеликоптер, а след него друг. Във въздуха се понесе страховито „ура!“, в което надмощие имаше гласът на Пит Стендсън.

Членовете на експедицията бяха разпознали знака на Световната Академия на науките върху хеликоптерите,

Те бяха спасени!

(Варна, 19.12.1971 г.)

VIII

Тъкмо в този момент пристигнаха три самолета. Членовете на експедицията се събраха само в единия транспортен самолет.

Скоро нощта щеше да падне, но самолетите, придружавани от хеликоптерите, се отправиха към главната база на Световната Академия на науките.

— Все пак се сетиха за нас, горките мъченици — рече Пит Стендсън, зарадван от това, че скоро щеше да свърши тази злополучна експедиция. А напоследък се бяха напатили много от опасности, застрашаващи живота на всички, който неведнъж вися на косъм...

Учените въздъхваха облекчено, радостните им лица се различаваха коренно от тези в началото.

Симон Бланк беше най-радостен от всички. Той беше щастлив, че нито един човек от експедицията не беше загинал и че всички се завръщаха живи и здрави след толкова неволи. Е, да, разбира се, че всеки беше отслабнал с няколко килограма и че брадите бяха закрили лицата на много, но щом се приберяха, хората щяха да се оправят.

А най-повищено беше настроението на Пит Стендсън. Той помоли мексиканския ботаник Алехо Фернандес да посвири малко на хармониката си, която имаше доста фалшив глас. Но това не попречи на веселбата, която се развихри с цялата си сила на борда на самолета, пътуващ към главната база на Академията.

След около час самолетът започна да се приземява. Долу се виждаха светлините на Базата. Скоро членовете на завършилата вече експедиция усетиха твърдата почва под колелата на самолета.

Всички се бяха преоблекли и когато наскачаха от самолета, нямаше и помен от билите допреди малко окаяници.

А каква радост беше настъпила. Тук бяха дошли много учени, които бяха предложили организирането на тази експедиция.

Председателят на Световната Академия на науките поздрави благополучно завърнالите се членове на експедицията и награди всички с почетни звания и парични възнаграждения.

На другия ден Светослав Петров даде да отпечатат дневника му, в който се описваха всички негови открития по време на експедицията и всички приключения на членовете на тази експедиция, ръководена от Симон Бланк.

Макар че не беше много успешна експедицията, Симон Бланк, подкрепен от всичките си приятели, реши да организира нова експедиция, но този път в ледовете на Антарктида.

Решиха в скоро време да тръгнат, но да се екипират по-добре, отколкото в току-що завършилата експедиция сред джунглите.

(Плевен, 9.1.1972 г.)

ТРЕТА ГЛАВА

МРАЗЪТ НА АНТАРКТИДА

I

Ръцете му отмаяваха, краката му бяха изтръпнали, не му достигаше сила, задъхваше се, а вълните го подхвърляха безмилостно, като парче кора, и сякаш скоро щяха да го разбият на късове. А той беше напълно отчаян и вече беше престанал да мисли за спасението си. Но все още инстинктът му го караше с последни усилия да се задържа върху повърхността. В съзнанието му се мяркаха спомени — ту добри, ту лоши; едните му даваха надежда, другите убиваха всяко желание за спасение. От време на време дори се укоряваше, че беше тръгнал с експедицията, която, въпреки и да беше добре екипирана и подгответена, не беше снабдена с добър кораб. А и в лошо време тръгнаха...

Другите навярно се бяха спасили, но него го отвлякоха вълните още в началото на бурята. Може би корабчето бе издържало...

Тялото му беше вкочанено. Ръцете му отказваха да се местят, от време на време потъваше и нагълтваше вода. Нови мисли и спомени започнаха да се редят в главата му, която не можеше да командва напълно движенията му. Силите го напускаха...

Изведенъж в съзнанието му се появи един мил образ, изпълнен с нежност и топлота. Той сякаш се събуди от някакъв дълбок сън, стресна се. Образът на Марий изчезна, а на негово място се появи действителността — дивата и бушуваща стихия на морето. Ледовете бяха изчезнали. Значи се бе отдалечил на голямо разстояние от кораба. Кой знае и колко дена бе се мятал из развълнувалото се море. И чудно, че не беше още загинал, Но сигурно смъртта щеше скоро да го навести. Отново младежът изгуби самообладание. Ала скоро се съвзе. Все пак можеше да мине някой параход и да го спаси. И отново губеше надежда. След това пак я възвръщаше. Не искаше да се предаде в прегръдките на смъртта. Не искаше, обземаше го безумно желание да живее... да живее... И после — пак отчаянието, безсилието, гладът, студът. Нямаше ли най-после да дойде или спасението, или смъртта?

Но съдбата не му беше отредила смърт. Той беше оживял досега, значи щеше да живее още. Щом смъртта не го беше приела в началото,

то животът щеше да го измъкне от нейните прегръдки, които понякога биваха по- силни.

Но сега животът надви смъртта, надеждата се вкорени в душата на удавника, угасващото му тяло придоби нови сили.

Спусна се нощта, а когато се развидели, на хоризонта се появи лек стълб от дим, който ставаше все по-голям и все по-голям, когато най-сетне се показа параход.

II

Този ден беше най-щастливият в живота на Симон Бланк. Всички негови приятели се събраха в апартамента, където живееше, и му честитиха четиридесет и петия рожден ден. Това се случваше за пръв път от много години насам, защото експедициите бяха всяка година и за такива веселия нямаше условия.

И този празник, разбира се, беше между другото, защото след една седмица се готвеха да отплават с парахода „Лъки“ към бреговете на Антарктида.

Но да се върнем в дома на Симон Бланк и да се срещнем отново с нашите стари приятели и познати от миналата експедиция в джунглата. Тук цареше бъркотия, каквато бяхме видели в предната експедиция. И сега, разбира се, гласът на Пит Стендсън, най-добрия приятел на Симон Бланк, се чуваше над всички други. Силният бас на гръмогласния учен беше нещо обикновено за хората, които го познаваха.

Дъщерята на Бланк се намираше също сред приятелите на баща си. Тя беше може би деветнайсет-двайсет годишна. Марй, така се називаше девойката, имаше красиво лице с благородни черти. Беше много хубава блондинка, а нито един не ѝ обръщаше внимание.

Но младият палеонтолог не беше равнодушен. Неговата душа издръжаше на изпитанието трудно и затова от време на време той поглеждаше към щерката на Симон Бланк с мъчно прикрита любов в очите. Най-после той видя, че и тя го гледа с любопитство. Сърцето на Светослав заби силно. Тези очи, които го наблюдаваха, бяха като на вълшебница. Младежът чувстваше, че неговите сили нямаше да достигнат и любовта щеше да го победи.

А в същото време приятелите на Бланк се веселяха, играеха.

След около час към Светослав се приближи Мари.

— Защо стоите сам и не играете с всички? — го попита тя и едно дяволито пламъче се показа в очите ѝ.

— Не мога да играя тези модерни танци — ѝ отговори с привидно спокойствие Светослав.

— Ако искате, мога да ви науча — усмихна му се Мари.

— Не... не... не бих желал — отговори младежът, но този път смутено.

— О, няма защо да се стеснявате пред мен. Вие сте приятел на баща ми и, надявам се, бихте могъл да станете и мой приятел — тук тя го хвани за ръката и го поведе към играещите.

Светослав се смяя. Такава смелост не бе очаквал от красивата дъщеря на Бланк...

III

След бурята, на кораба забелязаха, че Сани беше изчезнал. Вдигна се тревога, отправиха лодки на всички страни, но до вечерта не го откриха. На следния ден отново подновиха търсенията си, пак същите резултати. Дори спускаха водолази, претърсиха всички айсберги — Сани беше изчезнал.

Капитанът, Валтер Гюнтер, се отчая. Това беше най-добрият подводен изследовател — и сега изведнъж — да се изгуби! Тежко преживяха и останалите участници в експедицията тази загуба. На никого не му се работеше. Желанието да се продължи експедицията, се беше изпарило. Само от време на време слизаха водолази под водата, за да търсят тялото на Сани, който беше вече оплакан.

И една вечер отново се изви бура. Малкото изследователско корабче „Айссуимър“ беше подхвърляно от вълните като орехова черупка, удряше се в айсбергите и, слава богу, че беше направено от специална сплав, та не пострада почти никак. Този път не изчезна никой, но половината от учените се разболяха от морска болест.

Валтер Гюнтер беше много загрижен от случилото се досега. Всичко показваше, че трябва да се връщат и да пропадне цялата експедиция. Няколко хиляди долара щяха да изгорят. Но нищо! Първо трябва да се спасят хората, а после да се мисли за парите.

И, разбира се, това беше първата експедиция, организирана от тяхното дружество покрай бреговете на Антарктида. Затова, като първи опит, можеше да бъде несполучлива.

Съобщиха по радиото в базата, но оттам не им разрешиха връщане. Протестите, дори заплашванията от страна на Гюнтер не помогнаха. Ако се върнеха, сигурно щяха да ги уволнят и едва ли щяха лесно да си намерят работа на друго място.

Скоро се разболя и водачът на експедицията, Дейвид Силвър. Той беше на около петдесет години, и макар да беше здрав човек, не издържа бурите.

Валтер Гюнтер не знаеше какво да прави. Беше пътувал по море много пъти, но чувстваше, че ако останеха на това място още малко, то

и той самият щеше да се разболее от морска болест или скорбут.

Отново поискаха разрешение от базата да се върнат — същия отрицателен отговор.

Нямаше надежда, затова Гюнтер отправи „Айссуимър“ към бреговете на Антарктида. Там щяха да започнат експедицията, която беше безкрайно опасна, поради неопитността на членовете, идващи в Ледения континент за първи път.

Дейвид Силвър се съвзе. След него оздравяха и останалите болни. Експедицията щеше да се проведе, но, разбира се, без желание от страна на учените.

IV

Мари му се усмихна мило. Младият палеонтолог не беше свикнал на такива ласки и още повече се стъписа.

— Вие танцувате много добре, въпреки че ми казахте обратното — заговори го дъщерята на Симон Бланк.

— Случайност — Светослав не знаеше какво да каже и как да се държи. Идеше му да ѝ рече: „Остави ме на мира с твоите кокетства“, но не му стигаше смелост. И сякаш при нея му беше много приятно.

— Просто случайност — продължи той, — научил съм се от гледане.

— Значи не сте посещавали курсовете?

— Посещавал съм други курсове. За това нямах време, пък и желание не се намираше у мен.

— Сигурно сте ходили на тренировки по стрелба — пошегува се Мари.

— Да, наистина. Откъде се сетихте?

— Хрумна ми изведнъж. А кой университет завършихте?

— Софийския, защо?

— Питам. А сте дошли толкова далеч.

— Тук си намерих работа.

— Нима там нямаше работа?

— Имаше, но мен ме привличаше друго.

— Навярно стрелбата в джунглата? — отново се пошегува красивата дъщеря на Бланк, но въщност чувстваше, че никак не ѝ е до шега. Разговорът, който водеше с този симпатичен младеж, беше не само формален и безинтересен, но с него не можеше да научи нищо повече за Светослав. А той ѝ харесваше все повече.

— Ни най-малко — отвърна на нейния въпрос палеонтологът. — Приключенията обичам, но чак до такава степен — не.

— Но все пак, да си оставите родното място.

— Разбира се, аз ще се върна.

— Навярно ви чака някой? — тук Мари уцели, макар че не беше тренирала стрелба. И то, за съжаление — в слабото място на

Светослав.

— Никой не ме чака! — отвърна тъжно, почти отчаяно, той — Майка ми и баща ми са загинали, а друг близък нямам. Роднини, цяла армия, но не са ми близки.

— Ако пожелаете, аз бих могла да ви стана близка — хитрите очи на Мари светнаха. Светослав се смая отново и то много повече, отколкото в началото. Това беше вече дързост от страна на девойката.

— Много трудно ще ви бъде — съвзе се Светослав. — Да бъдеш близък на един човек, който рядко се завръща у дома си, е трудно и тежко за сърцето.

— Аз ще идвам с вас!

Този път той я погледна с радост.

— А мосю Бланк дали ще се съгласи?

— Разбира се. Той ви харесва. Колко неща ми е разказвал за вас.

Светослав беше за пръв път, може би, в живота си толкова щастлив. Той вече имаше сърце, близко на своето и нямаше да бъде сам.

V

Валтер Гюнтер отправи „Айскуимър“ към бреговете на ледения материк. Той знаеше, че сега експедицията се извършва формално, че след гибелта на Сани другите учени очакват, може би, неговата участ, че дори и самият той, капитанът на „Айскуимър“, изпълняващ дължността си без желание.

Бреговете на Антарктида вече се забелязваха от борда на кораба. След няколко часа капитан Гюнтер заповяда да се спусне котвата. Експедицията започваше оттук. На брега бяха свалени двата малки всъдехода, които щяха да служат за по-лесно придвижване през ледената пустиня.

На корабчето останаха осемте души екипаж, а шестнадесетте членове на експедицията се запътиха към вътрешността на континента.

Но беше им отредено да срещнат много пречки по пътя си и да ги преследват неудачи на всяка крачка. Просто не им вървеше, нямаха късмет. Още на първия ден от пътешествието през ледената пустиня единият всъдеход се повреди. Трябваше да го закачат за другия, който, след като го влачи два дена, също спря да работи. Мъчиха се да ги поправят, но машините не бяха пригодени за големия студ на Ледения континент.

Най-после, след тридневни ремонти и мъчения, машините заработиха. Караба с голяма скорост, а когато спираха за пренощуване (макар че тук нямаше нощ), запалваха голям огън около всъдеходите.

Но един ден се случи истинско нещастие. От големите огньове ледът под всъдеходите се стопи и поради това, че огънят беше пален с нафта, течното гориво плувна над водата и машините бяха обхванати от пламъци. Лагерът на експедицията беше настризи и, слава богу, в палатките бяха всичките хранителни припаси и разни други съоръжения, радиопредавателите, оръжията и други.

Хората се помъчиха да загасят със сняг пожара, но не успяха. Огънят обхвана двигателите и всички трябваше да отидат на страна, защото след няколко секунди последва взрив, а след него друг. Резервоарите с гориво бяха експлодирали и експедицията се лишаваше

от превозните си средства. Това беше най-тежката загуба, която можеше да сполети експедицията, и я сполетя.

Веднага съобщиха на капитана за случилото се нещастие. Валтер Гюнтер беше в крайно лошо настроение. Вече не знаеше какво да прави, проклинаше цялата експедиция, проклинаше организаторите ѝ и, най-после — съдбата, която донесе толкова много нещаствия на тази експедиция. Разбира се, от това нямаше да страдат онези, които си стояха далеч в Европа на топло, без големи грижи.

VI

Сани с последни усилия се добра до парохода и извика, но гласът му беше изнемощял и слаб. Успя да се захване за нещо издадено и изгуби съзнание.

Когато отново дойде на себе си, той видя едни мили, пълни с грижа очи. Сани се надигна и видя, че се намира в каюта на пароход, навсякъв същия, за който се беше хванал. Той погледна още веднъж девойката, която стоеше до леглото му, и позна Мари! Да, това беше красивата дъщеря на Симон Бланк, с която се беше запознал няколко дена преди да започне злополучната му експедиция. Понечи да каже нещо, но не можа, и изгуби отново съзнание.

В каютата влязоха Светослав и Жорж Майер, лекар, швейцарец. Той бе участвал и в предната експедиция в джунглата. Мари каза:

— Познавам този човек. Зоолог е и се занимава с подводна фауна. Интересно, как е попаднал тук, когато преди два месеца отплува с „Айссуимър“ към бреговете на Антарктида.

— Да, и аз го познавам. Това е Сани, кой не го познава от учените! — извика Светослав.

— Трябва да го прехвърлим на друг кораб, който отива в Европа или Америка, защото на „Лъки“ едва ли ще може да се съвземе. Изглежда много е стоял във водата. Трябва да е добър плувец — заключи Жорж Майер.

— Да, и аз съм на същото мнение — съгласи се Мари. Тя знаеше, че той се е влюбил в нея, но не го харесваше като мъж. Като учен го уважаваше, беше чела и трудовете му, но източното у него я плашеше. Пък и баща ѝ дори не го обичаше много. — О, вижте! — изведнъж извика дъщерята на Бланк. — Вижте, пароход! Навсякъв е за Европа!

Бързо излетяха от каютата и отидоха при капитана на „Лъки“, Лий Лендърс. При него беше и Бланк.

— Татко, да прехвърлим удавника на онзи пароход, който навсякъв пътува за Европа — каза Мари на баща си.

Бланк и Лендърс се съгласиха и веднага дадоха знак на другия пароход да спре. Там много се учудиха на това странно спиране, но

когато им повериха Сани, който вече се беше свестил, от другия кораб си отдъхнаха. А щом разбраха, че този е от експедицията на Дейвид Силвър, веднага съобщиха, че всички останали от тази експедиция са живи, но че са в критично положение, далеч от брега, някъде из ледената пустиня, лишени от превоз.

Бланк благодари на капитана на спрения кораб за услугата и сведенията, които му даде, и се сбогуваха.

Мари си отдъхна, че се отърва от Сани, Светослав, който нищо не знаеше, се зарадва, че този голям учен ще бъде спасен, а Симон Бланк се успокои, защото Сани беше от друго научно дружество, пък и не много го обичаше...

VII

Капитан Гюнтер, след като получи съобщението за трагичното положение на експедицията, веднага сигнализира в Центъра. Но там настъпи паника и никой не знаеше какво да се прави.

Капитанът на „Айссуимър“ поддържащ постиянна връзка с Дейвид Силвър. Но радиовръзката не можеше да помогне с нищо на окаяната експедиция.

Вече месец се беше изминал от трагичния край на всъдеходите, но Валтер Гюнтер не можеше с нищо да помогне на другарите си, чието положение беше отчайващо. Отново капитанът започна да моли Центъра за помощ и отново само обещания. Тогава Гюнтер започна да апелира към съвестта на организаторите, но те нямаха средства, за да помогнат. Всичките пари бяха погълнати от подготовката на тази злополучна експедиция. Валтер Гюнтер започна да заплашва Центъра, че ако не помогне, то тяхната пасивност ще им излезе много по-скъпо.

Но пасивността на Центъра не беше нарушенa.

Скоро той се разтури.

А далеч — на хиляди километри — в сред ледената пустиня на Антарктида, едни нещастници, някога членове на научна експедиция, сега чакаха да им дойде от някъде помощ. Защото положението им не можеше да се опише.

Валтер Гюнтер ги крепеше все още психически, но сам не знаеше откъде се намира в него тази сила. И тази негова сила поддържаше не само него и екипажа на „Айссуимър“, но и цялата експедиция. Научил за разпускането на Центъра, Гюнтер видя, че надеждата за спасение намалява още повече. Но не съобщи на Дейвид Силвър за този крах. Ръководителят не можеше и да го научи пряко от Европа, защото радиостанцията му не беше така мощна като на „Айссуимър“.

А шестнадесетте души от експедицията всеки ден се придвижваха назад с пет мили — едно незначително разстояние пред това, което ги делеше от кораба. Разбира се, за един месец изминаха сто и петдесет мили през снежни бури, през ужасния студ. Но все пак,

тези сто и петдесет мили бяха нищо пред осемстотинте, които бяха изминали с всъдеходите.

И ето, че още една несполука ги сполетя — разболя се Дейвид Силвър. Нервите му не бяха издържали на напрежението и той често изпадаше в страшни кризи, които принудиха участниците в експедицията да го вържат.

Ръководител на експедицията стана Фреди Саймънс, чийто баща беше ескимос. Фреди беше надарен с изключително здрави нерви, голяма съобразителност и издръжливост на студа. Той беше завършил един американски институт по геодезия и се беше включил в експедицията щом го завърши. Беше едва на двадесет и шест години, но имаше всички данни да замести Дейвид Силвър.

VIII

Симон Бланк беше загрижен. След като научи за нещастието на другата експедиция, той се опита да се свърже със своите противници, които сега нямаше значение какви са. Те трябваше да бъдат спасени в името на науката, в името на хуманността.

„Лъки“ също се придвижваше към Ледения континент, но радиовръзка с „Айссуимър“ все още не можеше да се осъществи, защото не знаеха на кои вълни приемаше другия кораб. А и не можеха да засекат никакви радиопредавания в района, където трябваше да бъде „Айссуимър“.

Симон Бланк си помисли най-лошото: „А ако са загинали? Не, не може да бъде и сигурно не е така! Все някой трябва да е останал жив.“

В същото време, докато мислеше това, в каютата му влезе Мари.

— Татко — каза тя развълнувано. — Татко! Радистът се свърза с „Айссуимър“. На ултракъси вълни.

— На ултракъси вълни ли? Ах тези предпазни мерки! Че от кого се пазят в този критичен момент, когато всеки би могъл да им бъде полезен! — извика Бланк и изхвръкна от каютата си.

— Е, какво стана? — попита той радиста, след като влезе в каютата му.

— Хванах ги най-после! — отвърна му радостно радистът.

Завърза се разговор между Симон Бланк и Гюнтер. Вестта, че „Лъки“ е на път към Антарктида и че експедицията на Бланк ще им помогне, възвърна загубената вяра на Капитана. Тяхната експедиция не принадлежеше вече на никое дружество и затова тази новина зарадва и Бланк. Старата вражда изчезна съвсем.

След няколко дена „Лъки“ щеше да се закотви до „Айссуимър“ и четирите мощнни всъдехода и двата хеликоптера щяха да се отправят към мястото, където безпомощните членове на другата експедиция щяха да чакат за помощ. Бланк беше запланувал първо да помогнат на нуждаещите се, а след това да предприемат научната експедиция.

И така, скоро на хоризонта се забелязаха бреговете на Антарктида. Лий Лендърс насочи „Лъки“ към мястото, където

трябаше да се намира „Айссуимър“. Но привечер се изви буря и приближаването до брега стана опасно. Бурята заблъска „Лъки“ в айсбергите, но не можеше да му направи нищо, а само екипажът и пътниците страдаха от това подмятане.

Два дена се лутаха след тази буря, но не можаха да намерят „Айссуимър“, нито да се свържат с него.

„Айссуимър“ беше изчезнал.

Бланк започна всичко отначало. Но напразно. Валтер Гюнтер не се обаждаше.

„Ах, тази буря! Тя ни обърка цялата работа!“ — мислеше си Бланк.

Радиостът на „Лъки“ беше безпомощен. Нито сигнал от „Айссуимър“!

IX

Тази ранна сутрин слънцето не изгря над радостен град, пълен с живот, а над пепелище. Само в крайните квартали се чуваха отчаяните вопли на полуживи, заразени от силна радиация хора. Никъде никой не говореше. Жалките останки от огромния град бяха свърталище на полудели и болни от лъчева болест. Крясъци и ръкомахания служеха на лудите да се разбират помежду си. А за заразените нямаше нужда да общуват с други, защото всеки час умираха десетки от тези нещастници.

Всред развалините скимтяха кучета, мяукаха котки, които бяха вече без дом, и които скоро щяха също като господарите си да напуснат този разорен свят.

Сани узна за трагедията, която беше постигнала родния му град. Той току-що беше излязъл от болницата след морското си приключение. А в родното му място бяха загинали или загиваха родителите му, братята му, сестрите му. Освен тях хиляди и хиляди други жертви. Косата му настърхна. Той беше потресен от жестокостта на неизвестните въздушни пирати. Цял милионен град беше сравнен със земята от ужасното оръжие.

Обществеността в целия свят надигаше глас. Но въздушните разбойници не спираха кървавата жътва. Огнищата на радиация се увеличаваха с всеки изминат ден. Вече милиони хора бяха загинали. Човечеството беше застрашено от ужасна гибел, гибел, която плашеше всекиго.

Бяха изпратени много експедиции за унищожаването на въздушния нападател, но всичко беше безуспешно.

Най-после, начело на една експедиция, която щеше да извърши наказателна акция срещу Атомния пират, застана Сани. Той беше готов да отмъсти не само за собствените си роднини, за родния си град, но и за цялото човечество.

Самолетите полетяха към новата жертва на Атомния пират — един двеста хиляден град. Всички екипажи бяха въодушевени и искаха час по-скоро да се справят с този унищожителна хора и градове.

Сани също искаше да накаже този престъпник, но не знаеше с кого ще си има работа. Това не беше известно и на никой друг от цялата експедиция.

Мисълта на Сани работеше трескаво. Трябаше час по-скоро да се премахне този небесен пират, защото той заплашваше да унищожи цялата Земя. Какво безумие, каква жестокост, какви ужасни помисли!

Сани си спомни за своите другари от експедицията към Антарктида и го обхвана мъка.

X

Йолик и Милена не можеха да разберат защо целият Евектос Свобоен Ублесос се приготвяше трескаво за отбрана. Всичките градове се прибраха под земята, реколтата усилено се събираще, всичко, което можеше да се спаси при евентуална война, се спасяваше.

Вече няколко дена по радиото често чуха думите „частìеренди рекòлем“, чието значение въобще не разбираха, а когото попитаха, не им отговаряше. Ровиха се из книгите, но речник на разбираем език не намериха.

Явно, че се беше случило нещо, но какво, нашите приятели не знаеха. Тези усиленни подготовки не бяха на добро. По радиото все по-често гърмяха думите „частìеренди рекòлем“ и техният тайнствен смисъл плашеше Йолик и Милена.

Един ден при тях дойде човекът, с когото бяха разговаряли по телевизора. Той не започна изведнъж, макар че бе затрупан мигновено с дъжд от въпроси.

— Спокойно, приятели, спокойно! Ако на оня развратен свят се е случило нещо лошо, то на нас трудно би могло. И не само че трудно, но и едва ли би могло.

— Значи се е случило нещо лошо? — извикаха Йолик и Милена.

— Специално на нас не.

— Но все пак на другите хора!

— Да, на другите.

— Какво?!

— Спокойно, приятели, спокойно — както виждате, ние сме живи.

— Но това е осъдително безразличие.

— А нима светът не ни осъди на забрава?

— А защо трябва да си отмъщавате на толкова невинни хора? — разпали се Милена.

— Ние не си отмъщаваме. Ние се пазим. Но Атомният пират върши злодеяния.

— Кой е този „Атомен пират“, да не би да е „Частиеренди реколем“? — запита Йолик.

— Да, той е.

— А какво върши той?

— Унищожава градове и хора.

— Боже мой, каква жестокост!

— Да, и ние мислим така, но този развратен свят го заслужава.

— Вашата злоба и безразличието ви са по-жестоки!

— Защо пък! Те сами са го предизвикили.

— Откъде знаете?

— Знаем, защото имаме добро разузнаване. Дори имаме хора и при самия Атомен пират.

XI

„Айссуимър“ се люшкаше леко от вълните. По него не се виждаше никакъв човек. Симон Бланк наблюдаваше с бинокъла по посока на „Айссуимър“, но явно, че корабът беше безлюден.

Предният ден се бяха свързали по радиото с Капитана, но не след дълго сякаш радистът заспа, защото започнаха да чуват само равномерното дишане на заспал човек. Макар че не можаха да разберат нищо, нашите приятели от „Лъки“ успяха да засекат координатите на „Айссуимър“. Благодарение на това, загубеният кораб беше открит.

„Лъки“ се доближи до „Айссуимър“. Никакви признания на живот в него.

Светослав, Пит Стендсън и Карл Йохансон внимателно се вмъкнаха в помещението. Там нямаше никого!

„Айссуимър“ беше претърсен основно, но нито живи, нито мъртви хора имаше на борда му. Екипажът беше изчезнал безследно. Нямаше и следи от насилие, нито пък спасителните лодки бяха помръднати. Всичко си беше на мястото, с изключение на хората.

Радистът на „Лъки“ успя да се свърже с експедицията, която все още се държеше, макар че след Дейвид Силвър още петима се разболяха.

Бланк обеща на Фреди Саймънс, че още на следващия ден ще ги измъкнат от ледената пустиня.

И така, част от екипажа на „Лъки“ се прехвърли на „Айссуимър“ и двата кораба се отправиха към бреговете на Антарктида.

По едно време на небосклона се появи едно огромен летящ обект. Той приличаше на самолет, но беше няколко пъти по-огромен от най-големия самолет, познат на Земята.

Бланк и неговите хора не бяха чули още за Атомния пират и затова не обърнаха голямо внимание на летящата крепост.

Но изведнъж от нея се отделиха няколко хеликоптера. На тях ярко се очертаваха инициалите „ЧР“.

Никой не знаеше какво е това и всички гледаха учудено тези летящи обекти.

Когато главният обект увисна точно над двата кораба, хората на тях видяха на корема му следния надпис:

„ЧАСТҮЕРЕНДЫ REQОЛЕМ“

Никой не разбра тези странни думи, написани със странни букви. И никой нямаше време да размисли, защото от хеликоптерите се изсипа върху нашите приятели ситен прашец и те заспаха дълбок сън.

„Айссуимър“ и „Лъки“ останаха безлюдни.

XII

Фреди Саймънс очакваше да му дойде помощ след обещанието на Симон Бланк, но вече се минаха два дена. Празно ли беше обещанието на Бланк? Защо не му се обадиха от „Айссуимър“? А от „Лъки“? Нима го бяха излъгали?

Фреди Саймънс не знаеше какво да предприеме. Оставаха му да измине с експедицията си още шестстотин мили, за да достигне брега, но дори и да бъдеха преодолени тези мили, не беше известно на брега какво ги чакаше.

„Айссуимър“ и „Лъки“ мълчаха, Гюнтер и Бланк сякаш изчезнаха. Нямаше ги техните приятелски гласове, които вдъхваха сила и вяра в експедицията.

Дейвид Силвър беше оздравял, но силите му го напускаха с всеки измината ден. Бившият ръководител на експедицията беше радостен, че има достоен заместник в лицето на Фреди и затова беше спокоен, когато напускаше този свят.

Той беше спокоен, когато умираше, но приятелите му плачеха. Дейвид Силвър ги успокояваше, вдъхваше им вяра, мъчеше се да ги накара да не плачат.

Но раздялата с човек като Дейвид Силвър е изключително тежка.

След смъртта му се разболяха още двама души. Придвижването към брега стана невъзможно — седем болни и осем здрави.

Положението се утежни. Все пак Греди Саймънс поведе малката група към бреговете на Антарктида. Всеки от експедицията носеше по един свой болен другар.

Фреди Саймънс мъкнеше сам една шейна с трупа на Дейвид Силвър и с багажа. Изключително тежък преход. Скоро щеше да им свърши храната и затова бързаха към бреговете.

Петимата, които се бяха разболели първоначално, оздравяха. Тогава придвижването стана по-леко.

Дните минаваха, храната намаляваше все повече, но и милите се стопяваха.

Храната щеше да им стигне до брега, но по-нататък?

Фреди Саймънс се опитваше да не мисли за това. Той мислеше единствено за целта — за тяхната единствена цел сега — да достигнат бреговете.

И ето — най-после, сините води на океана, осеняни с безброй айсберги, заблестяха на слънцето.

В далечината се виждаха два кораба, клатушкани от вълните.

Единият от тях беше „Айссуимър“ — пътешествениците го познаха и нададоха „ура!“

XIII

Атомният пират седеше в плаващото си кресло и гледаше в экрана на телевизора. Под огромния му самолет, на шест километра, се простираше голям град.

— Това е двайсетия! — каза си със злобна усмивка пиратът.

Но в същото време към този град се беше отправила и наказателната експедиция на Сани. Самолетите скоро щяха да водят истинско сражение с Атомния пират. Но последният дори и не подозираше пречката, която щеше да се появи в небето на двадесетата му жертва.

Сани заповяда по радиото на всички екипажи да се пригответят за предстоящата атака. Никой не помисляше дори да се плаши. Ненавистта към Атомния пират, непреодолимата жажда за мъст над този злодей и варварин, разпалваше сърцето на всекиго. Кръвта пулсираше силно, вените се издуваха от вълнение, гърдите се надигаха все по-често от ускореното дишане. Стремително летящите самолети носеха своите смели пилоти към ужасната цел — летящата крепост на Атомния пират, която в този момент започваше да изхвърля своя смъртоносен товар.

Водачът на наказателната експедиция нареди да се опънат мрежи между четири самолета. Огромно пространство покриха тези мрежи, когато бяха разтворени. С тях самолетите отнесоха атомните бомби, чиято жертва беше спасена в същия момент.

Атомният пират забеляза това неочеквано връхлитане и то го изненада много. Той не си беше представял такава дързост от страна на своите врагове. Веднага заповяда да се стреля по тях, но изведнъж усети, че крепостта му се затресе и видя мрежи на экрана.

Атомният пират се опита да се измъкне на заден ход, но неговата трудно маневрираща крепост не позволи това. А и да се стреля по врага вече беше неудобно.

— Ще ги обльча! — изрева пиратът и посегна към командния пулт, но един изстрел прекъсна действието му и ръката му увисна безпомощно. Атомният пират се обърна към входа, който сега зееше, и

видя там един младеж, държащ автоматично оръжие, притежавано само от верните му хора. Стана му ясно, че в крепостта му беше настъпило объркване. Този момент беше критичен за него. Той трябваше да се измъкне по някакъв начин. Но как? Умът му работеше трескаво, а оръжието в ръцете на младежа застрашително беше насочено към него. Там имаше сто и двадесет атомни или обикновени патрона — за него нямаше вида им, но знаеше, че можеха да го направят на решето.

Атомният пират нямаше друг изход, освен да се предаде, но той предпочете друго...

XIV

Фреди Саймънс и приятелите му бяха озадачени, когато дадоха няколко пъти сигнал на корабите и не получиха отговор. „Айссуимър“ и „Лъки“ стояха неподвижни между ледените блокове.

„Трябва да се е случило нещо лошо“ — си помислиха всички, но не се отчаяха. Бяха стигнали брега след толкова мъки и лишения, всред студ и виелици, през хиляди пречки и опасности, бяха загубили водача си, но вярата си в спасението — не. Отчаянието не би могло да ги навести след такава закалка.

Фреди Саймънс разгледа с бинокъла двата кораба, но не забеляза никаква следа от живот на тях. Сякаш всички бяха измрели. Но това не беше възможно, след като членовете на експедицията бяха оцелели, разбира се, с изключение на Дейвид Силвър.

Никой не можеше да си обясни безследното изчезване на двата екипажа и на експедицията, водена от Симон Бланк. То беше загадъчно и тайнствено.

Спасилата се експедиция притежаваше една надуваема лодка, която по някакъв начин беше запазена през дългия преход. Тя веднага беше спусната във водата и в нея се качиха петима души, между които и Греди. Отправиха се към корабите с надежда, че ще разгадаят тайната.

Щом стъпиха на „Айссуимър“, забелязаха че на него няма никакъв човек. Същото беше се случило и с „Лъки“.

Скоро петнадесетте членове на експедицията се прехвърлиха на корабите. По радиото се свързаха със Световната академия, но не можаха да получат отговор защо екипажите и експедицията на Бланк бяха изчезнали. От Академията им препоръчаха да се върнат час по-скоро в Европа, защото имало някакъв злодей, наречен Атомния пират, който унищожавал всичко живо по пътя си. Повече сведения за Атомния пират нашите приятели не получиха, но си помислиха веднага, че тайнственото изчезване на хората от корабите е имало нещо общо с този Атомен пират. И въпреки всичко, Фреди Саймънс не бързаше да бяга. Той и приятелите му прикриха сред ледените планини

двата кораба и зачакаха да се разясни съвсем положението. Храна на бордовете имаха в изобилие, топли дрехи — също, отоплението беше много по-добро, отколкото мизерния огън, запален сред ледената пустиня с малкото нафта, която те притежаваха.

Зашо чакаха, не знаеха съвсем определено. Но ето, че един ден край техните кораби се появи една подводница със следните инициали: ECU-120N. От тях излязоха хора, говорещи неразбираем език, но с приятелски изглед, и се качиха при нашите познати.

XV

Атомният пират успя да натисне с десния си крак един педал, действащ устройство, което обезврежда противника, застанал на входа. В същия момент младежът пропадна в трюма на летящата крепост, изпускайки автомата в помещението, където се намираше пиратът. Атомният пират се възползва от това положение, нарами една раница с реактивен двигател и излетя през един люк, взимайки оръжието. Мрежата, обхванала огромния самолет, беше много здрава, но пиратът я разкъса с няколко реда от автомата си. промъкна се през получения отвор, и полетя към своята база, намираща се в Антарктида. Той беше забелязан веднага и един самолет го последва. Атомният пират беше облечен в специален скафандър, а двигателят на гърба му позволява да изменя не само скоростта на движението си, да маневрира под вражия самолет, но и да изменя височината на полета си. И така, Атомният пират се закрепи за корема на самолета и изстреля няколко куршума в двигателя на дясното крило. Това беше достатъчно, за да го обезвреди, и затова пиратът се отдалечи от него с доста голяма скорост.

Самолетът, преследващ Атомния пират, беше принуден да кацне на най-близкото летище, а невредимият злодей се отправи към леговището си

XVI

Светослав усети, че падна на нещо меко и в същия момент се чу женски писък. Той скочи бързо и погледна надолу. В помещението цареше гробна тъмнина и затова младежът не видя нищо.

— Кой е там? — извика той.

— Аз — чу се плах отговор на жена.

— Коя сте вие — запита палеонтологът.

— Светослав, нима не ме позна! — отговори гласът, идващ от тъмнината.

— Мари! Ти ли си? — радостно извика Светослав. — Да не би да съм те наранил, когато паднах върху теб?

— Не, не! Слава богу!

— Но как попадна тук?

— Атомният пират ме затвори.

— Мръсник! Измъкна се! — със съжаление простена безпомощният младеж. — Трябваше да го застрелям!

— Какво се е случило? — запита Мари.

— Отидох при него, точно когато се канеше да натисне някакво копче — започна да разказва Светослав, — стрелях в ръката му, но той с крак натисна нещо, което не бях забелязал, и аз пропаднах тук. Изглежда съм изтървал и автомата горе.

— А сега как ще излезем от този затвор? Не съм намерила досега никакъв изход — заговори Мари. — Дано не останем тук неоткрити, защото ще умрем от глад.

— Не се беспокой — окуражи я годеникът й. — Скоро ще се измъкнем от тази бърлога.

И наистина, сякаш за да потвърди думите на палеонтолога, един отвор се появи на стената и в него се вмъкнаха Мирче Краевич и Станислав Яницки.

— Господин Петров! Вие сте тук?! — изненада се Яницки, който влезе пръв. — Но как попаднахте в този трюм? И госпожица Бланк е тук!

— Атомният пират не се потрива. Явно, върши си добре работата — пошегува се Светослав.

— Добре я извършил — каза Краевич и се усмихна хитро.

След това Светослав и Мари, придружавани от двамата си спасители, се отправиха към командното помещение на Атомния пират, където се бяха събрали много от членовете на експедицията. Бланк се зарадва много, щом видя двамата младежи живи.

— Атомният пират е обезвреден — съобщи тържествено на всички Сани, който в този момент влезе в командната кабина.

— Съвсем не е! — извика Светослав. — Атомният пират е жив и здрав, тъй както сме живи и здрави ние с вас. Лично аз не успях да го застрелям, когато той избяга.

— Но ние пратихме самолет след него! — доволно заяви Сани.

— А върнал ли се е самолетът?...

XVII

Йолик и Милена стояха в своя апартамент като затворници вече месец. Ярко осветеният свод на покрива, който скриваше града от въздушно нападение, създаваше впечатление, че това е самото небе.

Но вече нашите двама познати не се радваха, че се намират в най-прекрасната страна на света, защото тъгата по близките ги завладяваше все повече с всеки изминат час. Те бяха като затворени в клетка птици. Нима това беше свободата на тази страна? Нима така щяха да останат тук в бездействие, без да могат да научат дори езика на тези страни хора?

Ала един ден познатият им от телевизора човек дойде отново да ги посети.

— Защо ни държите затворени тук? — извика Йолик, щом го съзря.

— Не сте само вие затворени, приятели — каза човекът с авторитетен тон, — всички ние сме се скрили под земята като мишки и чакаме нападение от Атомния пират, който се е заканил да ни унищожи, защото сме негови не само противници, но и съперници. Той иска да завладее Земята с бруталната си сила, с варварските си нападения, по престъпен начин. Неговите изстъпления над човечеството са отвратителни, а ние искаме това човечество да тръгне по нашия път. Разбира се, това същото човечество понякога е отвратително като самия Атомен пират, но явно, че хората по земното кълбо не могат да бъдат излети от един калъп. Някои от тях заслужават такава участ, каквато им отреди Атомният пират, но някои бяха наистина съвсем невинни — съгласявам се с вашите думи от предния ни разговор. А сега, за да не стоите затворени на едно място, ще ви поканя на една разходка по море с подводница. Вярвам, че не сте се качвали досега на такова нещо.

— Разбира се, на драго сърце ще дойдем с вас! — радостно се съгласи Милена. — Не можем повече да стоим тук.

— А къде ще отидем? — заинтересува се Йолик.

— Наши разузнавателни подводници са открили край бреговете на Антарктида два кораба, които принадлежат на някакви експедиции. Едната от тях, стигнала на хиляда мили навътре в континента, остава без превоз и започва да се връща пеша. През това време Атомният пират отвлича хората от корабите, а експедицията се връща и ги намира празни. Сега те са сред айсбергите и чакат, изглежда, някой да ги спаси.

— Сигурни ли сте, че чакат вас? — запита Йолик.

— Не, те не чакат нас, защото за тях ние не сме известни — каза човекът, — но ние ще ги спасим, защото това е наш дълг.

— И, сигурно, ваша цел?

— Цел, да, но не с лоша умисъл...

XVIII

— А върнал ли се е самолетът? — повтори въпроса си един, току-що влязъл, непознат на никого, човек. Облеклото му беше странно, косата му не беше много дълга, но скриваше ушите му, имаше черен цвят, и то много тъмен; лицето му беше най-обикновено, със светлокава кожа и тъмнокестеняви очи, които гледаха с остръ, но не злобен поглед. Орловият му нос не загрозяваше лицето му, а напротив, правеше изгледът му по-благороден.

Всички се извърнаха и започнаха да разглеждат странния новодошъл. Неговият чист английски език не можеше да го издаде от коя народност е.

Сани не можеше да отговори на този въпрос, а стоеше като зашеметен.

— Кой сте вие? — успя да го запита Светослав.

— Все пак, вашият приятел не отговори на въпроса ми — усмихна се непознатият и тогава всички видяха колко добродушна и блага усмивка имаше той. Откритото му лице предразполагаше към сприятеливане.

— Не, не се е върнал — отговори смутено Сани.

— Да, наистина не се е върнал, но е на летището, на което ще кацнем сега. Единият му двигател е повреден от куршумите на Атомния пират — каза новодошлият, но без излишни ръкомахания.

— Така ли? А откъде знаете? — извика учудено Сани.

— Случайно узнах — усмихна се пак непознатият по своя приятелски начин.

— А няма ли да ни се представите — обади се Симон Бланк.

— Щом настоявате. Казвам се Пенри Пуалди, а се занимавам с белетристика.

— Значи сте писател — уточни Пит Стендсън.

— Да — отново се усмихна Пенри Пуалди.

— От коя страна сте? — попита Симон Бланк.

— Именно това ще ви зачуди много. Аз живея в една страна, неизвестна на никого тук.

— А има ли неизвестни страни по Земята? — заборави гласът на Пит Стендсън.

— Разбира се — отговори му Пенри Пуалди и се обрна отново към всички: — Тази страна се назова Евектос Свобоен Ублесос.

— Но вие истината ли говорите или се шегувате? — недоверчиво го погледна Сани.

— Истината говоря! Евектос Свобоен Ублесос съществува, тъй както и вие съществувате.

— Значи е истина — каза Симон Бланк. — А защо сте тук?

— Бях на служба при Атомния пират от няколко дена. Изпратиха ме от моята страна да предотвратя някои от престъпленията му. Разбира се, изпревариха ме, но аз знам къде се намира леговището на Атомния пират. Ще ви го покажа, бъдете спокойни, но трудно ще го превземете...

XIX

В кабинета на Атомния пират беше топло и уютно. Мека светлина се разливаше по периферията на голям полюлей, модерна музика се разнасяше от миниатюрен магнитофон. Атомният пират пушеше с удоволствие и се люлееше в едно плаващо кресло. Специална инсталация всмукваше дима от цигарите му. Пиратът замечтано гледаше картата на Земята и изпускаше кълба дим. Изведнъж се иззвъня и в кабинета влезе млада девойка, придружена от въоръжен човек. Тя беше с красиво лице, дългите й кестеневи коси се спускаха по раменете й свободно, големите й кафяви очи като на сърна гледаха с презрение и говореха за непристъпност. Гордата и стройна снага би събудила възхищение у всеки мъж.

— Е, това ни е петата поредна среща, Милена — изрече Атомният пират, като се обърна с креслото си към нея, продължавайки да се клати. — От погледа ти виждам, че не си разсъдливо момиче. Гледаш ме сякаш не съм мъж.

— Да, наистина не сте! Вие сте изверг! — извика Милена възмутено. — Вие сте един престъпник и варварин. Целият ви вид е вид на убиец!

— Спокойно, малката, спокойно! — със злобен и съскащ глас я прекъсна Атомният пират. — Ще се вразумиш, след като одера жив онзи твой годеник!

— Само посмейте, тогава аз ще ви издера очите със собствените си ръце! — очите на девойката засвяткаха.

— Много ти е гореща кръвта, но ще я поохладя! — закани се пиратът. — Ще ти дам срок до други ден, за да си помислиш. Твоят глупак нищо няма да изгуби, а ще спечели, ако се откаже от теб. Давам му една не по-лоша от теб, а освен това ще му давам колкото иска пари, ако се съгласи да работи за мен. Ще му направя по-голям рай от този във вашата глупава страна, неизвестна на света. А той може да се прочуе повече от Толстой, повече от Хемингуей, повече от който и да е известен писател.

— Вие сте една човешка отрепка, един изверг и нищо повече! Вашите низки цели никога няма да бъдат достигнати! Вие сте един циничен и мръсен тип! — извика разгневена Милена и се разплака от вълнение.

— Ще запееш друга песен в други ден! — заплаши я Атомният пират. — Твой приятел ще стане неузнаваем, защото друга ще го целува и друга ще го милва. А той обича новите неща, нали е поет! Търси нови страни, нови хора и, разбира се, нова любов. Ще разбере, че без пари на този свят не се живее, тъй както не се живее с една и съща жена през целия живот.

Милена беше измъкната от кабинета в безсъзнание. Този мръсен пират искаше да ѝ отнеме Йолик, а нея да направи своя любовница. Колко отвратително!...

XX

Но какво търсеха Милена и Йолик у Атомния пират?

След като напуснаха Евектос Свобоен Ублесос с подводницата ECU-120N, те потеглиха към бреговете на Антарктида и както ни е известно, откриха петнадесетимата членове на експедицията. Фреди Саймънс и другарите му бяха прибрани на борда на подводницата, а част от екипажа ѝ се настани в „Айссуимър“ и „Лъки“, които щяха да бъдат откарани до най-близкото пристанище и да се предадат на съхранение, докато притежателите им ги потърсят.

И така, Йолик и Милена се качиха на „Лъки“, за да гледат морето, да дишат чист въздух и да се любуват на слънцето. И както си стояха двамата на палубата, над тях изневиделица изскочи някакъв въртолет. Двамата скоро изчезнаха от палубата и докато екипажът се усети, хеликоптерът беше далеч. Явно, че на Йолик и Милена беше тръгнало само на отвлечане. Но този път то не беше на добро, защото, като вече научихте, те попаднаха в двореца на Атомния пират, намиращ се под ледовете на Антарктида. Този дворец беше последна дума на техниката и архитектурата. Не само разкош имаше в него, но и практичност. В него живееха неколкостотин верни на Атомния пират хора, но и много пленници имаше там. Специални помещения бяха пригответи за тях. Пленниците биваха вербувани по много начини — чрез увещания, с пари, с жени или чрез заплашване.

И ето, че Атомният пират се мъчеше по всянакъв начин да привлече на своя страна Йолик, да му пробута друга, евтина любов (макар че му обещаваше много пари), да му отнеме любимата и да го направи едно послушно оръдие в своите ръце, което щеше да му послужи в отвратителните му деяния. Затова всеки ден при младежа отиваше една девойка със специалната задача — да го завладее — и сърцето му да вземе, и ума му.

Ала доста трудности срещна довереницата на Атомния пират. Разбира се, всичко стана така, защото не познаваха Йолик.

Когато удариха о камък, Атомният пират предприе друг ход — ходът на увещанията. И не само увещания, но и големи обещания

имаше в думите му — пари, рай, жени, слава и какво ли не още. Обеща му дори и власт, макар че още не беше се сдобил с нея. Но, каквото и да правеше, Атомният пират не постигна никакъв успех в начинанията си. С Милена също не успя, но продължи упорито да търси нейната любов. И, както видяхте, в последната си среща с нея той не спечели нищо, но загуби, разбира се...

XXI

Сани не повярва на Пенри Пуалди съвсем. Макар и с така открыто и благородно лице, с държание, което предразполагаше към сприятеляване, писателят, или кой знае какъв беше той, както си мислеше Сани, не можа да накара зоологът да му повярва. „Интересно, дори и да имаше такава страна, за която говореше Пуалди, защо тя не беше известна на света? И какво ги интересуваше онези в неизвестната държава, Атомният пират, когато той не ги беше нападал — си мислеше Сани. — А ако наистина знае къде е леговището на оня разбойник, то аз лично ще отида там да го застрелям! Ах, мръсният му Атомен пират, всичките ми близки загинаха от неговите бомби! А... пък този Пенри Пуалди... хм... интересно, какво цели? Ще трябва да разбера!“

И Сани излезе от сградата на летището, защото пленената крепост беше вече кацнала и цялата аерогара беше препълнена с току-що освободените пленници на Атомния пират и летците от наказателната експедиция, чийто водач беше Сани. Той се запъти към автобуса, който тръгваше за града и, без да се обади на никого от своите приятели, напусна летището.

Сани пак се замисли, но този път за съвсем друго. Той си мислеше за Мари: „Ах, този българин, ако го нямаше, по-добре щеше да бъде. А сега Мари се е влюбила до заслепение в него, пък и той в нея. Ex, дявол да го вземе! Не мога да я спечеля, а така я обичам! Но... наистина... хм! Какво ми е виновен Светослав, та да го обвинявам и го пращам по дяволите. Аз дори не съм се запознал с него, нито пък ми е известно нещо за него, но сигурно, щом Мари си го е избрала, той няма да е лошо момче. Явно е, че има нещо в мен, което ѝ пречи да ме обикне. Ах, голям нещастник съм! Нямам нито един близък вече, дори и добри приятели нямам. Но за какво съм се завайкал! Сякаш не съм мъж! Все някая ще ме хареса, Мари вече е загубена, но не е само тя жена на този свят!“

В същия момент автобусът спря на една спирка и в него се качи Пенри Пуалди!

„Ах, дявол да го вземе! — помисли си пак Сани — Този какво търси тук?“

Пенри Пуалди усмихнат се доближи до Сани, поздрави го приятелски и седна усмихнат на свободното място до него.

— Вие отивате в града, нали? — заговори пръв писателя

— Да — отговори лаконично Сани.

— И то така, изведнъж, без да се обадите на своите приятели?

— На кои приятели? — попита раздразнено зоологът.

— На тези, които останаха на аерогарата. Много от тях тръгнаха да ви търсят. Аз ви видях, когато се качвахте в автобуса, но не успях да го настигна и се качих в едно такси.

XXII

— Но защо съм им потрябал? — запита Сани, но този път живо.

— По-скоро аз трябаше да говоря с вас, затова ви търсеха — обясни му ПенриPuалди.

— Вие да говорите с мен? — зачудено го изгледа Сани.

— Да, и добре, че ви намерих.

— А в какво ще се състои разговорът ни — заинтересува се зоологът.

— Ще ви кажа, но нека всичко си остане между нас — започна ПенриPuалди. — Разбрах, че сте ръководител на наказателната експедиция и аз обещах да ви покажа къде се крие Атомният пират. Но не в това е работата. Аз зная, че вие сте човек на науката и въпреки това сте хванали оръжието. Знам също, че сте загубил всички свои близки и нямате щастие. А в нашата страна нещастен човек не може да се намери. Знам, че сте израснал в друга среда, че сте възпитан по друг начин, но съм сигурен, че няма да се откажете от щастиято, когато сте го изгубили и го намерите пак. Знам също, че вашето научно дружество е фалирало и че сте останали без работа и без средства. Знам и че Световната Академия на науките иска да ви привлече — вас и вашите колеги. Но те сега са в нашата страна и не мислят повече да се връщат в Европа. В нашата страна дружествата не фалират, защото там няма пари и защото нашият строй е такъв. Ако цялата Земя тръгне по нашия път, вярвам че няма да сгреши. Тогава човечеството наистина ще бъде щастливо. Ще има всичко нужно, но парите няма да съществуват. Всички хора ще се отдават на творчески труд, но без някой да ги смущава. Няма да има Атомни пирати и фалирали дружества, всички неоткрити неща ще бъдат открити по-лесно, а хората ще живеят кат в рай.

— Явно, вие искате да ме привлечете за вашата кауза — усмихна се иронично Сани — и, разбира се, аз съм съгласен с вас по много въпроси, които ми изяснихте сега, но не мога да се съглася, че всичко ще бъде идеално и то така изведенъж. А след това идеално общество

какво ще има? Нали в света има еволюция и еволюцията не може да се спре — ще бъде в противоречие с природните закони, ако спре. А както вие ми обяснихте, развитието на човечеството ще спре до една точка. Искате да кажете с това, че ще започне регенерация, или?

— Вие не ме разбираете правилно. Човекът ще си се развива — помъчи се да обясни Пуалди.

— Но обществото няма, така ли? — погледна го упорито Сани.

— Обществото ще бъде развито.

— Наистина, много ви куца в представите — каза Сани, слизайки от автобуса. — Щом се развива човек, развива се и обществото — не може едното вечно да стои на едно ниво, а другото да се развива...

XXIII

Фреди Саймънс беше във върховния момент на своето щастие. Преди и да беше живял хубаво, такъв рай не беше сънувал — прекрасни условия и за живот, и за работа. Но все пак, обширният му апартамент бе доста голям за един човек. Отначало това правеше впечатление на Фреди, но сега, когато се чувстваше стотици пъти пощастлив от когато и да било, огромният апартамент му се виждаше дори тесен.

Фреди сега имаше условия да работи и работеше толкова усилено, че за две седмици написа книга, съдържаща около петстотин страници, в която се разказваше за несполучливата експедиция в Антарктида и най-накрая имаше едно възторжено похвално слово за Евектос Свобоен Ублесос. Тази книга беше отпечатана в град Свобò и за много кратко време се разпространи из целия свят. Цветните фотоиллюстрации неопровержимо говореха за истинността на фактите, разказани в нея.

Светът беше шокиран от новината за съществуването на неизвестна държава. Много не повярваха, като помислиха книгата на Фреди Саймънс за шарлатанство, някои ту вярваха, ту не вярваха, а имаше и такива, които веднага се отправиха към страната-мечта.

Евектос Свобоен Ублесос се препълни от нови жители. Те бяха отделени в един нов град, построен на изкуствен остров, наречен Естриотèо, чието име означаваше на езика на Евектос Свобоен Ублесос „мечта“.

Град Естриотео беше най-големият и най-modерен жилищен комплекс в страната. Имаше жилища за един милион души и, въпреки това, за кратко време не остана свободен дом в него.

Евектос Свобоен Ублесос започна открито в целия свят да пропагандира идеите си, които привличаха още милиони нещастни хора в нейните градове.

След Естриотео беше построен град Увиèмор (копнеж), който също се препълни с пришълци. Но скоро притокът на имигранти

престана, защото в много страни започна да намалява застрашително работната ръка.

И така, Фреди Саймънс гледаше щастлив как за един месец израстваше град и за още един се насеяваше, как всички нещастници ставаха щастливи, гледаше и се радваше на неимоверните постижения на тази напреднала и свободна страна. Но, все пак, на Фреди Саймънс започна да му става скучно и тясно. Колкото и да работеше, за него вече нямаше работа и той се чудеше какво да прави. Обиколи няколко пъти Евектос Свобоен Ублесос, направи най-точната карта на страната, от немай-къде написа една физическа география, отиде да я запише в университета на електронна машина, за да я подготви за изнасяне на лекции по география и с това му свърши работата...

XXIV

Атомният пират не беше никак доволен от това, че съперниците му печелеха милиони привърженици. Но той все още беше безсилен да им направи зло — неговата нова летяща крепост се монтираше в подземния завод на двореца му, където работеха хиляди отвлечени специалисти. Между тях действаха много шпиони на пирата, които разкриваха заговорите, готвени от пленниците. Затова водачите на бунтовете биваха навреме отделяни, а местата им се попълваха от нови пленници.

Но Атомният пират разбираше, че и той трябва да спечели привърженици на каузата си и затова реши отново да се опита с Йолик. Младежът отново беше атакуван от красивите служителки на пирата, но явно беше, че с такава съблазън не можеше да се спечели човек със силна воля. И не само волята крепеше Йолик, любовта му към Милена се разпали по-силно, когато се опитаха да го измамят с това, че Милена не го обичала и че принадлежала вече на Атомния пират. Младият поет стана по-твърд в отказите си, нищо не можеше да го подмами, не би се побоял и от смъртта. Какво представляваха тези платени красавици за него? Той се отвращаваше от тях. Представяше си, че змии се увиват около шията му, когато го прегръщаха, че пепелянка го кълве, когато го целуваха, и се потърсваше от неприятното чувство, обзело го по време на отвратителните нежности, с които го обсипваха довереничките на Атомния пират. Някои от тях се правеха на много отблъскващи, за да подчертаят чара на други, които се преструваха на онеправдани, нещастни или лудо влюбени в Йолик.

Това беше един кошмар за младежа, но и едно каляване на духа.

А в същото време, докато Йолик беше подложен на изкуствените ласки, Атомният пират тормозеше любимата му. Този изверг видя, че не може да спечели сърцето на Милена, затова реши да я унищожи психически. Пред очите на девойката се извършваха ужасни неща, които разстройваха нервната й система и тя често припадаше.

За ужасните дела на Атомния пират служеха безбройните му пленници. Чрез гаврите над тях пиратът се гавреще и над Милена.

Кошмарът на девойката беше много пъти по-страшен от този на Йолик. Любимият ѝ дори не подозираше на какво душевно изтезание беше подложена Милена. Той не знаеше, че тя беше обект на ужасна гавра от страна на Атомния пират.

Докога щеше да продължи това мъчение? Кога най-после щеше да дойде спасението за тези измъчени души?...

XXV

Пенри Пуалди, след като изгуби в двубоя си със Сани, се опита да вербува друг учен. Светослав стана тогава обект на пропагандата на Пуалди.

Младият българин беше израсъл в обстановка, съвсем различна от тази в Евектос Свобоен Ублесос, но неговият ум добре разбираше утопията в пропагандата на тази страна, която беше единствена на Земята и се развиваше, благодарение на това че беше откъсната от окръжаващия я свят. Но никоя страна не може да се скрие от очите на света.

И именно в момента, когато Светослав започна по-ясно да вижда същността на Атомния пират и на Евектос Свобоен Ублесос, при него дойде Пенри Пуалди. Поздравиха с училиво и писателят започна разговора:

— Прочетохте ли книгата на Фреди Саймънс? Много хубаво е написана. По-добре било за него, ако стане писател.

— Не бих могъл да кажа, че би било добре така или иначе — не разбирам, когато чета книга кой е професионалист и кой не е — вдигна рамене българинът и продължи. — Но мога със сигурност да кажа, че Фреди Саймънс е заблуден и то до такава степен, до каквато само вие можете да го заблудите. В момента той е щастлив, щастливи са и още няколко милиона души, но на Земята има няколко милиарда. Нима те биха могли да станат щастливи по вашата рецепта?

— Но как, вие не вярвате, че Евектос Свобоен Ублесос наистина е страна на щастливите хора? — учуди се Пенри Пуалди.

— Да речем, че това го вярвам — каза Светослав, — но не вярвам, че ако се вземат лекарства по ваше предписание, светът ще се излекува. Вашите лекове са утопични.

— Но как може да става дума за утопия, когато всичко е на дело? — с убедителен тон изрече Пенри Пуалди. — Когато в Свобоен Ублесос е налице такъв технически напредък, такъв висок стандарт на живота? Това утопия ли е?

— Колкото е утопия комуната на Робърт Оуен или, нека вземем „Градът Слънце“ на Томазо ди Кампанела — отговори му Светослав.

— Но градът Слънце е само на книга, а ние сега го имаме в действителност — възбудено извика Пуалди. — Нурионда — нима това не е убедителен факт?

— Не, разбира се, защото Нурионда е единствена в света, а би трябвало да има и други — не се съгласи пак младият българин.

— Но ние искаме именно това да направите!

— Как, тъй изведнъж ли? Да си затворим очите, да преbroим до десет и всичко ще стане — засмя се Светослав.

— Но вие не ме разбрахте! — извика писателят. — Ние ще ви помогнем!

— На целия свят ли? Една толкова малка страна? Това е невъзможно практически!...

XXVI

След като се освободи от плен на Атомния пират, експедицията на Симон Бланк се завърна в Париж, за да изчака развитието на събитията. „Лъки“ беше върнат на притежателите си и стоеше на котва в Сена.

Въпреки прекъсването на експедицията, никой от членовете ѝ не загуби доброто си настроение. Само Мари беше разстроена от зачестилият напоследък задиряния на Сани, който в такива случаи се вслушваше повече в гласа на любовта си, а не на разума.

Мари се страхуваше да каже на Светослав, че е обичана от друг, макар че този друг не беше обичан от нея.

Но един ден Светослав завари в дома на Бланк Сани и разбра каква е работата. Въпреки това си замълча, дори не загуби настроението си. Мари също се зарадва, когато го видя, защото той идваше тъкмо на време — Сани започваше да ѝ се натрапва и да прекалява.

Когато човек се влюби истински, трудно може да забрави любовта си. Така беше и със Сани. Макар че се мъчеше да не се среща повече с Мари, нещо го тласкаше към нея и от обич той забравяше всичко друго. В любовта си човек не рядко е egoист, защото сам не създава; когато обича, това нежно чувство затваря очите и разумът трудно го побеждава.

Щом Светослав влезе в дома на Бланк, Сани се съвзе. Той се сети, че трябва да говори със Светослав по много важен въпрос. Когато зоологът го заговори, младият българин го погледна с едва прикрита хладина и някакво неприязнено чувство. Сани все пак разбра недоволството на палеонтолога и се постара да не го увеличава.

— Мосю Петров — каза Сани, — ще ви съобщя една новина, която, мисля, че ще ви зарадва. Пенри Пуалди ще ни покаже скривалището на Атомния пират.

— Така ли? Интересно — с привидно безразличие изрече Светослав.

— Именно затова ви съобщавам, защото знам, че ще ви заинтересува. Утре, ако пожелаете, ще заминем на гости у Атомния пират. Той ще се зарадва изключително много. Пенри Пуалди е фанатик и именно това ме успокоява и ме кара да вярвам, че няма да ни издаде на пирата. Засега той е негов верен човек и разбойникът няма да се усъмни в нас, щом сме вербувани от служителя му. — Тук Сани се усмихна дяволито и продължи: — А щом веднъж проникнем в двореца му, там ще видим как да се борим с пирата.

— Значи утре тръгваме? — живо попита Светослав, забравил за враждата си.

— Ако желаете, още утре ще тръгнем, Пенри Пуалди ще трябва уж да избяга от затвора. Ще го измъкнем и... отиваме на гости...

XXVII

Фреди Саймънс започна да вижда безсмислие в живота, който водеше. Той искаше да направи нещо повече от това, което беше направил, нещо по-голямо, с по-голяма цел. Фреди съжаляваше за сляпата похвала, която беше написал в първата си книга, защото видя, че това идеално общество беше доста ограничено в представите си, в светогледа си и в своите разбирания, въпреки големия технически напредък на Евектос Свобоен Ублесос. Тази ограниченост Фреди си обясняваше с откъснатостта от света.

Впрочем, Евектос Свобоен Ублесос се прослави за кратко време на Земята, успя да насади своите идеи в много млади и неукрепнали умове, да направи впечатление, че е една велика сила и да се изяви като една свръхдържава със свръхкомунистически строй.

Но, все пак, Фреди Саймънс беше прав, когато си мислеше, че Евектос Свобоен Ублесос е откъснат от света. В тази страна не се допускаха никакви чужди филми, книги, музика, там нямаше вносни машини, вносни продукти и въобще внос. Внасяха се хора, само хора. Защото свръхобществото трябваше да расте, но не идеологически, а по брой.

Всъщност, Фреди Саймънс не разбираше много от разни идеологии, но виждаше, че в тази свръхсвободна страна идеологията служеше да направи от хората роботи — всеки ден се спазваше строг дневен режим, който важеше за триста шестдесет и петте дни на годината, не биваше да се нарушава от никого и не се различаваше в нито един от дните. Разбира се, хората спортуваха, но и спортът беше еднакъв за всички.

Фреди Саймънс не можеше да се примири с еднообразието, което потискаше душата му, зажадняла за волност. Свободата на Евектос Свобоен Ублесос му дотегна. Тя не беше същата, каквато той си я беше представял.

Фреди Саймънс стана с неспокоен дух и един ден не се въздържа и написа една критическа статия, в която изложи подробно, с най-убедителни факти слабите места в обществото на Свободната

Държава. Той всъщност беше разкритикувал противоречията между господстващата теория и действителността. Главните идеолози на Евектос Свобоен Ублесос почувстваха, че Фреди Саймънс не беше удобен вече и че трябва да се изгони от страната. Той беше първият, който се опитваше да направи корекции на правия път, по който вървеше Великата Свободна Държава. Той беше първият, който се осмеляваше да наруши строгата симетричност и хармония на единственото в света свръхобщество. Той беше първият, който се обявяваше против свободата в тази свръхсвободна страна. Той беше първият, който не се подаде на свещените идеи. Той беше и първият, когото изгониха от Евектос Свобоен Ублесос.

XXVIII

В кабинета на Атомния пират седяха Сани, Пенри Пуалди и Светослав. Те бяха успели да се доберат до леговището на пирата и сега господарят на този дворец ги посрещаше в изключително добро настроение, защото рядко идваха такива желани гости. Пенри Пуалди беше един от най-верните му служители. А другите двама, щом бяха хора, които са измъкнали от затвора Пуалди, то сигурно щяха да му станат верни. Но единият от тях му се струваше познат и се мъчеше да се сети къде го беше виждал. Наистина, къде го беше виждал? Този въпрос си задаваше Атомният пират, когато гледаше Светослав и не можеше да си спомни.

Но в ума на Атомния пират не дойде успокоителна мисъл и той започна враждебно да поглежда към Светослав.

След един час Пенри Пуалди и Атомният пират останаха сами. Пиратът подробно разпита за двамата новодошли и получи пълни сведения за тях, благодарение фантазията на писателя. Сани и Светослав бяха представени като крайно реакционни учени, работещи върху страшно бактериологично оръжие.

Атомният пират остана доволен от това обяснение, но, все пак, в долната му душа, свикнала винаги да не приема всичко като чиста монета, остана стаено смътно подозрение.

И Светослав беше виновен за съмненията на пирата, защото, макар да беше си оставил дълга коса и брада, Атомният пират го беше видял веднъж на своята крепост.

Атомният пират изведенъж беше озарен от една идея. Милена не го обичаше, но едва ли щеше да остане равнодушна към един от двамата младежи. Така, без да се мъчи повече, ще постигне своето.

Светослав беше заведен при Милена и те стояха няколко часа, гледайки се като куче и котка. Защото Светослав мислеше, че това е провокация, а Милена — че е нова тактика на Атомния пират (и не грешеше). Двамата бяха сънародници, но не знаеха това. Най-после на младежа му омръзна да мълчи и заговори на френски, като попита

Милена за името ѝ. Като видя, че тя не разбира, заговори на английски, но пак без успех.

— По дяволите тези глупости! Защо мълчите като няма?! — извика извън търпение палеонтологът. Но тези думи произведоха страшно впечатление на девойката, защото бяха изречени на български.

— Вие... сте... българин? — смяяна запита тя, но по-изненадан излезе Светослав, който не очакваше такова нещо.

— Да, а вие откъде се взехте тук? — все още неопомнил се запита ученият.

— Аз съм пленичка на Атомния пират — каза тъжно Милена.
— А вие сигурно идвате от негово име, за да ме измъчвате пак. Какво искате от мен, най-после!...

XXIX

Фреди Саймънс беше изгонен от Евектос Свобоен Ублесос защото, както знаете, той беше нарушил свещените неизменяими принципи на тази страна, която му беше дала гостоприемството си. Но щом става въпрос за противоречие с идеите на свръхсвободата, не може да става и дума за гостоприемство.

Телеграфните агенции загърмяха от сензационната новина, вестниците и списанията в цял свят имаха учудени заглавия, десетки научни дружества се надпреварваха да правят на изгонения от рая предложения да работи за тях.

Но Фреди Саймънс остана глух към всичко. Разочарован, той се затвори в скромния си дом на Юкон и там се отдава на пессимистични размисли. По цели дни той стоеше в едно положение, без да се помръдне, нито обядваше, нито вечеряше. Вечер заспиваше, тъй както е седял през деня. Този човек, който премина стотици мили през ледената пустиня, запазвайки висок духът си, изпадна в униние.

И така, остана около два месеца в една летаргия, в едно безразличие към света. Тъкмо когато му се искаше да се махне отново от Аляска, на входната врата се позвъни. Фреди прокле в ума си този който го беспокоеше и отиде да отвори. На входа стоеше капитан Валтер Гюнтер!

Фреди изведнъж забрави всичко, бодростта му се възвърна и той стисна здраво ръката на капитана.

Когато влязоха вътре, седнаха, и след като се успокоиха, започнаха разговор.

— Виждам, че не си добре — започна пръв Валтер Гюнтер, — отслабнал си, станал си скелет. Не е трябвало да вземаш толкова присърце, че са те изгонили от онази страна. Да не би да се те изгонили от рая!

— Не, не от рая, изгониха ме от света! — намръщи се от лошия спомен Фреди.

— Как от света? — учуди се Капитанът.

— Накараха ме да намразя целия свят — злобно изрече Саймънс.
— Но те са виновни, защо ще мразя другите хора? За тяхната свобода не бих дал нищо, ако знаех, че са такива!

— Успокой се сега, всичко е свършено. Аз идват от името на Симон Бланк, който те моли да отидеш при него. Вярвам, че няма да се разочароваш от тях. Аз ти гарантирам за това! — убедително му каза Гюнтер.

— Щом казваш, ще отида. Аз и без това мислех да се махна оттук. Съседите ми постоянно ме беспокояха, особено красивата им дъщеря, мъчеше се да ме съблазни. Във всеки случай, за такова глупаво момиче не бих се оженил — каза Фреди отегчено. — Ox, пак звънят, те са! По дяволите тези натрапници!

XXX

Светослав успя да се разбере с Милена, макар и доста трудно, защото не само той беше подозрителен, но и девойката отначало не му вярваше. Нейното недоверие постепенно намаля, защото тя почувства благородството в душата на този неин сънародник. Чистата душа си проличава и Светослав видя в лицето на Милена една жертва на Атомния пират. Макар че много се двоумеше, младежът най-сетне се реши да се разкрие пред Милена, макар че рискуваше много.

Когато двамата вече си вярваха един на друг, Светослав и Сани започнаха да действат. Измежду пленниците завербуха много, като уж работеха за Атомния пират. Нововербуваните бяха подчинени на двамата и затова нямаше опасност да послужат на пирата.

Светослав успя да се свърже и с Йолик. Двамата се разбраха бързо — за това послужи и писмото на Милена, в което тя даваше препоръки за Светослав пред любимия си. Все пак, у Йолик остана малко недоверие, но то скоро се изпари, защото видя и Пенри Пуалди, с когото се познаваха от Евектос Свобоен Ублесос. Пуалди му обясни плана на действие срещу Атомния пират и така здравото ядро на „най-верните“ хора на пирата стана непоклатима опора за борба срещу самия него.

В подземния завод бяха разкрити всички шпиони на Атомния пират, защото те бяха започнали да докладват на Пуалди, който стана пръв помощник на пирата. И така, в завода останаха само пленниците, които скоро бяха запознати с плана за действие.

Атомният пират беше много доволен от работата на верните си хора. Откакто дойдоха новите двама с Пуалди, строителството на летящата крепост се ускори, а почти всички пленници бяха вербувани, дори и неподдаващият се Йолик. Пък и Милена не беше съвсем безразлична към онъ с брадата.

Все пак, личните шпиони на пирата започнаха да надушват нещо нередно. Но скоро всичко се изглади и Атомният пират се успокои съвсем.

Йолик беше написал едно хвалебствено слово за Атомния пират, което, ако се вникнеше дълбоко в замисъла му, не беше никак похвално. Но пиратът не разбираше от литература и не обърна внимание на цифрите убити хора, унищожени градове. А именно в тях се криеше страхотното обвинение. Тази книга беше отпечатана в огромен тираж и разпръсната из целия свят. Тогава и на слепите се отвориха очите и целият свят разбра същността на Атомния пират.

Така този убиец беше разобличен, без самият той да усети. Бяха го разобличили преди това самите негови престъпления, но те бяха тълкувани различно. Сега на всички им стана ясно кой е Атомният пират...

XXXI

Симон Бланк разбра, че в Антарктида сега не беше благоприятно за експедиции и затова реши да бъде организирана друга, подводна експедиция. За тази цел той реши да подготви сътрудниците си по подводно плуване и за други подводни манипулации. Хенри Уайт и Ричард Чрлзън бяха професионални водолази и те станаха треньори на останалите учени. Двамата бяха колеги на Сани и затова помолиха Бланк след завръщането на Светослав и Сани последният да бъде привлечен в тяхната група.

Хенри Уайт и Ричард Чрлзън се заеха усърдно с подготовката. Всички, които не знаеха да плуват, бяха научени, и най-после започнаха тренировките с леководолазни костюми.

Въпреки че лекарят Жорж Майер не позволяваше да се прекалява, членовете стояха с часове под вода.

Мари Бланк беше останала сама след заминаването на Светослав и тъжеше много. За да не забележи това баща ѝ, тя напусна базата, където се подготвяше експедицията, и замина за Париж. Тя се страхуваше много за любимия си, знаеше, че Атомният пират е много опасен и това я измъчваше много.

Един ден в дома на Бланк пристигнаха Фреди Саймънс и Гюнтер. Капитанът не можа да познае Мари — толкова се беше изменило лицето ѝ от душевните страдания. Той знаеше защо девойката е в такова състояние и реши да разнообрази живота ѝ. Капитан Гюнтер каза на Мари, че ще е добре, ако отиде на курорт в Швейцария, даде адреса на семейството си, и още на другия ден Мари Бланк замина. Валтер Гюнтер съобщи на жена си и дъщеря си по телефона за пристигането на гостенката и те отидоха да я посрещнат на летището.

В лицето на Елене Гюнтер Мари намери добра приятелка. Дъщерята на Валтер Гюнтер беше с три години по-малка от нея, но бързо намериха общ език.

Елене току-що беше завършила средното си образование и се подготвяше за заминаването си в Париж след няколко месеца, за да следва в тамошния университет.

Дъщерята на Гюнтер беше много умно и културно момиче, с ясни представи за живота. Именно затова се сприятели бързо с Мари и разбра мъката ѝ. Тя познаваше добре Сани и вярваше, че все някак ще се измъкнат от лапите на Атомния пират.

А когато Мари разбра, че Елене е влюбена в Сани, толкова се зарадва, че я разцелува. Ето кой щеше да я спаси от ужасните задирания на Сани!

Мари се успокоя много, когато отиде в Швейцария. Чистият въздух, климатът и приятелството на Елене, възвърнаха силите и вярата ѝ. Тя сега вярваше, беше сигурна и то напълно, че Светослав ще се върне...

XXXII

Новата летяща крепост на Атомния пират скоро щеше да бъде завършена. Тя беше по-малка по обем от първата, имаше освен реактивните двигатели и свръхзвукови. Корпусът беше по-удължен.

Лично Атомният пират ръководеше последните монтажни операции. Пенри Пуалди, който минаваше за много вещ в самолетостроенето, даваше напътствия, проверяваше дали монтирането е добро или пък подканваше монтьорите да работят побързо.

Атомният пират беше изключително доволен и в прекрасно настроение. Скоро светът щеше уплашен и стъпisan да се покори пред голямата му сила — нито една ракета не би могла да уцели новата летяща крепост, нито един човек не би могъл да му се опълчи. Той се чувствува като цар, като император, дори като бог. Представяше си вече, че командва целия свят, че милиардите хора са в негова власт, а той е най-висшестоящ. По-горен от него няма.

Завладян от тези отвратителни мечти, Атомният пират не усети как се качи в кабинета си. Бронираната врата се самозаключи след него. Пиратът беше забравил, че светът все още не е негов, той дори не се съмняваше в покорността на хората.

А в същото време летящата крепост беше завършена. Всички се качиха в нея, готови да напуснат това отвратително леговище на Атомния пират. Тези, които се опитаха да го предупредят, бяха затворени. Всеки, който се опита да се съпротивлява с оръжие, беше обезоръжен и също затворен.

Верните на Атомния пират бяха много малко. Останалите бяха съмишленици на Сани и Светослав.

Но самият Атомен пират изчезна. Обиколиха целия завод, след това целия дворец, и най-накрая стигнаха до кабинета му. Ала вратата беше заключена. Само личният телохранител на пирата знаеше как се отваря отвън, но той се самоотрови, когато го затвориха.

Задумкаха по вратата, но тя беше двойна, бронирана и звукоизолирана. Тогава решиха да я взривят. Но и взривът не помогна,

а само уплаши Атомния пират, който се скри в тайното си скривалище, неизвестно на никого.

След час, когато отвориха вратата на кабинета, не го намериха вътре.

Светослав и Сани решиха да взривят целия дворец и заложиха от специалния взрыв на Атомния пират по всички кътчета на леговището.

По тунела-писта самолетът-крепост на Атомния пират беше изкаран на повърхността и, след като се издигна на около триста метра, от земята изригна някакъв мощен стълб от лед, бетон, железа и най-различни други късове. Дворецът на Атомния пират беше взрiven заедно със своя притежател...

XXXIII

Мари чу по радиото за гибелта на Атомния пират. Нейната радост нямаше край. Двете с Елене не можеха да стоят вече в Швейцария, затова отлетяха със самолет за Париж.

Но Сани и Светослав не се завръщаха. Никакви сведения нямаше за тях. Мари започна да си мисли какво ли не, Елене я успокояваше, макар че и тя не беше спокойна.

Един ден в дома на Бланк дойде Пенри Пуалди. Той каза, че Светослав и Сани се намират в Евектос Свобоен Ублесос. Повече нищо. Защо? Как? Пенри Пуалди бързаше и не удостои с отговор двете девойки.

Тогава Мари и Елене решиха да заминат за страната, където се намираха любимите им хора, по неизвестни причини. Бланк и Гюнтер не научиха за безумието на дъщерите си. Но за любовта това е обикновено нещо.

Ала на пътя им изникнаха много пречки — не им достигнаха пари, параход за Евектос Свобоен Ублесос имаше едва след три месеца, а самолети имаше само от Австралия.

Тогава Мари реши с известен риск да реши задачата. Тя познаваше съпругата на Мирче Краевич, който беше пилот между другото. Любица Краевич щеше да им помогне.

Двете девойки отидоха в дома на геолога (Краевич беше геолог) и по обиколен начин, лека-полека, постигнаха целта си. Добродушната госпожа Краевич не можеше да им откаже. Тя все още минаваше за млада и затова разбра молбата на Мари и Елене.

На следващия ден още, тя извика с телеграма мъжа си от базата, където се подготвяше експедицията на Бланк. Поради спешността на телеграмата, Мирче помисли, че е нещо лошо и Бланк му разреши да вземе един шестместен самолет, който беше най-малкият от самолетите на експедицията.

Когато пристигна в Париж, Краевич едва не получи удар, като разбра, че жена му го е извикала просто да се разходят до Евектос Свобоен Ублесос. Но след дълги увещания, Мирче се съгласи, и без да

се обади на Симон Бланк, замина с дъщеря му и Елене Гюнтер за страната на Пенри Пуалди.

Мари и Елене бяха радостни, че им дойде на помощ такъв добър летец кат Мирче Краевич. Той, всъщност, беше професионален авиатор, а после беше завършил геология, защото тя го занимаваше още от гимназията.

Наложи се да кацнат на едно индийско летище, за да заредят резервоара, и това беше единственото им спиране до Евектос Свобоен Ублесос.

Разрешиха им да кацнат на летището край столицата Свобо. Посрещна ги Пенри Пуалди, когото те дори не очакваха да видят. Писателят се погрижи за тримата чужденци. Настани ги в един удобен хотел, каквите бяха всичките хотели в страната...

XXXIV

Атомният пират усети мощното разтърсване на двореца си, почувства, че лети заедно с бронираното си скривалище, и след миг изгуби съзнание от сътресението.

Всичко беше в страшен хаос, когато Атомният пират дойде в нормалното си състояние. Вратата на скривалището зееше нагоре, вместо да бъде отстрани, и в отвора се виждаше сивото небе на Антарктида. Пиратът почувства страшен студ — климатичната инсталация, естествено, не работеше. Той намери някакви дрехи и, обличайки ги, разбра, че натъртен навсякъде — ужасно го болеше цялото тяло. Господарят на Земята беше наранен, безпомощен и зъвнеш от студ. Дори не знаеше какво точно се беше случило.

Най-после Атомният пират се измъкна през разбития вход на скривалището си и се огледа наоколо. Колкото студено да му беше, още повече тръпки го побиха, щом видя своя дворец, превърнат в руина. Явно, че атомните бомби не бяха избухнали, защото мястото, където беше складът им, беше непокътнато. То беше и далеч от двореца, но ако се беше случило нещо, което би накарало бомбите да се взривят, то тогава цяла Антарктида би полетяла във въздуха.

Атомният пират стоеше зашеметен от втория удар — загубата на своите верни хора и на сигурното си убежище.

Изведнъж едно проблясване в замаяната му глава го накара да побеснее. Той се сети кой беше младежът с брадата, Това беше онзи, който беше стрелял по него в самолета! Ах, как сляпо е вярван той на онзи мошеник Пенри Пуалди. Той е бил от някое чуждо разузнаване, натоварен със задачата да го унищожи. Атомният пират се мяташе, крещеше и бълскаше всичко наоколо, хвърляше, трошеше и риташе останките от двореца си, изпаднал в без силна ярост, не ярост, а лудост. Устата му бълваха псуви и проклятия по адрес на всички хора, съжалявайки, че не е могъл да ги унищожи заедно с проклетата Земя; пяна се показва на устните му, а той продължаваше да реве като ранен звяр.

Когато се върна в равновесие, Атомният пират пак слезе в скривалището и откри в хаоса един гръбен реактивен двигател, който не беше пострадал. Грабна от един шкаф автомат и чанта с патрони, след това се запаси с хранителни припаси и отлетя по посока на една научна база в Ледения континент. Той трябваше да се снабди със самолет и да открие къде са кацнали враговете му с откраднатата му летяща крепост.

И отново зверското заговори в него и той хвърли от въздуха най-страшната закана към човечеството и Земята...

XXXV

Симон Бланк научи, че дъщеря му е заминала за Евектос Свобоен Ублесос и много се разтревожи за нея. Той знаеше, че Светослав е там и се досети за какво е отишла Мари в онази далечна страна, но освен това си помисли и че двамата са решили да останат там, замаяни от идеите на ПенриPuалди.

Всъщност, не беше така. Светослав и Сани бяха заминали направо за Евектос Свобоен Ублесос, за да участват в една международна конференция, свикана в град Тамеа, целта на която беше да се запознае светът със свръхсвободната страна. Сани беше решил да разобличи пред света идеолозите на Евектос Свобоен Ублесос и тяхната крайно утопична теория.

Още на следващия ден след пристигането на Мари и Елене в Свобо, в град Тамеа започна конференцията. На нея говореха най-изтъкнатите обществени дейци на Евектос Свобоен Ублесос, а именно: Самвираси Нákри, Пхерисуй И, Пенри Puалди, Керуаста Йеоси, Хсуаля ‘Иаи и много други. Най-после дадоха думата на чужденците и пръв от това се възползва Сани. След еднообразните и по почти нищо не различаващи се речи на домакините, думите на Сани предизвикаха утихване в залата, където беше възцарила скука и отегчение.

— Дами и господа, приятели! — започна Сани — Всички чухте преди малко какво казаха най-видните представители на свръхсвободното общество. Аз, както повечето тук, не намерих техните обосновки правдиви и основателни. Тяхната идеология лети във въздуха, защото няма корени, но дърво без корени не може да живее и къща без основи не може да има. Например, те твърдят, че в тяхната страна имало пълна свобода или свръхсвобода, нямало нещастни, онеправдани и така нататък. Но да си спомним случая с Фреди Саймънс, който беше най-безцеремонно изгонен от свръхсвободната страна. Нима за него имаше свобода да изкаже мислите си свободно и да не пострада след това? Нима той беше изслушан от идеолозите на тази страна? Нима се вслушаха те в правдивите му думи? Не, защото тяхната свобода има затваря очите, те

имат капаци не само отстрани, но и отпред, те отричат по-нататъшното развитие на обществото, а се обявяват за най-прогресивни, като предлагат на всички страни да тръгнат по техния път. Нима ще се съгласи с тях някой здравомислещ човек? Не вярвам! — така Сани завърши сред бурните овации на участниците в конференцията.

А пък през това време Мари укоряваше Светослав за това, че не беше ѝ се обадил, а той ѝ обясняваше, че не е имал възможност и че направо от Антарктида е дошъл в Евектос Свобоен Ублесос, за да не закъсне за конференцията. Но, все пак, той не спомена нищо, че е изпратил Пенри Пуалди, за да ѝ съобщи...

XXXVI

В базата „Ентарктик Поул“ пристигнаха два транспортни самолета, които донесоха хранителни припаси, пощата и други необходими неща. Те останаха за другия ден.

А през това време Атомният пират летеше към тази база, която беше най-близо до унищожения му вече дворец. Той предполагаше, че ще има самолет в „Ентарктик Поул“ и мислеше да го отвлече. Пиратът, естествено, нямаше да се спре пред никакви препятствия, щеше да прави всичко възможно да се снабди с така нужния му самолет. Този враг на човечеството отново реши да започне унищожителното си дело. И то с по-голям размах, с по-голяма сила. Целта му да убива и руши стана единствена в живота му. В него говореше само животинското, дивото. За него изстъпленията над човечеството бяха забавления, престъпленията за него бяха закон. И именно затова той не се поколеба да извърши още едно престъпление.

Учените от базата, след уморителния работен ден, се бяха събрали в столовата и разговаряха весело след вечерята, пиеха кафе или чай, или играеха на шах. Не очакваха никого. Двата самолета им бяха докарали необходимото и сега те знаеха, че никой друг няма да ги посети, преди да се изминат няколко дена.

Но изведнъж вратата на салона се отвори с трясък и на прага се появи в цялото си снаряжение някакъв странен човек на възраст около тридесет — тридесет и пет години. Очите му бяха страшни, високата му, леко прегърбена стойка беше заплашителна. Страшното оръжие в ръцете му красноречиво говореше за недоброжелателство.

— Вярвам, че не ме познахте — прокънтя ужасният му, сковаващ глас, а черните му очи засвяткаха като на дебнец звяр. — Именно затова ще ви се представя. Аз съм този, който унищожава градове и хора, аз съм този, когото затрупаха в собствения му дворец, считайки го за загинал, аз съм този, който възкръсна от разрушеното си скривалище, аз съм този, който няма да прости на хората за злото, което му сториха, аз съм този, който убива за отмъщение и ще убива,

докато не дойдат при него всички и му се подчинят! Аз съм Атомният пират! Сега ме познахте, нали?

Думите му се забиваха като стрели в съзнанието на смаялите се учени. Никой не очакваше такова посещение. Никой не очакваше да види Атомния пират, и то след съобщението по радиото, че е убит. Дали този не беше негов последовател или беше самият той? И какво искаше от тях?

— Ще си взема един от вашите самолети — сякаш отговори на мислите им пиратът, — защото ми трябва!

XXXVII

Светослав научи за посещението на Пенри Пуалди у Мари, но не ѝ каза, че не го е пращал

На втория ден от идването на Мари и Елене в Свобо, Светослав се свърза по телефона с базата, където беше настанена експедицията на Бланк, но оттам му съобщиха, че Симон е заминал за Свобоен Ублесос преди няколко дни, точно тогава, когато Мирче Краевич отлетял при жена си. Пенри Пуалди го бил поканил.

Младежът разбра, че Симон Бланк е отвлечен, тъй като Пуалди не беше ги известил за пристигането му. Но Светослав запази откритието си в пълна тайна, за да се увери напълно. Още същия ден той проследи Пенри Пуалди и видя, че не отиде в дома си, а влезе в друга сграда. След като излезе, палеонтологът се вмъкна в асансьора, който го откара в един обширен апартамент. Една красива девойка излезе отнякъде и го попита нещо на неразбираемия си език, но след като разбра, че Светослав не разбира, го запита на английски кого търси.

— Вие ли живеете тук? — учуди се младият българин.

— Не. Вие приятел ли стена Пуалди? — заинтересува се девойката.

— Да, и помислих, че той е тук.

— Той току-що излезе.

— Е, щом е излязъл, и сам ще си свърша работата. Трябва да видя човека, който живее тук.

— Той излезе с Пенри Пуалди.

— Вие лъжете. Заведете ме при него.

— Няма нужда! Аз чух — от една врата се появи Симон Бланк.

— Охо! Приятелят Пенри Пуалди се занимавал с колекциониране на учени! — извика Светослав.

— Да, познахте — каза Бланк, — а пък тази приятелка ме охранява.

— Охранява ви, да не би да избягате! Я виж ти! Каква грижа за хората, която съществува само в Евектос Свобоен Ублесос! — усмихна

се иронично младежът. — Значи, сега ще погодим един много весел номер на нашия общ приятел Пенри Пуалди. Хайде, елате с мен, ще ви заведа на по-сигурно място.

— Той не може да излиза оттук! — извика девойката и изтегли пистолет.

Светослав го издърпа от ръката ѝ, отвори вратата и излезе, съпровождан от Симон Бланк.

— Чакайте ме! И аз ще дойда с вас, защото Пуалди ще ме изгони от страната — извика девойката.

— Няма смисъл. Ние ще го откажем — отвърна ѝ весело Светослав и затвори вратата на асансьора...

XXXVIII

Атомният пират се качи на борда на единия от самолетите и отлетя по посока на двореца си. След себе си той остави труповете на учените от „Ентарктик поул“ и разрушената база. Той беше стрелял по невъоръжени и беззащитни хора, но това, разбира се, не го беше смущило никак.

А сега, след като изненада десетина учени, той мислеше да изненада света. Естествено, не с приятна изненада.

Когато пристигна на мястото на разрушения си дворец, в главата му имаше план как да отвлече поне една от летящите крепости, които сега се намираха на едно военно летище в Европа. Атомният пират зареди с бензин самолета, тъй като складът не беше взривен — там се намираха атомните му бомби, бензинът, бактериологични оръжия, отровни вещества, огнестрелни оръжия и патрони и други средства за унищожаване.

Пиратът натовари няколко варела с бактериологично оръжие, приготви си защитно облекло и полетя към летището, където се намираха крепостите му. Страшни мисли се въртяха в главата му. Разбира се, за него те бяха сладостни, успокояващи. Това беше ненормалната психика на един убиец и престъпник.

Самолетът летеше над океана. Беше нощ, а пиратът не беше запалил сигналните светлини. Пригответи бяха картечници за всеки срещнат самолет. И първият не се забави и връхлетя върху самолета на Атомния пират. Но картечниците спряха устрема му и го насочиха към разбушувалия се океан.

Тази нощ пиратът свали няколко пътнически самолета.

Когато се развиделяваше, Атомният пират летеше вече над суша. Той знаеше къде са крепостите му, защото преди да стане този негов провал, шпионите му бяха пълзнали навсякъде. И той предполагаше, че където е първият му самолет, там е и вторият му. Но се лъжеше. Втората летяща крепост беше в Евектос Свобоен Ублесос.

Скоро той прелетя над летището и видя единия самолет. Учуди се, като не видя и другия, но не му остана време за мислене, защото

няколко военни самолета-изтребители го обкръжиха.

Пиратът се направи, че ще каца, но насочи самолета право към земята. Тогава той изскочи през спасителния люк, облечен в защитно облекло, с противогаз и с реактивен двигател на гръб.

Транспортният самолет се разби на летището с целия си опасен товар. Заразата беше страхотна и за няколко минути всичко живо в района на катастрофата загина след ужасни мъки.

Пиратът се качи на летящата си крепост, на която личеше надписът „Частър енд Редолем“ и пусна обеззаразяваща инсталация...

XXXIX

На третия ден от конференцията в град Тамеа щеше да говори българският учен-палеонтолог Светослав Петров. В залата бяха дошли и Йолик и Милена. Те все още не бяха разбрали същността на идеологията на Евектос Свобоен Ублесос, но, все пак, любопитството им беше доста голямо.

Ето какви бяха думите на младия българин:

— Приятели, желая да ме разберете правилно и затова ще се постараю да бъда обективен. В никакъв случай не бива да си помислите, че съм привърженик или враг на тази страна. Аз нямам право да бъда враг на народ, който има такива успехи във всички области на живота, но не бих могъл да бъда привърженик на една крайна идеология, изтъкваща една единствена страна в света като свръхнешто. Аз не бих могъл да поддържам крайностите. Макар че изтъкнатите обществени дейци на Евектос Свобоен Ублесос твърдят, че не си служат с непочтени средства при привличане на учени, те при самите си изказвания не си служат с почтени средства, а с лъжи. А всеки честен човек ненавижда лъжата. Ето — например, вчера разговарях с един от най-големите писатели и общественици на Евектос Свобоен Ублесос — ПенриPuалди. Аз имах сведения, че той е отвлякъл големия учен Симон Бланк. Но Пенри Puалди отрече. Отрече, и то по най-брутален начин, като ме заплаши с изгонване от страната. Разбира се, не изгонване от рая, защото аз все още не считам тази страна за рай. А вие какво мислите, приятели? Симон Бланк беше наистина отвлечен и ето го и самият него. След като свърша, ще говори и той. Какво искам да кажа с този пример? Искам да докажа, че нещо, което е изолирано от света, е крайност и съществува, опирайки се на крайности, които стигат до бруталност. Такава е и крайността на Атомния пират. Аз не сравнявам оня престъпник с тази все пак прекрасна страна, за да изтъкна еднаквостта в тях. Не. Но те наистина имат общо и общото им е в крайностите. Те са две крайно противоположни неща. Сега Атомният пират е мъртъв, но в света не бива да се допусне такава като неговата крайност. Трябва да се борим

против крайностите, а не против тази прекрасна страна. Трябва да се постараем да вървим по един път, който не води към полюсите или екватора, а към умерените пояси. Аз не искам да проповядвам примирение. Не, а напротив — да не се примирявате с крайностите, да се борите животът в тази страна да стане за пример на всички и да се постигне в другите страни същото, и то само с благороден труд...

XL

— Може ли да уточните какви са нашите крайности? — прекъсна го Пенри Пуалди.

— Да, разбира се! Щом желаете. Вашите крайности се състоят главно в невслушването в съветите на другите. Например, вие не се вслушахте в думите на Фреди Саймънс или пък, след това, на Сани. Вие не можете да видите грешките си. Не можете да разберете, че не е възможно да поставите едни релси, които да започват от вас и да сложите в тях света. Освен това, вие не можете да проумеете, че не сте върхът на общественото развитие. Светът си се развива — еволюира — и вие не можете да спрете този неспирен възход.. Вие, също, не можете да разберете, че с вашите скромни средства не можете да купите света и да го подчините на своята воля. Всеки би потръпнал от страх, като си представи, че върши всеки ден едно и също, няма цел в живота си, защото всичко му е изключително на готово. Разбира се, някой не би се замислил за това и би пожелал така да му бъде устроен животът, но след време ще му дотегне, ще му доскучае, ще му се прииска разнообразие. А вие какво бихте му предложили, когато навсякъде всичко ще бъде идеално еднакво? Въщност, в идеологията ви се показва това. Вие искате да направите идеален свят. Това е невъзможно практически и, дори да е възможно, не бива да се прави. Човекът трябва да има цел в живота си. Да! Така е. И затова трябва да му се предоставят условия, за да бъде заинтригуван с нещо, да не бъде безразличен и с държание на робот. Естествено, не бива да се оставя да живее като скот, но не бива да се прави от человека машина. Машините човек ги създава в своя полза, а не самият той да заприличва на творението си. Бих искал навсякъде всички да бъдат щастливи, но не щастливи за реклама, подхранвани с идеи, затъпляващи мозъка, защото те им се представлят за най-истински. Бих искал щастието на хората да не бъде утопия, а истинско. Бих искал хората да не се избиват помежду си, да не се грабят и лъжат, а да бъдат приятели и братя. Нека бъде унищожена всяка крайност, наречена тя Атомен пират или идеология на Евектос Свобоен Ублесос. Човешкият разум трябва да бъде

освободен от всичко сковаващо го и на човек трябва да се даде свобода да твори. Това е свободата. Разбира се, трябва и условия за нея...

— В същото време по радиоуребдата се чу:

XLI

— Частиеренди реколем!

Тези думи подействаха на седящите в залата като взрив на бомба. Всички наскочаха, но разбраха, че градът се скриваше вече под земята. Конференцията не можеше да продължи повече при тези условия. Всички бяха възбудени и не бяха в състояние да кажат две разумни приказки. Никой не помнеше нито думите на Светослав, нито за съществуването на Евектос Свобоен Ублесос. Всеки чуваше в собственото си съзнание двете злокобни думи: „Частиеренди реколем“.

Но след около час първата тревога отмина и всички започнаха да мислят трезво. В залата беше пуснат телевизор, който осведомяваше участниците в конференцията за състоянието на повърхността. Атомният пират само кръжеше в небето. След това пусна някакви бюлетини и отлетя. На листовете беше написано на док ом бриасит (официалният език на Евектос Свобоен Ублесос) следното:

„Моята сила е огромна. Аз съм неуловим вече за моите врагове, на които ще отмъстя страхотно. Подчинете ми се, докато не е станало късно!

Целият свят ще бъде мой или ничий!

Атомният пират“

Тези бюлетини бяха прочетени от ограничен кръг, защото бяха хвърлени на повърхността, а градовете бяха скрити под земята. Да излизат горе можеха само хора със специално разрешение.

Почти целият въздушен боен флот на Евектос Свобоен Ублесос беше изпратен по следите на пирата.

На следния ден конференцията продължи. Този ден говори Симон Бланк, който изобличи отвличането на умове в Евектос Свобоен Ублесос. След него взе думата и Йолик. Той беше разbral вече всичко и, разочарован и изльган в надеждите си, той подкрепи напълно Светослав. И, като разбиращ от литература човек, отрече

едностраничните произведения на писателите от Свобоен Ублесос, а с това той доказа, че крайностите в идеологията водят до крайности в литературата.

Пенри Пуалди взе думата, когато се закриваше конференцията и, за обща радост на участниците от другите страни, той също се отрече от неправилната идеология на Евектос Свобоен Ублесос. Той пръсна в залата една книга, в която много художествено беше описал вътрешната и външната борба на един жител на своята страна до неговото духовно израстване.

И, може би, това беше самият Пуалди...

XLII

Атомният пират откри много свои съмишленици, избягали от затворите. Той се зарадва, че делото му печели успехи, и започна нови бомбардировки, докато му правеха ново леговище някъде пак в Антарктида. Мразът на този континент беше доста голяма пречка за враговете на пирата.

Отново небето не беше спокойно и пак се чуваше някъде ревът на летящата крепост на Атомния пират и от време на време някой град изчезваше.

Пиратът пръскаше навред своите позиви, пропагандираше по радиото и телевизията своята мощ, но никоя страна не му се подчини. Тогава за-почна масово унищожение.

Разбира се, много слабохарактерни се присъединиха към Атомния пират. Страх ги беше за живота им. Предпочитаха да станат роби, но да бъдат живи. Те биваха настанивани в новия дворец на пирата, който беше десетки пъти по-голям от разрушение.

Атомният пират си създаде огромна войска от петстотин хиляди души, морски флот с хиляда подводници (все отвлечени) и петстотин бойни кораба (между които и десет самолетоносача), авиация с две хиляди изтребители-бомбардировачи, две хиляди стратегически бомбардировача и хиляда хеликоптера. За всички бойни съоръжения пиратът не беше дал нито стотинка.

Светът беше загрозен от страшната сянка на Атомния пират. Светът гинеше бавно. Светът тътнеше от атомните взрывове. Светът тръпнеше и проклинаше. Светът заклеймяваше престъпленията на този ужасен изверг, но светът беше безсилен пред него.

Светът не беше единен.

На Земята имаше стотици държави.

Светът трябваше да се обедини срещу общия си изтребител.

И честните хора не закъсняха и скоро Земята се опълчи срещу Атомния пират.

Атомният пират трябваше да бъде унищожен! Трябваше да бъде сразено неговото ядро. Трябваше да бъде премахнат един голям и

преопасен враг на човечеството.

Когато се стигнеше до крайността унищожаване на цивилизацията и нейните творци, то тогава пострадалите и страдащите от тази крайност се обединяват за борба срещу нея, борят се в името на мира, свободата и запазването на вековната култура. Всеки честен и прогресивен жител на нашата Земя не би понесъл да се гаврят с неговата култура, да унищожават пред очите му цивилизацията, затова всеки взрив ще се врязва до болка в съзнанието на трезвомислещия, всеки изстрел ще го наранява, макар и не пряко, всяка капка невинна кръв ще го възмущава, всеки отнет живот ще го кара да протестира, всяка заплаха за неговия живот ще го накара да се бори за живота на другите. А този, който убива, пали и руши, ще се спре в стената на мощната коалиция от честни хора.

Така започва война.

Когато силният надценява силите си и когато слабият вижда скритите си сили.

И в повечето случаи слабият побеждава, защото се бори за правдата. Разбира се, слабия се закалява в борбата.

Но ако не съществуваше Атомният пират, ако не съществуваха атомните бомби, ако не съществуваха въобще оръжията, ако не съществуваха крайностите, ако всички мислеха трезво, войната с Атомния пират не би започнала.

Тази война беше ужасна, отвратителна, като всички войни дотогава, но тя беше по-смъртоносна. Тя беше безумна, защото беше запалена от безумец.

Само ненормален човек е способен на такава отвратителна постъпка. Само един изверг и звяр, какъвто беше Атомният пират...

(Плевен, 16.07.1973 г.)

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ВОЙНАТА С АТОМНИЯ ПИРАТ

I

Слънцето залязваше кървавочервено, сякаш беше обляно в кръвта на милионите жертви на Атомния пират.

Големият град беше пуст. Жителите му го бяха изоставили, за да намерят убежища в малките планински селца, заради които Атомният пират не би изхабил нито една атомна бомба, дори малокалибрена.

В града се скитаха бездомни животни и крадци, които бяха господари на изоставените полуизпразнени магазини.

Но не само животните и джебчиите се разхождаха волно. Тук се ширеха и доверениците на пирата, които вербуваха, когото срещнеха. Когато някой им се възпротивеше, те безцеремонно го застреляха и го оставяха да гние на улицата.

Слънцето залезе, спусна се тъмната нощ и погълна града. Никъде не светеха уличните лампи или прозорците на домовете.

Но в подземните барове стотици отчаяни до безумие пиеха и се спиртосваха, защото не виждаха повече смисъл да се живее.

Тази беше първата нощ, в която градът беше без жителите си. Развратът и кражбите бяха заниманията на останалите в него.

В един от хотелите все още имаше няколко души, неповлияли се от суматохата и ненапуснали града.

Между тези смелчаци бяха Светослав и Сани.

Какво търсеха те в този изоставен град в разгара на войната?

Те чакаха Фреди Саймънс, с когото имаха среща тук. Тримата учени бяха решили да организират дружество на научните дейци за борба с Атомния пират, наречено „Вòрес, емосоèмен, нуèа“, което значеше на доком бриасит „знание, борба, мир“, съкратено „VEN“ (Vorec, емосоемен, пиеа).

Фреди Саймънс дойде на другия ден и доведе със себе си три автобуса с учени, които наброяваха около сто и осемдесет души.

В салона на хотела се състоя учредяването на организацията „VEN“. В нея можеха да влязат всички учени, които искаха да се борят против Атомния пират.

В същото време, в салона на един друг хотел се организираше друго дружество, но то беше на привържениците на Атомния пират. Нарекоха го „Бриасит сите тоен“ (светът е наш — Bguacyθ cyte toen), съкратено „BRY-CY-TO“.

„BRYCYTO“ изигра най-отвратителната роля във войната. Изстъпленията на членовете на тази организация, които бяха най-ревностни поддръжници на престъпното дело на Атомния пират, караха да настръхнат косите и на най-храбрите.

Но „BRYCYTO“ срещна „VEN“...

II

„Ymycad y vard cyte daganena. Ym cy hanthcaben, jorò, ar ymusc dy wrcy, om ynacydy um bu luanncoce yferyccstacceno. Ubleder anye om ymusc, edmer hant cyte ebundyr гелно.

Alcendy bryacyθ bu упсл умус mer hantfocen!

Частьеренди реолем“

Това беше нахалният позив на Атомния пират, написан на док ом бриасит (преведен е в раздел XLI на предната глава). Този език доби изключително широка популярност и затова пиратът го използваше за отвратителната си пропаганда.

Пит Стендсън разчиташе „рекламата“ на Атомния пират (както той нарече позива), ровейки се в един огромен речник. Всички учени от експедицията на Симон Бланк бяха на дъното на океана, където, скрити от войната, правеха изследванията си. И така, зоологът, след като разчете „рекламата“ на Атомния пират, се запали да изучава док ом бриасит. На спокойствие в подводния дом, скрит всред гъсти водорасли, боядисан в защитен цвят. Пит обичаше тишината и спокойствието, оръжието му беше омръзнато и се чудеше на Светослав как е тръгнал да прави организации в устата на вълка. На вълка ли? О, не! На ламята! Каква ти ламя! Атомният пират е по-страшен от всяка ламя, защото съществува, а онези измислени животни са само фантазия. Брр! Само да не ти излезе насреща Ламята-Атомен пират, защото... А! Пит Стендсън не се боеше от пирата, но изпитваше неприятно чувство, когато чуеше името му или се сетеше за него. Откакто се бяха измъкнали от лапите му, той не желаеше да го вижда повече.

Но както си седеше така, на зоолога му хрумна една велика идея. Той веднага хвана молива си и написа нещо на док ом бриасит. И остана много доволен.

А какво въщност беше написал? Един позив от името на Атомния пират, който гласеше:

„Хора, в двореца ми е страхотна тъпканица. Не идвайте вече, а се крийте където можете. Ако светът стане мой, то не ми се вясвайте пред очите!

Атомният пират“

а написан на док ом бриасит изглеждаше така:

„Ynerom, un umycady eranca cyte hvanteren ezyreq.
Hant bunderecder jorò, na ynhajder qyddy qlosey. Pouc
bryacyθdy bu ebund om umys, yn hant pranumder nwmò
artydy om umys!

Чактиеренди reqолем“

Скоро един напечатан екземпляр попадна у самия Атомен пират. Той беше вбесен. Но не знаеше, че това е работа на Пит Стендсън...

III

Членовете на „BRYCYTO“ намаляваха с всеки изминат ден. Като че ли се стопяваха. Клубовете му в различните градове изчезваха един след друг. Атомният пират се обезпокои много. „BRYCYTO“ му вършеше добра работа, а сега изведнъж — замлъкна.

Шефът на „BRYCYTO“ Куонди Фресси седеше в креслото срещу Атомния пират и се люлееше.

— Значи така — каза пиратът — не можеш да откриеш вече нито един член на „BRYCYTO“. Не мислиш ли, че много кратък беше животът на твоята организация?

Куонди Фресси се усмихна злобно:

— А знаеш ли, Чери1 (така той наричаше пирата, и ние също ще си позволим да употребяваме това име, когато говорим за него), че има една друга организация. Стопроцентово съм сигурен, че си чувал за нея, но тя сякаш погълна нашите хора. Името ѝ е „VEN“.

— Кой е ръководителят ѝ?

— Фреди Саймънс.

— Какво! Оня дето го изгониха от Евектос Свобоен Ублесос? Хм! Тоя негодник!

— И той те нарича със същото име.

— Трябва ми жив! А кои са по-известните му помощници? — пиратът барабанеше нервно по един автомат върху масата.

— Светослав Петров...

— А-а! Фреди Саймънс не ми трябва! Дovedете ми този негодник!

— И Сани е там.

— И него! — изрева Чери.

— И Пенри Пуалди.

— А-а! — изстена в безсилна ярост пиратът и удари с автомата по масата.

— По-спокойно! По-спокойно, Чери. Има още познати, макар и не много приятни като предните — злобната усмивка на Куонди

Фресси не падаше от лицето му. — Там е и Йолик. Сещаш се за него. По-скоро за мадамата му!

— Стига! Тримата, които ти казах — тях доведи, а Йолик и Саймънс — застреляй.

— Да бъде волята ти! — поклони се Фресси и излезе.

Но сметките на Чери бяха криви. Саймънс беше взел всякаакви предохранителни мерки за сигурността на организацията. Пенри Пуалди, макар че преди му беше враг, сега беше най-добрият му помощник. Всъщност Евектос Свобоен Ублесос беше започнал да финансира и поддържа организацията „VEN“. Завоят в политическия курс беше направен на време и тази страна беше наистина твърда опора на „VEN“ и въобще на борбата срещу пирата. С помощта на най-съвременната техника, „VEN“ гледаше по телевизията главната квартира на Атомния пират, макар че той дори и не подозираше...

IV

Елене Гюнтер остана с Мари Бланк в Евектос Свобоен Ублесос и там двете девойки се записаха в университета. Елене започна да следва подводна зоология — това беше специалността на Сани, когото тя толкова много обичаше и желаеше на всяка цена да го спечели, а Мари започна да изучава док ом бриасит и литературата на Евектос Свобоен Ублесос. Там щеше да учи и Милена, приятелката на Йолик. Тя беше записала архитектура.

По време на войната всички градове на Евектос Свобоен Ублесос бяха скрити под земята. Никакъв враг не можеше да проникне в подземния свят на тази страна. Такива градове се строяха на местата, където е имало други градове, но разрушени от Атомния пират. Строиха ги под земята, но с помощта на архитекти, инженери и конструктори от Евектос Свобоен Ублесос. Стотици градове бяха възстановени близо до старите им места още по време на войната.

Мощната коалиция на „VEN“ беше спечелила целия миролюбив и свободолюбив свят на своя страна. Думите „вòрес“, „емосоèмен“, „нуèа“ бяха символ на свободата и борбата срещу Атомния пират.

В същото време младежите, пленици на Атомния пират, образуваха една тайна организация, която помогна много в борбата срещу Чери. Името й беше „NERYD“ (от началните букви на „пурун“ [нурùн] — светлина, „естриотèо“ [естриотèо] — мечта, „руаннео“ [руаннèо] — твърдост, „упсулуп“ [инсилùн] — мъжество и „дамотèа“ [дамотеа] — волност).

Организацията „NERYD“ набра членове за „BRYCYTO“. Водач на „NERYD“ всъщност беше помощникът на Куонди Фресси — Йёоли Èйспуали. Шефът на „BRYCYTO“ дори и не подозираше, че под името на неговата организация се крие друга — нелегална, която, вместо да служи на Чери, служеше на враговете му.

А Йёоли Èйспуали се свърза лесно с Фреди Саймънс, защото беше изпратен на разузнаване. След изпитанието, на което беше подложен Èйспуали, членовете на „VEN“ можеха да вярват на помощник-шефа на „BRYCYTO“.

След като взе доста лъжливи сведения, Йеоли Ейспуали замина за леговището на Чери, където неговият господар — Атомният пират, го очакваше с нетърпение.

А от този ден започна операцията „Любов“ (на док ом бриасит „VENNERYD“ — наименованието е получено при сливане на имената на двете организации — „VEN“ и „NERYD“). Но, естествено, любовта на участниците в нея не беше към Чери, а към мира и свободата...

V

„Ym unvennec. Ymuscady venneryd anyene за. Neryd“.

Така гласеше шифрованата телеграма, получена от Фреди Саймънс в подводния център на „VEN“, намиращ се в Кулясен Фарт (Qилясен Farθ) — Морския град на Евектос Свобоен Ублесос. Преводът ѝ е: „Влюбих се. Любовта ми върви добре. Нерид“.

Същия ден една от летящите крепости на Черни катастрофира над Атлантика. Атомни бомби нямаше на борда, но загинаха сто и осемдесет привърженика на пирата.

Следващата телеграма до Саймънс беше: „Vennenady tyasес утус“, което в превод означаваше: „Любимата ме целуна“.

Третата беше: „Vennenady antò tyasес утус“, т.е. „Любимата пак ме целуна“.

А същия ден Атомният пират изгуби и втората си крепост, която беше успял да си възвърне.

Последваха още няколко десетки подобни телеграми, всяка от които беше предшествана от взривяването на самолети, кораби или подводници.

После изведнъж „катастрофите“ се прекратиха, а Йеоли Ейспуали отиде отново на разузнаване. Точно когато се канеше да си заминава, получи съобщение, че някой взривил всичките самолети от авиацията на Атомния пират. Йеоли се направи, че е много разтревожен. Но по пътя получи още едно съобщение — всички подводници бяха унищожени от неизвестен враг. А когато Ейспуали пристигна, научи, че и корабите бяха унищожени.

Атомният пират беше останал, тъй да се каже, без оръжия. Нямаше ги крепостите му, с които да отвлича всичко, което му беше нужно.

Няколко дена след краха на Черни, беше убит Куонди Фресси, най-верният помощник на пирата.

„BRYCYTO“ се разтури, защото членовете му бяха всъщност членове на организацията „NERYD“.

Пиратът имаше само два хеликоптера и една подводница и един дворец, в който живееха около два miliona негови „привърженици“. Но те бяха членове на „NERYD“ и една нощ Чери, за да се спаси от гнева им, избяга с най-сигурните си хора, петдесет на брой.

Личната подводница на пирата имаше доста големи размери и в нея се побраха двата хеликоптера.

След такава слава, Чери почти оставаше голтак.

Но войната не беше свършила...

VI

Беше изминала една година от започването на войната, а жертвите, дадени в нея, бяха огромни. И повечето — невинни хора. А тези, които бяха останали живи от бомбардиряните градове, бяха обречени на бавна, ужасна гибел.

Каква излишна жестокост!

А човечеството можеше да се развива спокойно, в мир. Но щом изверги от типа на Атомния пират срещнат поне малка подкрепа, те замислят пъклени планове.

Планове за унищожение!

За унищожаване на вековната цивилизация, за унищожаване на разумни същества, за унищожаване на всичко, което е съграждано в продължение на дълги години, векове и дори хилядолетия.

Но някои, които не искат да разберат същността на войната, не могат да я разберат или са заслепени до такава степен, че не са далновидни, правят войни, сякаш за свое удоволствие, със садистично хладнокръвие и последици, за които епитетите „ужасни“, „страхотни“, „потресаващи“ са толкова слаби, колкото ако се сложи един килограм сол в сладководно езеро, за да се подсоли водата в него.

И не само това, но виждайки своето поражение, такива зверове се стараят да убият колкото се може повече, да разрушат колкото се може повече, да запалят колкото се може повече и, въобще, да унищожат колкото се може повече.

И Атомният пират постъпи така.

Той имаше само една подводница, но не отстъпваше. Големи пространства от океаните бяха опустошени от атомната му подводница. Тази подводна вода се водеше на живот и смърт, защото от нея зависеше дали Чери ще остане жив. А останеше ли живо — това означаваше нова безмилостна атомна война.

Пиратът се придвижваше към бреговете на Евектос Свобоен Ублесос, за да унищожи подводните градове и съоръжения на тази страна. Той беше разbral, че от безобидни същества, жителите ѝ настъпиха срещу него като най-големи врагове.

И затова той искаше да ги унищожи.

Подводницата му „Превимерарс“ („летяща“) нито час не спираше хода си, нито за минута не намаляваше скоростта си.

И, може би, заради това бързане, Атомният пират не забеляза подводната база на експедицията на Симон Бланк. Иначе, не би оставил живи учените, които веднъж му бяха отнели летящата крепост.

„Превимерарс“ („Prevymerarc“) наближи Евектос Свобоен Ублесос, но попадна на мощнни мрежови заграждения, които започваха на петдесет километра от бреговете.

Атомният пират не можеше да пробие петдесетте реда мрежи, обиколили цялата страна. И тогава разбра, че е победен...

VII

Пенри Пуалди беше изморен от тази война. Той, като всички миролюбиви хора, ненавиждаше това безсмислено унищожение на хората и вековната култура. След като се беше отърсил от погрешните си схващания, той, след дълги съвещания, беше принудил и другите политически дейци в Евектос Свобоен Ублесос да разберат истината.

И същият ден, когато никой не подозираше в каква опасна близост с Евектос Свобоен Ублесос се намираше Атомният пират, Извънредният съвет на тази страна реши да бъдат щателно претърсени всички морета и океани с голямата флота от атомни подводници и военни кораби.

Савиесса Уемпиандори, съпругата на Пенри Пуалди, една от най-големите поетеси на Евектос Свобоен Ублесос, замина за Европа, където щеше да участва в един фестивал на поезията.

Светослав и Сани използваха този случай и също заминаха за Стария свят. Там двамата учени се срещнаха с току-що завърналите се от изследвания под водата участници в експедицията на Симон Бланк. Пит Стендсьн беше във възторг, че вижда младия палеонтолог.

Е, как си, братле? — извика зоологът с гръмкия си глас. — Да не би да си открил скелета на Атомния пират?

— Де да бях го открил, ама по него има още месо — отвърна Светослав.

— Ние ще го смъкнем! — извика възбудено Пит.

— Кой го знае къде се подвизава сега — намеси се Сани.

— Ще го намерим! — разпали се още Стендсьн. — Къде ще отиде! Ще го намерим, ако ще и в Марианската падина!

— Не съм сигурен, че ще го намерим там — пошегува се Светослав, — защото подводницата му не гази плитко.

— Ще прогази!

— Може и да загази!

— По-лесно ще го спипаме тогава!

— Ако не са го спипали досега.

Разпаленият разговор щеше да продължи още дълго, ако отнякъде не се появи Симон Бланк, който заговори за съвсем друго:

— Как е Великата свободна държава? Чух, че са се осъзнали.

— Да, вярно е — отговори Светослав, — но има нещо, което не мога да разбера. Как с такава могъща техника не могат да стигнат Слънцето.

— Ще го стигнат — каза Бланк. — Нурионда е в подстъпите му.

— Ами! Пенри Пуалди е вече на него — извика Пит Стендсън.

— Четохте ли новия му роман?

— Аз твърдя, че е бил на слънцето, защото умът му се е опекъл

— злъчно подхвърли Сани.

И така, разговорите продължиха до късно през нощта. Съжалияваха само, че Фреди Саймънс не беше при тях.

VIII

А в същото време Фреди Саймънс седеше в един от подводните домове на Кулясен Фарт и следеше движението на „Превимерарс“. Подводницата на Атомния пират упорито обикаляше около непристъпните брегове на Евектос Свобоен Ублесос. Фреди искаше този път на всяка цена да залови жив Атомния пират и затова не бързаше да потопява подводницата. А и не искаше да се влиза в бой с пирата, за де не се дадат излишни жертви. Сега Саймънс просто не знаеше как да постъпи. Двоумеше се. Размишляваше. И нищо не му идваше на ума. Да потопи „Превимерарс“ беше най-лесно, но Чери му беше нужен жив. Трябаше да бъде осъден от цялото човечество за чудовищните му престъпления. Бяха решили с Пенри Пуалди да организират международен процес, на който щяха да бъдат изправени Атомният пират и привържениците му, за да им се иска отговорност за всички ужаси, извършени против човечеството. Най-после Фреди Саймънс реши подводницата на пирата да бъде заловена със стоманена мрежа.

Но докато Саймънс размишляваше върху това, „Превимерарс“ пое курс в неизвестна посока. Лазерните оръжия лесно можеха да застигнат пирата, но Фреди забрани да се стреля.

Веднага след „Превимерарс“ потеглиха няколко подводници на Евектос Свобоен Ублесос.

Йеоли Ейспуали беше изпратен в центъра на „VEN“, за да мобилизира всички сили на организацията, която беше станала най-влиятелната международна организация. Тя беше призната от всички страни на Земята и ръководеше международния политически живот.

Думата на „VEN“ беше силна и неоспорима, защото в нея се криеше мощта на цялото прогресивно и миролюбиво човечество.

И един ден „Превимерарс“ попадна в клопката, устроена от десет подводници на Евектос Свобоен Ублесос.

Но Атомният пират не беше открит между заловените в подводницата. Къде беше изчезнал? Съратниците му мълчаха.

В целия свят започна акция по издирването на пирата. Чери трябваше да бъде заловен, осъден и наказан за огромните си, чудовищни престъпления.

Атомният пират беше обявен за престъпник № 1 на човечеството. Всички честни хора бяха призовани от Фреди Саймънс по Международното радио да се включат незабавно в издирването на Чери.

IX

Сани замина внезапно за Евектос Свобоен Ублесос. Никой не разбра защо зоологът трябваше да напусне Европа.

Но ето каква беше причината. Сани получи телеграма от Фреди Саймънс по много спешна работа.

След няколко дена Сани се върна, но нищо не каза нито на Симон Бланк, нито на Светослав. Сани постъпваше тайнствено, както при повечето случаи, когато действаше сам. Но това беше негова тактика. Да се разприказва наляво и надясно какво върши не беше присъщо за него. Въобще, той мразеше да говори излишно, изказваше се по възможност по-лаконично.

Светослав не познаваше подводния зоолог зле и затова не го попита къде е бил през тези няколко дена, а напротив, предложи му да се поразходят по черноморското крайбрежие. Сани, разбира се, отказа, защото се оправда, че морето му било омръзнало вече.

Палеонтологът го оставил и също замина внезапно за някъде.

Къде изчезна той, приятелите му не разбраха, и два месеца Светослав сякаш беше потънал вдън земя.

Върна се посърнал, доста отслабнал, а косата му беше пораснала още повече, беше си пуснал брада и мустаци. Приятелите му не можаха да го познаят. Той постоя няколко дена при Симон Бланк и изведнъж пак изчезна, но този път със Сани.

Симон Бланк се досети, че те търсеха Атомния пират. Дъщеря му се беше отчаяла, че Светослав не ѝ беше писал доста време. Тя си мислеше какво ли не и баща ѝ трябваше да я успокоява всеки ден по телефона.

Но един ден Мари отиде при Пенри Пуалди и му каза направо:

— Кажете ми къде е Светослав.

— Не мога да ви кажа. От това зависи съдбата на човечеството.

— Така ли? А защо той не ми го каза?

— Той не трябва да разгласява на всеки какво върши.

— А аз нима съм...

— Вие сте жена.

— Какво от това?

— Трудно ще запазите тайната.

— Толкова ли голяма е тази тайна?

— Казах ви, че от нея зависи съдбата на цялото човечество.

— А колко време няма да го видя? Поне това няма ли да ми кажете?

— Две години.

— Боже господи!

— Трябва да свикнете с тази мисъл. Щом го обичате, ще понесете всичко...

X

Все пак Симон Бланк грешеше, като мислеше, че Светослав е тръгнал да търси Атомния пират. Това вече беше работа на друга организация. А българският учен се занимаваше с някакви странни изследвания. Пенри Пуалди едва го спечели за тази кауза след двумесечни преговори. Със Сани беше по-лесно, защото той нямаше какво да губи — опитите бяха опасни, не че се състояха в изпробване на някакво страшно оръжие, напротив, бяха против оръжията и имаха за цел да докажат на човечеството, че може да се живее под вода така, както се живее и на повърхността на Земята.

Светослав и Сани заживяха в един добре обзаведен подводен дом и се изхранваха от собствените си ловувания под вода. Щяха да живеят в този дом две години, без да излизат на повърхността. Жivotът им беше под наблюдение на Useoqiliaisen Ecobrem (Усеокулясен Есобрем) — Подводния център, намиращ се в Кулясен фарт.

Всички беше в пълна тайна. Подводният дом беше известен само на тези, които живееха в него, и на още няколко души, които ръководеха изследванията.

В Центъра имаше няколко телевизора, които бяха специално за наблюдение на двамата учени, живеещи в подводния дом. Имаше пряка радио и телефонна връзка, а освен това всички уреди, показващи съдържанието на въздуха в помещенията, където работеха и живееха Светослав и Сани, бяха свързани и дублирани с други, намиращи се в Центъра.

В подводния дом и около него се правеха най-различни експерименти. Двамата учени се справяха отлично с работата си, спазваха режима и благодарение на това не усетиха силно промяната. Те не бяха тренирани за тази обстановка и именно в това се състоеше опитът — да се разбере колко могат да издържат нетренирани хора в подводни съоръжения, в случай на някаква голяма опасност, грозяща човечеството.

В началото опитът потръгна добре, всичко беше нормално, нямаше нищо обезпокояващо.

В същото време Мари не оставяше на мира нито Пенри Пуалди, нито Фреди Саймънс, нито баща си. Елене Гюнтер беше разбрала, че и Сани е изчезнал и затова също беспокоеше Фреди, който най-после избяга от Евектос Свобоен Ублесос и се скри в Qилясен farθ.

Но трябваше пак да се върне, защото един пътнически самолет беше изчезнал неизвестно къде...

XI

Атомният пират знаеше отлично, че докато е жив, войната ще продължава. А той желаеше да има повече кръв и повече разрушения. Желаеше да бъде владетел на Земята. Неуспехите му в последно време не го обезкуражиха, а напротив — озлобиха го до крайна степен и той реши на всяка цена да продължи войната със света, с всички средства да завладее или унищожи Земята.

Затова пиратът отвлече един пътнически самолет и принуди летците да го приземят в Антарктида. След това пътниците и екипажът бяха свалени на леда и разстреляни най-безмилостно от Чери. В своя куфар пиратът носеше реактивен двигател, който се поставяше на гърба. С него Атомният пират се отправи към Южна Америка и там откри един свой бивш привърженик. Той беше лекар и още когато живееше в двореца на пирата се беше специализирал да прави пластични операции. Чери го принуди да му направи пластична операция на лицето и след това го застреля.

След няколко дена изчезна още един пътнически самолет.

Този път Атомният пират беше платил на четирима професионални убийци и с тяхна помощ ликвидира охраната на самолета и принуди екипажа да го приземят до първия отвлечен самолет.

С пътниците и екипажа пиратът и наемните му убийци се справиха посредством автоматите.

Когато четиримата наемници пребъркваха джобовете на убитите, пиратът се освободи и от тях.

Така заизчезваха самолети от различни краища на планетата, докато броят им достигна двадесет.

Но един ден огромното гробище беше открито от разузнавателна експедиция. Потресаващата картина на около две хиляди убити се появи във всички ежедневници. Още същия ден изчезна един пътнически параход.

Никой не се съмняваше вече, че това е дело на Атомния пират.

Един ден беше нападнато военно летище, но всички нападатели оставиха костите си, с изключение на един, който избяга с отвлечен изтребител.

Няколко дена след това от друго летище беше отвлечен тежък бомбардировач.

Явно Атомният пират се беше окопитил след поражението си с „Превимерарс“.

Нямаше съмнение — войната с Чери не беше свършила...

XII

Мари и Елене не можеха да се успокоят. Нямаше да видят любимите си цели две години. Две години! О, колко тежко беше на девойките да свикнат с тази мисъл. Дори не можеха да се примирят с нея, з трябва да свикнат.

В света отново се чу името на Атомния пират. Отново неговите престъпления покъртиха душите на честните хора по света.

А Светослав и Сани бяха изчезнали.

Дали това не беше свързано с Атомния пират? А ако бяха загинали? О, не! Те не могат да загинат. Не трябва да загинат! Не, не трябва!

Мари и Елене страдаха. Страдаха, защото обичаха, но и се гордееха със своите възлюбени.

Светослав също си мислеше за Мари, но Сани дори и не подозираше, че Елене Гюнтер е влюбена до ушите в него. Той обичаше някога Мари, но се мъчеше да я забрави. Знаеше, че тя принадлежи на друг. Не, не тя, а сърцето й. И то не на кого да е, а на Светослав. Сани уважаваше младия българин и не желаеше да го огорчи, като се натрапва на любимата му. Но дори не се и сещаше за горката Елене. А тя го обичаше толкова силно.

Но от тази любов страдаше и Фреди Саймънс, който ръководеше бюрото по издирване на Атомния пират, чието седалище беше в град Тамеа. Двете девойки бяха научили за завръщането му в Евектос Свобоен Ублесос и започнаха пак да го беспокоят.

Фреди Саймънс, макар и с доста здрави нерви, вече не издържаше. Затова извика Йеоли Ейспуали от Центъра на „VEN“ и го помоли да поръководи малко Бюрото, за да се спаси от настоятелните влюбени. Саймънс замина за Европа и оттам продължи борбата срещу Чери.

В Европа Фреди се срещна със Симон Бланк, който беше станал председател на „VEN“. Разговаряха дълго за много неща. Разбира се, най-много за Атомния пират. Сега Чери беше изчезнал пак някъде, но навярно се подготвяше за нов удар срещу света.

Най-после стана дума за Мари. Фреди се оплака, че не го оставяла на спокойствие и все го питала къде е Светослав.

— Обичат се много — каза Бланк.

— Да, но сега дългът към човечеството стои над любовта — Фреди намекна за службата на Светослав.

Симон Бланк не знаеше за Подводния център в Кулясен фарт и неговите изследвания и затова все още беше с впечатление, че Светослав е изпратен от Бюрото по издирване на Атомния пират някъде по следите на пирата.

— Все пак, Центърът на „VEN“ трябва да знае къде е той — Бланк се помъчи да отвори устата на Саймънс.

— Той не е изпратен от Бюрото. Ако работеше в Бюрото, „VEN“ също щеше да знае къде е. Затова не ме питайте — гласеше твърдият отговор...

XIII

Един ден при Йеоли Ейспуали влезе непознат човек. Той каза на чист док ом бриасит:

— Е, господин Ейспуали. Не ме очаквахте тук, нали?

— Кой сте вие, моля? — запита учудено Йеоли, защото гласът му се беше сторил познат.

— Да, така си и мислех. Не е възможно да ме познаеш, но аз ще ти кажа кой съм — в ръката на непознатия блесна пистолет. — Аз съм Атомният пират. Сега позна ли ме? Лицето ми е изменено, защото ми направиха пластична операция. Само ти ме знаеш сега с новото ми лице, но няма да бъде за дълго.

Ръката на пирата се изпъна и показалецът му натисна няколко пъти спусъка на безшумния пистолет.

Йеоли Ейспуали се търкулна окървавен на пода.

— Така се наказват предателите — каза Атомният пират и излезе. Запъти се към дома на Пенри Пуалди. Беше го научил къде е.

След като излезе от жилището на писателя, зад себе си остави труповете на цялото семейство.

Следващата му цел бяха Йолик и Милена, но те не си бяха у дома.

Той седна в един ресторант и ги зачака.

А в същото време Йолик и Милена звъняха на врата с надпис „Penry eq Cavyecca Puandy“.

Никой не отваряше.

Изведнъж по улицата се чу сирената на Гражданската охрана. Йолик и Милена изхвръкнаха на улицата. Покрай тях профучаха колите със сирени и се отправиха към центъра на Нурионда. Йолик и Милена се качиха в колата си и се отправиха след Гражданската охрана.

Пред бюрото по издирване на Атомния пират се бяха събрали много хора. От толкова години в Евектос Свобоен Ублесос не се беше чувала сирена на Гражданската охрана.. А сега? Хората разбраха, че е нещо много сериозно. В Нурионда беше забранено да се вдига шум

от осем до дванадесет, дори и от органите на Гражданската охрана. А днес тази забрана се нарушаваше. Сутринта, когато всички бяха заети с работата си. Сигурно се беше случило нещо ужасно. И наистина. От Бюрото изнесоха окървавения труп на Йеоли Ейспуали. Няколко жени припаднаха. Милена изкрештя от ужас и щеше да падне, ако не беше Йолик да я задържи.

Изведнъж се чу нова сирена и една друга колона от коли летеше по улица „Робърт Джорджи“.

Не след дълго се разбра, че съпрузите Пуалди също бяха убити...

XIV

Атомният пират чу сирените на Гражданската охрана и разбра, че убийствата са разкрити. Веднага слезе в метрото и отиде в град Свобо, където се беше настанил в един хотел. Трябаше да чака, докато се стъмни, и тогава да излети с двигателя си. Сега можеха да се усъмнят. Трябаше да чака. Пак да чака! Губеше време. А полицайтите можеха да го спипат тук като нищо.

Вдигна телефона и попита справки има ли самолет за Европа. Отговориха му, че самолетите са спрени от няколко дена.

Значи, легално не можеше да напусне страната. Трябаше пак да хвърчи като птица. Е, нищо. Само да се измъкне, всичко друго е добре! По дяволите тази полиция! Как можаха толкова бързо да разкрият убийствата?

Пусна телевизора. Говореха за току-що откритите убийства. Всичко знаеха — и марката на пистолета, и подбудите, предполагаха, че това е работа на Атомния пират, но не знаеха къде е. Показаха портрета му, но това беше фотографията, която беше направена преди пластичната му операция.

Ще го заловят, но друг път, когато научат новия му портрет!

Пиратът разглоби револвера и го хвърли в сметопровода.

Нека сега да го хванат!

Двигателят беше скрит на сигурно място — извън града. Нека да го намерят! Друго оръжие, освен пистолета, не беше взел със себе си. Автоматът му беше при двигателя. Там имаше и още два револвера.

А сега, и да му направят обиск, той беше чист. Нямаше лицето на Атомния пират от фотографията, показана по телевизията. Нямаше вид на престъпник, а напротив, имаше интелигентна физиономия. Откъде накъде него да подозрат в убийството на известните персони. Дори нямаше оръжие! А и да намерят пистолета в сметопровода, по него нямаше отпечатъци от пръсти. Беше пипал добре.

На другия ден доктор Йрвин Гордън от Сидни напусна хотел „За бундересири“ в град Свобо.

Никой не се усъмни в него.

А мнимият доктор, който всъщност беше Атомният пират, изчака нощта извън града в един приятен ресторант и напусна Евектос Свобоен Ублесос по своя любим начин, летейки като нощна птица с помощта на реактивния двигател на гърба си. Атомният пират не беше много доволен, че не уби всички, които беше си запланувал. Съжаливаше, че още на времето не беше заличил тази проклета страна. А именно тя сега му прави толкова въртели. Но ще дойде време и те да пострадат...

XV

След извършените убийства в Евектос Свобоен Ублесос станаха невероятни неща. От толкова години спокойствието в свободната страна не беше нарушавано, жителите ѝ не бяха виждали кръв и убити хора. Дори войната не успя да наруши дългогодишната тишина.

А сега — изведнъж три убийства!

Това беше ужасно!

Евектос Свобоен Ублесос престана да приема чужденци, градовете се скриха под земята, цялата авиация, флотът и войската на тази страна бяха изпратени в различни части на Земното кълбо. Разузнавачите плъзнаха навсякъде. Нямаше град по планетата, където да не беше стъпил кракът на член на Гражданската охрана на ECU (Евектос Свобоен Ублесос).

Правителствата на всички страни отпуснаха огромни средства за издирване на Атомния пират. Гражданската охрана беше подпомагана всестранно и навсякъде. „VEN“ също действаше неуморно в крак с всички останали организации и служби. Търсеха Атомния пират.

Но той беше изчезнал!

Войната стана психологическа. Всички знаеха, че Атомният пират е някъде по Земята, но никой не знаеше къде е.

А в същото време Пиратът събираще верни хора. Никой не можеше да разбере това, защото доктор Ървин Гордън организираше съюз на пострадалите от Атомния пират. Докторът умело привличаше всички, които симпатизираха на пирата, които никак не бяха пострадали от него и които имаха отрицателно отношение към мира. А такива хора имаше много. Повечето се знаеха помежду си и затова Съюзът растеше неимоверно бързо.

И докато ставаше тази скрита борба, хиляди градове по нашата планета биваха преустроявани така, че да се крият под земята.

Всички прогресивни хора работеха усилено по издирването на пирата.

В ECU се строяха ракети, които бяха предназначени за изселване на земното население евентуално на Марс и Луната, където тази

страна имаше уредени бази. В базите можеха да се укрият всички жители на Земята.

Определен кръг учени изследваше резултатите от опитите със Светослав и Сани.

Земята беше в трескава подготовка за една бъдеща неизвестност. Никой не знаеше какво можеше да се случи. Всеки очакваше най-лошото. Всеки очакваше войната. Войната с Атомния пират.

Тя беше започнала отдавана, но не беше свършила.

Нямаше ли да има край това тягостно положение? Нямаше ли тази война да свърши най-после?...

XVI

— Говори радио „Стювия ек бриасит“ (Ctwuya eq bryasut — Европа и света). От името на организацията „VEN“, „NERYD“, Бюрото за издирване на Атомния пират и ООН, прокламираме: Нека всеки честен човек, който съзнава огромната цена на мира, да остане верен на човечеството и дори с цената на всичко да продължи борбата против космическите престъпления на Атомния пират. Нека всеки, който се е заблудил временно, да разбере същността на тази безумна война и да се отправи към Бюрото за издирване на Атомния пират, за да даде сведения за този враг № 1 на човечеството. Всеки, който помогне за разгрома и залавянето му, ще потвърди, че е верен син на Майката Земя и че е достоен името му да остане в човешката история.

Жители на нашата много изстрадала планета! Още веднъж ви приканваме за свещен съюз в името на мира и справедливостта, в името на прогреса и цивилизацията, които принадлежат на честното човечество.

Хора, вие не напразно носите името *homo sapiens*. Още веднъж докажете, че сте достойни за него! Нека нашата велика и огромна сила веднъж завинаги да срази всеки враг на всичко най-скъпо за човечеството. Нека милиарди се опълчат срещу един, който заплаши света с разрушение. Нека Атомният пират бъде заловен и изправен пред Световния съд!

Човечеството няма да му прости, защото то помни! Човечеството иска да е щастливо, а хилядолетия то не е успяло. Едва сега то тръгна по пътя към истинското щастие, но се намери един изверг, който да изгори знамето на правдата с ядрен огън. Но той не предвиди, че това знаме не се гори от нищо!

Човечество, твой път през цялото ти съществуване е бил прекъсван от кървави реки, военни пожари, мъгли от барутен дим. Твоята люлка — Земята — не веднъж е ставала тясна за разгорелите се животински страсти. Синове и дъщери на Разума, нима пак ще позволите на един звяр да пресече пътя ви към светлото бъдеще? Нима вие, озовали се в подстъпите към истинското и прекрасно щастие, ще

свирите отбой и ще легнете в изцапаните със съсирана кръв крака на вашия враг?

Не забравяйте — това е вашата кръв! Това е кръвта на невинните ви пеленачета, на беззащитните майки и старци. Това е кръв на ХОРА!

Всеки, който поддържа Атомния пират, цапа ръцете си с тази невинна кръв. Спрете, престъпници, защото възмездietо ще дойде — гневът на честното човечество ще се излее върху вас и ще ви смаже!

XVII

— Говори радио „Абèади“ (Антарктида). От името на Великия Властелин на човечеството, непобедимия воин на Единовластието, Вездесъщия Покровител на техниката, Стоманеноволевия Господар на най-съвършеното оръжие, Единствения наместник на Бога на Земята — Атомния пират — предаваме: От днес започва най-великосвещената офанзива срещу всички, които дръзнаха да се опълчат на повелята Божия и на неговия единствен наместник на Земята. Ще пребъде царството Божие и ще бъдат наказани непримирилите се! Второто пришествие е близо. Ще бъде дадено всичко на тези, които имат, а от онези, които мислят че нямат нищо, ще им бъде отнето и това, което имат. Затова, докато все още не е късно, подчинете се на Волята Божия, покорете се и се примирете, защото на примирените ще бъде Царството Небесно.

Господарю, нека бъде волята ти и нека твоето оръжие да съкруши всеки, който не се подчини на нея! Колкото повече се примирият, толкова повече ще гарантират съществуването на Земята, защото ако всички се подчинят на волята на нашия Господар, войната ще свърши завинаги и ако всички станат верни раби, няма никога по Земята да има неправда. Нашият Велик Властелин отмъщава за безбройните неправди, които бяха нанесени върху името Господне, защото милионите светотатственици трябва да бъдат наказани. Единственото справедливо наказание е чрез огъня, защото той гори и изчиства всичко, а огънят е божи дар и в него е божията сила и справедливост. В Геена огнена гори злото и неправдата. Там ще изгори и всеки, който се осмели отново да вдигне дори само глас срещу Божия Единствен Наместник на Земята — Атомния пират!

Господарю единствен, да пребъде волята ти и твоето земно царство. Земята ти принадлежи, защото ти е дадена от всемогъщия и Единствен Бог. Нека бъде и пребъде и неговата власт, защото тя е власт мъдра и справедлива и дава на всекиго заслуженото. На тези, които се покорят, ще бъде Царството Божие, защото те ще донесат мира. Блажени са миротворците в името Божие. Блажен е всеки, който

остави всичко скъпо и тръгне в името Божие на свещен поход срещу светотатствениците, които цапат името на Превеликия Единствен Наместник на Бога на Земята и в Света Божи и опетнявайки го така, проповядват неподчинение, което е от Лукавия.

Затова, о, Господарю, изгори с Геенски огън хулителите Божи и накажи носещите ти неправда, за да пребъде твоето велико име в непрогледните векове!

XVIII

— Говори радио „Свобо“. Нека всички, които мислят трезво и не са завладени от престъпната мистика на Атомния пират, се включват в борбата за мир на Земята. А единственият истински реален начин за постигане на желания мир е унищожаване на този най-голям престъпник — откриването му, залавянето му и изправянето му пред Световния съд на прогресивното човечество. Нека Атомният пират знае, че с мистика не могат да се затворят очите на милиардите, които не живеят в епохата отпреди две хилядолетия. На всеки разумен човек е пределно ясно на чия страна е правдата и на кого е нанесена неправда, кой е наистина потърпевш. А и кой истински честен човек би станал роб на престъпник? Кой би се примирил с робската участ, когато пред нас се открива пътят към най-прекрасното бъдеще? Тази цивилизация, изграждана с хилядолетия, не е създадена, за да бъде унищожена с лека ръка, по най-престъпен начин, от никакъв супергангстер. Всеки, застанал в защита на тази цивилизация, е станал да брани и своите свещени човешки права. Никой не може да бъде господар на равни хора, никой не може да натрапва властта си на свободните хора, а единственото управление, което е най-справедливо, може да бъде в ръцете на високо съзнателни личности, които имат еднакви права с всички останали членове на обществото и които са избрани от самото това общество по най-единодушен начин, а не са „наместници на Бога“.

На всеки съвременен човек е пределно ясна мистиката и демагогията на престъпниците, които се стараят да оправдаят жестоките си престъпления спрямо човечеството.

Ще дойде ден, когато и този престъпник ще отговаря пред милиардите, жадуващи за мир, свобода и човешко щастие. А този ден е близо. Това не е мистика, а реалност, защото мощта на човечеството е по-велика от всякаква мистика и най-силното оръжие е оръжието на разума, който обединява прогресивните сили. Спомнете си деня, в който човечеството тръгна по стръмния и тежък път към светлото бъдеще. Нека се преклоним пред паметта на неизброимите жертви в

борбата за истинска правда. Нека тяхната кръв, пролята в името на човешкото щастие, запулсира в нашите жили, защото тя е и наша, защото тя ще ни даде нови сили в борбата за мир.

Нека всички разумни, честни и трезвомислещи хора, които имат достатъчно сили, да продължат борбата в името на човечеството до пълната победа над тъмните сили на войната!

XIX

— Говори радио „Стювия ек бриасит“. На днешния ден беше извършено най-чудовищното престъпление над човечеството. Самолетите на Атомния пират изсипаха злокобния си товар над старата люлка на човешката цивилизация — Европа. В този ден те бе превърната за няколко минути в пепелище! Нашата прекрасна Европа е пустиня! Милиони невинни хора загинаха в пожарите на ядрените взрывове.

Човечество, нека дадем своя справедлив отпор на това чудовище, наречено Атомен пират! Нека всеки син на тази преизстрадала Земя даде своя принос за възвръжествуване на справедливия мир! Нека престъпниците бъдат наказани! Нека всеки, който се чувства все още човек, да се вдигне с всички сили на борба!

Тук радио „Стювия ек бриасит“. От името на Организацията на обединените нации се обявява свещена война на Атомния пират, като се приканват всички негови привърженици, докато все още е време, да оставят оръжие и да предадат безумния си вожд в справедливите ръце на Световния съд. Ако не сторят това, цялата Земя ще бъде унищожена от тях самите, а това ще означава и край на тяхното собствено съществуване.

Говори радио „Стювия ек бриасит“. От името на Генералния щаб на въоръжените сили на ООН съобщаваме: за военнопрестъпник № 1 на човечеството се обявява така наречения Чери или Атомен пират, и всеки, който даде сведения за него, ще бъде обявен за почетен член на Организацията. Всеки от привържениците му, който ни осведоми относно Атомния пират, ще бъде освободен от съдебна отговорност. Всеки, който прояви геройство в борбата срещу Атомния пират, ще бъде награден с новия орден на Организацията „В името на човечеството“.

Говори радио „Стювия ек бриасит“. От името на „VEN“ се обявява година на най-непримирима борба срещу Атомния пират. Неговите жертви в този ден достигнаха огромната цифра един милиард! Нека всеки човек си даде клетва — пред себе си и пред

цялото човечество, че най-после трябва да се сложи край на този престъпен пожар.

Хора, силата е ваша! Нека бъде наказан пролелият невинна кръв, унищожилият хилядолетната цивилизация, разтърсилият из основи родната ни Земя.

Станете, вие, всички жадуващи за справедлив мир и спрете с десниците си кървавите деяния на престъпник № 1 на човечеството — Атомния пират!

XX

Фреди Саймънс разбра, че науката трябва временно да се остави на страна, докато димяха военните пожари. Вместо да се съсредоточават върху опити в подводна среда, те трябваше да насочат цялото си умение и всички знания за сразяването на Атомния пират. Фреди се завърна в ECU от опожарената Европа. Ужасните картини го бяха покъртили. Той беше доста разстроен и само Светослав и Сани можеха да му вдъхнат нови сили. Затова той прекрати опитите на Подводния център и Светослав и Сани се завърнаха на сушата след десетмесечното си пребиваване под вода.

— Положението е критично — каза им Саймънс. — Трябва, а и сме задължени да направим нещо. Вече толкова време това чудовище пролива кръв и унищожава природата и цивилизацията.

— Как е разузнаването? — запита Сами.

— По следите му са. Довечера ще получим съобщение.

— Много късно се мобилизирахме както трябва — тъжно поклати глава Светослав. — Когато един цял континент е пустиня!

— Да, късно е, но не трябва да става и по-късно — твърдо заяви Саймънс.

— А въздушните сили на охраната готови ли са? — заинтересува се Сани.

— В пълна бойна готовност са не само те, но и всички военновъздушни сили на ООН. Вчера са свалени хиляда бомбардировача с инициали „ЧР“ — осведоми ги Фреди.

— А базите им не са ли открыти?

— Не.

— Пак ли са в Антарктида.

— Там са, но целият материк е превърнат в непревземаема крепост. От вчера го подложихме на щателен ракетен обстрел. Надяваме се да нанесем съкрушителния удар след усилената ракетна подготовка.

Тогава Светослав каза:

— А как ще заловим Пирата?

— Това е най-трудното, наистина.

— Ако не го хванем, ще стане както преди.

— Този път цялата Гражданска охрана на ЕСУ ще участва в акцията за залавянето му на място. Разузнавателната служба на ООН ще бъде подкрепена от „VEN“, „NERYD“ и Бюрото, а също така и от много доброволци.

— Този път ако ни се изпълзне, със света е свършено — заяви Сани.

— Да, така е — съгласи се Фреди, — затова утре трябва да проявим целия си опит, за да го золовим.

И така започна великата и свещена офанзива на прогресивното човечество срещу чудовището Чери.

Варна, 1977 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.